

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GHANDA HAHN

"İLERİDE KARŞINA FARKLI TÜRDE
PERİ MASALLARI ÇIKACAK.
KURLARDAN BİRİYLE TANIŞTIN BİLE."

LANETLİ MASAL

LANETLİ MASAL

Mina Grime, annesi ve kardeşiyle yaşayan sakar, şanssız ve okulun çalışkan ama popüler olmayan kızlarından biridir. Okul gezisine katıldığı gün uzun zamandır âşık olduğu Brody Carmichael'in hayatını kurtardığı bir olay yaşanır ve o günden sonra aksilikler peşini bırakmaz. Diğer yandan Brody, sevgilisini terk edip ona ilgi duymaya başlar. Mina tüm bu olayları anlamlandırmaya çalışırken annesinin sürekli onun için endişelenip başına gelen her olaydan sonra taşınmak istemesinin sebebini de sonunda öğrenir.

Mina'nın soyadı aslında Grimm'dir ve meşhur Grimm Kardeşler'in torunlarından. Yaşadığı talihsiz değişimlerin sebebi de Grimm Kardeşler'e yapılmış bir büyüden kaynaklanmaktadır. Bu da, yazılan masalların Grimm soyundaki insanların başına gelmesidir. Periler dünya-sındaki kader tanrıcaları Masal adındaki bu büyü'nün karakterleri etkilemesinden oldukça keyif almaktadır.

Mina'nın annesi olan biteni ona anlatır. Bu masalları bitirebilmesi için kendisine yardımcı olacak Grimoire Kitabı'nın ortaya çıkması gerekmektedir. Böylece Mina bahsi geçen kitabın peşine düşer ve masal gereği karşısına çıkan karakterlerle mücadele etmek zorunda kalır.

GHANDA HAHN

**LANETLİ
MASAL**

Lanetli Masal

Özgün Adı: UnEnchanted

Chanda Hahn

Editör : Gamze Büyükkaya
Çeviren (Lanetli Masal) : Aslı Avcı
Çeviren (Jared'in Hikâyesi): Gülfem Çırak
Düzeltili : Gamze Tuncel Demir
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Tür : Fantastik
Kitap No : 2082

1. Baskı: Kasım 2020

ISBN: 978-625-448-319-6

Yayınevi Sertifika No: 12330

©Chanda Hahn, 2020

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14

Çobançeşme-Yenibosna / İstanbul

Tel: 0 212 652 62 62

Matbaa Sertifika No: 45029

GHANDA HAHN

LANETLİ MASAL

Çeviren: Aslı Avcı & Gülfem Çırak

Richlie Fikes'a...
Çünkü her zaman kitapta ne olacağını sordun.

I. BÖLÜM

Bugün Brody Carmichael'ın hayatını kurtardım!

Mina bu sözleri mavi spiralli defterine en sevdiği tükenmezkalemle neşe içinde yazdı. Bir gün –tıpkı bugünkü gibi– kaderini değiştirebileceğine ve böylece defterine güzelce yazabileceğine inandığı olayları yazarken kalemmini tüm sadakatiyle yeniden kullanmıştı. Önünde duran kargacık burgacık yazısına dikkatle bakınca içini aniden bir huzursuzluk kapladı. Tam defterini kapatacakken duraksadı. İçine sinmedi. Hiç gerçekçi olmamıştı. Az önce yazmış olduğu cümlelerin yanına bin bir güçlkle açtığı paranteze şöyle yazdı:

(Bugün aynı zamanda Brody Carmichael'ı neredeyse ÖLDÜRDÜĞÜM gündü).

Doğruyu söylediği için kendini daha iyi hissederek iç çekip *Başarısızlıklar ve Efsanevi Felaketler* başlıklı defterini dolabındaki çekmeceye soktu.

On beş yaşındaki Mina için hayatta hiçbir şey, hiçbir

zaman yolunda gitmiyordu. Derslere hep geç kalırdı. Bir köpeği bile yokken, yaptığı ödevler genelde bir *pitbull* tarafından çiğnenmiş gibi görünürdü, uzatmalı platonik aşkı varlığından bile habersizdi ve ne zaman gergin olsa üstüne çikolatalı süt dökerdi. Mina tüm bunların kötü, korkunç ve şanssızlık sayılabilecek şeyleri üzerine çeken bir mıknaş olduğu için başına geldiğine emindi. Bu yüzden de bunu kanıtlamak adına dağınık çorap çekmecesinde sakladığı bir defter tutuyordu.

Tüm bu olaylar onu daha da kötümser bir hale sokmuştu. Tabii dün sabah yine olaylarla dolu, felaket bir güne başlamak da tuz biber ekmişti.

Rüyasında uçtuğunu görmüştü. Havadayken, sendeleyerek yerde yürümekten çok daha fazla keyif alıyordu. Derken huzur dolu rüyası gök gürültüsünün sesiyle bölündü. Artık uçmuyor, düşüyordu.

“Ay! Bu ne?” Mina odasıyla uyumsuz tahtalarla döşenmiş yere düşerken acıyla inledi. Yataktan düşmüştü. Etrafına dolanan çarşaf ve örtüden kurtulmaya çalışırken üstünde *Oyuncak Hikâyesi* karakterleri olan mavi pijamadan sarkan ayakları gördü.

“Charlie, ne yapıyorsun?” diye mırıldandı hâlâ çarşafıyla uğraşırken.

Sekiz yaşında, ağır başlı bir çocuk olan Charlie gece yarısını gösteren saati işaret etti. Elinde tahta bir kaşık ve tencere vardı. Yine mahallelerinde sıkça rastladıkları gibi

elektrikler kesilmiş olmalıydı.

“Saat kaç?” diye sordu korkuyla, bugün yine geç kalacağını anlayarak.

Charlie başparmağını ve yüzük parmağını havaya kaldırarak eliyle yedi sayısını gösterdi.

“Charlie, bu kadar çok uyumama nasıl müsaade edersin? Geç kalacağım!”

Charlie omzunu silkti, tahta kaşıkla tencereye vurarak cevap verdi. Bunun Charlie’nin suçu olmadığını biliyordu; uykusu çok derindi. Annesi, Sara, kendisini uyandırmanın Uyuyan Güzel’i uyandırmaktan bile daha zor olduğunu söylemişti ama Mina’ya göre onu horlamalarından ya da korkunç şanssızlığından kurtaracak Beyaz Atlı Prens de ortalarında yoktu ve hiç olmayacaktı da.

Mina hızla ayağa fırlayarak, yerde duran kıyafet yığınının eline geçen temiz bir kot pantolon olması umuduyla giyiniverdi. İçten içe annesine dar pantolon giymesine izin vermediği için teşekkür etti; yoksa hazırlanma süresi iki katına çıkardı. Sonra bir yandan bileklerini kıvrarak en sevdiği Converse ayakkabısını ayağına geçirdi.

Daha yeterince temiz olup olmadığını anlamak için kokusuna bile bakmadan mavi fermuarlı, kapüşonlu hırkasını kaptı. Gözleri gibi sıkıcı renge sahip olan saçlarını da düzeltmek için eliyle şöyle bir taradı. Yüzünde zafer edasıyla gülümsemeye çalıştı ama keyfi kaçmıştı.

Kardeşinin alnına bir öpücük kondurup küçük, eski mutfağa geçerek masanın üstünde duran sırt çantasını aldı. Çantanın sapı inatla sandalyeye takılınca, arkasına döner dön-

mez yırtılma sesini duydu. Tüm kitapları hızla yere saçıldı.

İç çekerek, kitapları tek tek çantasına tıktı ve mutfak çekmecelerinde el yordamıyla çengelli iğne aramaya koyuldu.

Sara Grime yüzünde tuhaf bir ifadeyle mutfığa girdi. Açık kahverengi pantolon ve üstünde tüylü toz beziyle gülümseyen paspas resminin olduğu mavi gömlektten oluşan iş kıyafetlerini giymişti. Sara, Charlie'yi özel okula göndermeyi karşılayabilmek için ev temizliği yaptığı Happy Maids şirketinde çalışıyordu. Anneleri hiç şikâyet etmeden uzun saatler çalışıyordu; bu yüzden de Mina asla onun o izbe odasını temizlemesine izin vermezdi.

“Anne, izin kâğıdımı imzaladın mı?”

“Ne izin kâğıdı?” diye sordu Sara, aklı o an tost makinesine koyduğu ahududulu çörekten.

“Bugünkü gezi için. Babushka'nın Fırını'na gidecektik hani? Geçen hafta sana vermiştim.”

“Ay, tatlım.” Sara elini sıktı. “Sence de o geziye gitmesen daha iyi olmaz mı? Ne kadar sakar olduğunu biliyorsun. Ya sana bir şey olursa?”

“Anne, bugünkü gezi hakkında yazmam gereken bir yazı var ve dersten alacağım notumu belirleyecek.” Mina sonunda öteberinin olduğu bir çekmecedeki birkaç çengelli iğne bulmuştu. Sırt çantasının sapını tutturmaya çalışıyordu. Başka bir çanta alacak durumlarının olmadığını biliyordu. Hızlı bir tamiratla bu işi halletmeliydi.

“O zaman başka bir dersten fazladan kredi alsan olmaz mı?” diye sordu Sara.

“Anne, bana bir şey olmaz. Nan'ın peşini bırakmam, se-

nin de endişelenmene gerek kalmaz. Sıkıcı bir fırın gezisi işte... sıkıntıdan ölmek dışında ters gidecek ne olabilir ki?” Mina annesinin yüzündeki ifadeyi gördüğünde bu tartışmayı güçbela da olsa kazandığını anladı.

Katlanmış, sarı izin kâğıdını bulana kadar buzdolabının yanındaki zarf yığını kurcaladı. Annesi imzayı attıktan sonra, son bir uyarıyla kâğıdı Mina'ya verdi. “Dikkatli olacağına söz ver.”

“Olacağım,” diye söz verdi Mina, bunun yalan sayılabilecek bir cümle olduğunu bilerek. Dikkatli olmasına olurdu ama şanssızlığı nereye gitse peşinden geliyordu.

Charlie hâlâ pijamalarıyla; parlak, sarı terlikleriyle mutfığa girdi. Hafif çökmüş sandalyeye oturarak, kahvaltılık gevrek kutularından birini kendisine doğru çekti ve farklı gevrekleri tek bir kâseye koyarak yaptığı sabah ritüeline başladı. Bugün yalnızca böğürtlenli, yulafli ve üzüm çekirdekli olanları birleştirerek normalde yaptığı beşli kombinasyonundan farklı bir şey denedi. Onun her sabah gevrekleri karıştırması Mina'nın midesini ağzına getirdiği için kendisi yalnızca çörek yemeyi tercih ediyordu.

Tost makinesinden çıkan çöreği havada kaptığına pişman oldu. Biraz soğumasını beklerken bir elinden diğerine geçirmek zorunda kaldı. Yeteri kadar soğuyunca da idareten tamir ettiği çantasını koluna takarken ağzına atarak, yerde duran bisikletini almak için kapıdan çıktı.

Grime ailesi, Bay ve Bayan Wong'un işlettiği The Golden Palace adındaki Çin restoranının üstünde, küçük bir kiralık dairede yaşıyordu. Mina, gece yatmadan önce penceresini

kapatmayı unutmadığı zamanlarda restoranın üstünde yaşama fikrine bayılıyordu çünkü unuttuğunda tüm kıyafetleri fıstık yağı kokardı. Bayan Wong da bunu telafi etmek için Mina'ya bol bol hamur tatlısı verirdi.

Mina duvarın boyasını kaldırarak bisikleti merdivenlerden yola kadar sürükledi. Bisikletiyle arasında aşk-nefret ilişkisi vardı. Geçen yıl, on beşinci yaş gününün arifesinde, dışarı gözleri bağlı bir şekilde çıkarıldığında araba sürpriziyle karşılaşacağını düşünmüş ama onun yerine 1950 model Schwinn bisikletle karşılaşmıştı. Bisiklet eski ve yıpranmıştı, üstelik frenlerinin, yağının ve tekerleklerinin bakıma ihtiyacı vardı ama o pek umursamadı.

Araba almanın ailesinin bütçesine bakınca ne kadar gerçek dışı olduğunu anlayıp hayal kırıklığının üstesinden gelince onu sevmeye başladı. Bisikleti ona özgürlük veriyordu. Hem Mina'nın araba sürme kabiliyeti, bisiklet sürmesini biraz olsun andırıyorsa, bu bir dünya hasarlı posta kutusu anlamına gelebilirdi.

Bisikleti yolun kenarına çekerken Bayan Wong'a el salladı ve tam o anda bir sürü fino köpeğiyle ve yanından geçen yaşlı bir kadınla çarpışmaktan son anda kurtuldu. "Özür dilерim!" diye bağırdı hâlâ ağzında duran çöreğin bir kısmını düşürerek. Az önce pek sevimli görünen köpeklerin lokmayı havada kapmasını tiksinerек izledi. Yaşlı kadın çıldırmış, şımarık köpeklerini şaşkınlık içinde kontrol altına almaya çalışıyordu. Mina mahcup bir halde omuz silkmekle yetindi.

On dakika sonra, iki arka sokak ve üç komşunun bahçesini geçmişti. Mina yaşam belirtisinden yoksun ve ona

kendini bir aptal gibi hissettiren okulunun bahçesine vardı. Bisikletini bisiklet parkına bıraktı ama ayakta duramadığı için kendisinden nispeten daha güzel ve yeni bisikletlerin üzerine devriliverdi.

Otoparka koşarken gezi otobüsünün hâlâ orada olduğunu görünce rahatlayacak gibi olsa da araç harekete geçti.

Pencere açıldı. Tanıdık, sarı bir kafa ve gümüş bir şey tutan bir el dışarı doğru uzandı. “Mina, artık kendine bir saat alman lazım,” diye bağırdı kız.

“Nan! Otobüsü durdur!” diye bağırdı Mina dalağı şıştığı için canı yanarken.

“Bir de telefon! Karanlık çağdan falan mı geldin sen? Seni arayabilirdim.” Kız, Mina’nın çaresizliğine ve gittikçe azalan dayanma gücüne aldırmadan konuşuyordu.

“Nan! Başlama şimdi! Otobüsü durdur!” diye bağırdı nefes almaya çalışırken.

“Tamam, tamam!” Sarı kafa yine içeri girdi. Hemen sonra otobüs yavaşlayarak durdu.

Mina nefes nefese ve canı yandığı için neredeyse topalayarak sonunda otobüsün ilk merdivenine adım attı. Şoför ona öfkeyle baktı; muhtemelen bu durum geç kalmalarına sebep olacaktı ve adam dakik olma konusunda hassastı. Mina, şoförü umursamadan, izin kâğıdını vermek için ön sırada oturan öğretmenin yanına geçti.

“Gerçekten zamanında gelmeliydin,” diye yorum yaptı Bay West. Kel kafası, şimdiden fazla havasız olan otobüsün sıcaklığıyla parlıyordu.

“Özür dilerim,” dedi Mina sessizce. “Elektrikler kesilmişti.”

Bay West izin kâğıdına baktı ve yerine geçmesini başıyla onayladı. Otobüsün arkasına doğru yürümek, ağır çekimde gerçekleşen bir kâbus gibiydi. Yirmi küsur tuhaf bakışa maruz kalmaktan başka şansı yoktu.

Başını eğip Nan'ın yanına geçti ve öcünü almak için bir dirsek attı. “Bu beni o kadar koşturduğun için.”

Nan bembeyaz dişlerini göstererek sırtıttı. Üstünde $I < 3$ *Jacob Black* yazan bir tişört, dar kot pantolon ve siyah babet giymişti. Nan her açıdan Mina'nın tam tersiydi, belki de bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorlardı. Mina'nın sosyal ve popüler anlamda cahil kaldığı her konuya hâkimdi.

“Eh, belki de bir telefonun olsa bana geç kalacağını haber verebilirdin,” dedi, ekranında hızla parmaklarını oynattığı yeni model iPhone marka telefonunu çıkarıp alay ederken.

“Ne yapıyorsun sen? Mesaj mı atıyorsun?”

Nan gözlerini devirerek kahkaha attı. “Yok artık, Mina. Buna *tweet* atmak deniyor.”

“Tamam. *Tweet* mi atıyorsun?”

“Elbette.” Nan yapmacık bir şekilde gülümsedi.

Mina'nın karnına bir ağrı girdi. “Ne hakkında?” Zaten cevabı biliyormuş gibi bir hisse kapıldı. Camı açıp başını dışarı uzattığında, Nan'ın elinde bir şey olduğunu görmüştü.

“Çok bir şey değil, canım. Sadece takipçilerime otobüsün arkasından deli gibi koşarkenki fotoğrafını gönderiyorum.”

“Takipçilerim” derken bir çeşit tarikattan bahsediyormuş gibiydi.

“Nan, kaç takipçin var senin?” Sayının fazla artmadığını umuyordu.

“Dün önümüze öğle yemeği diye koydukları çöpün ardından üç yüz civarına ulaştı.” Güncelleştirme butonuna basar basmaz, otobüsteki farklı telefonlardan sesler gelmeye başladı. Başlar Mina’ya doğru döndü ve “ezik”, “inek” gibi fısıltılar yükseldi.

“Nan! Nasıl yaparsın?” dedi Mina ona doğru yanaşarak. Kızın üstünden atlayıp insanların görüş alanından çıkmak için pencere kenarına oturdu. Sırt çantasını başına kadar yükseltip arkasına saklandı.

“Mina, kendine gülmeyi öğrenmelisin. Seni fark etmelerini sağlamaya çalışıyorum. Neredeyse kimse seni tanımıyor.”

“Kimsenin bu şekilde tanınmak isteyeceğini sanmıyorum. Hele ben hiç istemem.”

Nan buna inanmadığını gösterir gibi tek kaşını kaldırdı. “Saçmalık. Herkesin az da olsa ilgi görmeye ihtiyacı vardır. Tabii sen hariç... cidden, Mina, insanlar doğru ya da yanlış, iyi ya da kötü bir konu hakkında konuşulmak ve popüler olmak ister.”

Nan okuldaki en arkadaş canlısı, dışa dönük kızdı. Yalnızca popüler ve zeki olduğu için değil, komik olduğu kadar doğal da davrandığı için Nina’yı herkes severdi.

“Ben istemem,” diye omuz silkti kayıtsızca.

“O zaman şu malum çocuğun ilişki durumundaki değişikliği de umursamıyorsundur?” Nan’in en yakın arkadaşının buraya taşındığından beri Brody Carmichael’e olan platonik aşkından haberi vardı.

“Brody ve Savannah ayrılmış mı?” Mina şaşkınlıkla fırladı ve çantasını yere attı.

“Bak, gördün mü? İlgini çekti.”

“Hayır, çekmedi,” dedi.

“Evet, çekti,” diye ısrar etti Nan. Haklıydı, Mina gerçeği bilmek istiyordu.

“Tamam, öyle olsun... ayrılmışlar mı?” Mina’nın içinde bir umut yeşermeye başlamıştı.

“Hayır, ama bak! Ayrılmış olsalar bilmek istemez miydin?” Yeşeren umudu birden sönüverdi.

“Senden nefret ediyorum, Nan Taylor!” diye bağırdı Mina. “Resmen rüyalarımın katilisin, haberin var mı? Rüya katilisin sen.”

“Kes sesini Gerzek Grime*,” diye çıkıştı arka sıradan bir erkek.

Mina’nın yüzü kıpkırmızı oldu. Soyadından bu yüzden nefret ediyordu çünkü onunla da ilgili dalga geçecek bir sürü malzeme bulunuyordu. Evlenip de değiştireceği günü iple çekiyordu. Tabii eğer şu tuhaflığından kurtulup bir erkekle konuşabilirse...

Arkasına yaslanıp Nan’in “Glee” dizisinin son bölümü hakkında konuşmasına ve hatta telefonuna indirdiği son parçalara eşlik etmesine izin verdi. Mina’nın iPod’u bile yoktu; sahip olduğu ona en yakın şey CD çalardı. Nan’in bir de böyle bir özelliği vardı; “Glee” dizisinin ve televizyondaki tüm popüler *reality show* programlarının hayranıydı. Mina en yakın arkadaşının bu hayranlığını anlayamıyordu. Kendi hayatı *reality show* gibiydi. Neden başkalarınınkini izlemeye ihtiyaç duyacaktı ki?

* (İng.) Kir tabakası. (e.n.)

Otobüs Babushka'nın Fırını'na vardı ve yolculuktan yorgun düşmüş, canı sıkılmış ergenler dışarı fırlayarak gruplar halinde beklemeye başladı. Kalabalığı yarıp uzun boylu, sarı saçlı Brody Carmichael'ı bulması için Mina'ya fırsat doğmuştu. Elbette ki o uzun, açık sarı saçları, porselen gibi cildi ve kocaman mavi gözleriyle tam bir prenses gibi görünen Savannah White'ın yanında duruyordu. Kız tam da liselilerin yapacağı şekilde alanını belirlemek için, ona sahip çıkarcasına Brody'nin koluna girdi.

Brody tam da her kızın düşlediği erkekti. Asilzade ve sporcu erkeğin mükemmel bir karışımıydı. Carmichael ailesi soylarıyla gurur duyardı ve atalarının Mayflower bölgesine geldikleri ilk gün bile bilinirdi. Yarış atları yetiştiren, tekstil şirketi olan ve oranın açık ara en varlıklı ailesiydi ama Brody hiçbir zaman bunu kullanmadı. Asla sesini yükseltmez, kimseye kabadayılık taslamaz ve sosyal statüsü ya da kızlar üzerindeki etkisinden bihabermiş gibi davranırdı.

Mina'nın düşünceleri gri tuğlalı binadan hızla çıkan şişman adamla birlikte sona erdi.

“Hoş geldiniz çocuklar, hepinizi dünyaca ünlü Babushka'nın Fırını'nda ağırlamaktan dolayı çok mutluyuz. Bana B.J. diye hitap edebilirsiniz,” dedi adam. Gülümseyerek yüzündeki pudra şekeri gibi görünen lekeyi temizledi. “Rehberiniz Claire'le tanışın. Size fabrikayı o gezdirecek ve her sorunuza cevap verecek.”

Adı Claire olan bu göz alıcı sarışın tur rehberi, üstüne oturan beyaz laboratuvar önlüğü, sarı kasketi ve gözlükleriyle fabrikanın içinden çıktı. Kıyafetleri model kadar güzel

görüntüsünü bozmaya yetmiyordu. Islıklar ve erkekler arasında birbirini dürtme hareketleri başlamıştı bile. Hatta Brody bile ayaklarını birkaç santim yükselterek baktı. Kadın onlara bembeyaz dişlerini çevreleyen kırmızı dudaklarıyla içtenlikle gülümseyerek, sınıfı fabrikanın içine davet etti. Kırmızı topuklarını yalnızca kendisinin duyabileceği bir ritimle çimento kaldırıma vururken kalçalarını oynatarak ilerledi.

Erkekler birkaç santim arkasından onu yavru köpekler gibi takip ederken, Savannah gibi popüler kızlar Claire'e nefret dolu bakışlar atarak arkadan gelmeyi tercih ediyordu. Ağızlarından tek bir kelime bile çıkmadan başlayan rekabette kızlar saçlarını atıp, burunlarını pudralayıp, dudaklarını parlatarak misillemeye bulunmaya başlamıştı. Mina bir anlığına zavallı rehberine acıdı; kendisi de Kennedy Lisesi'ndeki kıskanç kızların karşısında yer almanın ne demek olduğunu yakından görmüştü.

Mina bu durumu fark edip etmediğini anlamak için Nan'e doğru baktı ama o, mesaj yazmakla meşguldü. Derin bir nefes alarak Nan'in kolundan çekip fabrikaya giren öğrencilerin arasına sürükledi. Nan yol boyunca mesaj atmaya devam etti.

Claire, öğrencileri floresan lambayla aydınlatılmış Babushka'nın Fırını'nın tarihini gösteren duvar resimlerinin asılı olduğu bir koridora götürdü. Birkaç adımda bir tarihi açıklamalarda bulunmak üzere dururken, Mina da bozulmuş çantasından çıkardığı arkası çiğnenmiş bir kalem ve defteriyle onu yakalamaya çalışıyordu. "Bu, bizim kurucumuz Larry Brimwell. 1911'de, iki odalı evinde fırıncılığa baş-

lamış ve 1913 yılında da kiraladığı bir binayla uluslararası bölgelere taşımıştır.” Bu siyah-beyaz eski fotoğrafta beyaz önlüklü ve şapkalı bir adamın, küçük çikolata toplarını küçük bir mutfak masasında yuvarladığı görülüyordu. Masanın altında belli belirsiz çıkmış küçük, kumral bir çocuk tahta arabasıyla oynuyordu.

Bir sonraki duvar fotoğrafında kirli, yuvarlak bir camın üstünde kiralık yazan boş bir binanın dışında gülümseyen Bay Brimwell görünüyordu. Sert görümlü ve asık suratlı sarışın bir kadın da elinde küçük bir el çantasıyla onun yanında duruyordu. Küçük bir çocuğun elinden tutan bu kadın eşi olmalıydı. Mina, sözde mutlu aile tablosuna bakmak için duraksadı ama resimde bir tuhaflik, neredeyse zorlama bir poz vardı. Mina, Bayan Brimwell’in aklından neler geçtiğini merak etti.

“Babasının karşı gelmesine rağmen, ailesinden kalan tüm mirası ortaya koyarak fırını tam teşekküllü bir fabrikaya çevirme potansiyelini gören kişi Bayan Brimwell oldu. Bu binayı satın aldıktan çok kısa süre sonra Larry, kızıl hummadan vefat etti. Eşi ve oğlu da aile şirketini tek başlarına yürütmek zorunda kaldı.” Claire konuşmayı bıraktı, boğazını temizledi, gülümseyerek öğrencilerin başını döndürmeden önce bir anlığına sesi titredi. “Çalışkanlık ve azimleri sayesinde de bugünkü fırıncılık imparatorluğunu kurdular.”

“Şimdi kim işletiyor?” diye sordu Pricilla Rose, elini kaldırıp söz hakkı verilmesini beklemeden.

“Bay Brimwell,” diye yanıtladı Claire.

“E o zaman neredeyse yüz yaşındadır,” dedi Pri şaşkınlıkla.

“Benim hatam,” dedi Claire kıkırdayarak. “Kusura bak-

mayı az önce sizi kapıda karşılayan, torunu B.J. Brimwell demek istemiştim. Yüz yaşında göstermiyor, değil mi?” Herkes başıyla onaylarken birkaç erkek bu saçma şakaya güldü bile.

Başka pek çok bilgi eşliğinde tur devam etti. Bay West bu turdan öğrendikleri üzerine dev vereceğinden bahsetmişti ve Mina’nın en yüksek notu almaya ihtiyaı vardı. Çikolata yapımı aşamasında kullanılması gereken farklı şeker türleri hakkındaki konuşma sırasında Bay West gruptan ayrılmıştı ama onun yokluğunu fark eden tek kişi Mina’yımış gibi görünüyordu.

Claire ocukların, özellikle de Brody’nin ilgisinden hoşnut görünüyordu ve bu yüzden onların hevesini kıracak hiçbir şey yapmadı. Tur depo, kurutma ve karışım odaları arasında ilerledi. Her oda aynı ölçüde temiz ve iç karartıcı görünüyordu. Çalışanlar soluk beyaz ceketleri, duş başlıkları, yorgun ve durgun hareketleriyle daha da kasvetli görünüyordu. Her bir işçinin yüzünde aynı ifade vardı: boşluk.

Mina pek çok öğrencinin sıkılmaya başladığını fark etti. Hatta bazıları rehberlerini üzmemek için esnemelerini gizlemeye çalışıyordu. Mina da sanki günlerdir uyku uyumamış gibi gözlerinin ağırlaştığını hissetti.

Turun havası yavaş yavaş değişiyordu. Mina, yoğun bilgi akışının belirgin bir biçimde yavaşlayıp da Claire’in sesinin, artık odanın arka tarafında yankılanamayacak kadar kısıldığını fark etmişti. Hatta Claire son birkaç dakikadır neredeyse fısıltı halinde konuşuyordu. Sınıfın geri kalanı adeta görünmez olmuş da sanki tur tek bir kişi, Brody için VIP

hale gelmişti.

Claire hafifçe eğilip sanki çocuk yanlış yola dönmüş gibi, omzuna yavaşça dokunarak onu yönlendiriyordu. Sadece onun duyabileceği bir fısıltıyla konuşuyordu. İkisinin arasındaki küçük hareketlerle karşılaşmalar yersiz ve tuhaf görünüyordu. Claire, Brody'nin yaptığı bir yorumu dinlemek için durdu, başını işveyle yana çevirip kıkırdadı. Gerçekten de bunu yapmıştı. Mina grubun arkasında olmayıp da konuşulanları duyabilmeyi diledi ama belli ki konuşmayı duyan biri vardı; Savannah öfkeyle yerinden fırladı.

Sarı saçlarını savurarak Claire ile Brody'nin arasına girdi ve burnunu meydan okur gibi havaya kaldırdı. "Pardon. Belki erkek arkadaşına bu kadar ilgi göstermezseniz biz de arkadaşan sizi duyabiliriz." Claire'in gözleri yerinden fırladı. Brody, kızı dirseğinden yakalayıp kendine doğru çevirdi. "Şaka mı bu, Savannah? Beni utandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Ya sen? Ne zamandan beri bir ekmek ambarına bu kadar ilgi duyuyorsun?"

"Yok artık. Cidden bunu yapmak mı istiyorsun?"

"Neyi yapmak istiyormuşum?" diye sordu trip atarak.

Brody'nin sesi daha da yükseldi. Herkes dönemin en büyük kavgasına ilk elden şahit olabilmek için pürdikkat kesildi.

"Aramızdaki her şey bitti. Bıktım senden. Kıskançlığından da çocukça tavırlarından da sıkıldım. Artık büyümenin zamanı geldi!" Brody öfke küpüne dönmüştü. Alnından ter boşalmaya başladı.

Savannah'nın gözleri yaşlarla doldu, kiraz rengi, parlak dudakları titremeye başladı. "Böyle söylüyor olamazsın.

Dün bana demiştin ki...”

“Dün dündü, bugün de bugün. Anlamıyor musun? Bebek gibi davranıyorsun.” Brody’nin söyledikleri kulağa zorlama ve tuhaf geliyordu. Savannah arkasına dönerek koridorun sonundaki lavaboya doğru koşmaya başladı. Pri de görev duygusuyla peşinden koştu.

Claire gruba dönerek neşeyle gülümsedi. “Eh, bu utanç verici sahne sona erdiğine göre yolumuza devam edebiliriz, değil mi?” Gözleri kör edecek kadar ışıltılı gülüşüne bakmak bile acı veriyordu.

Büyüleyici rehberin, Brody ve çocuklar üzerinde bıraktığı etkiyi fark eden başka kimse yok muydu? Belli ki yoktu. Kızlar bu ayrılıktan o kadar etkilenmişti ki artık hiçbirisi tura dikkatini vermiyordu, onun yerine okulun en seksi çocuğunun aniden bekâr olması hakkında aralarında heyecanla fısıldaşıyorlardı. Kimse Brody Carmichael’a bu yaptığından dolayı öfke duyamazdı.

Nan, Mina’yı dürterek başıyla gruptaki kızları işaret etti. “Sana herkesin dedikoduya bayıldığını söylemiştim. Burada olmayan üç kişiden Brody ve Savannah’nın ayrılığına dair mesaj bile geldi.” Nan yazılanlara bakarken kaşlarını çatı ve parmağını ekranda gezdirmeye koyuldu. “Hayır, öyle olmadı. Ben buradaydım. Kendim gördüm.” Nan, kilometrelerce ötedeki liselerinde dönen dedikoduyu düzeltmeye çalışırken kendi kendine mırıldanıyordu.

Claire sonunda çocukları üçüncü kata çıkararak, üretim katının üstündeki raylı geçitten yürütmeye başladı. Öğrencilerin çoğu sıkılmaya ve kahkahalar eşliğinde kaynamaya başlamıştı bile. İlk anda hepsini sarıp sarmalayan aşk ate-

şı, hipnotize olmuş Brody hariç hepsinde sönüp gitmiş gibi görünüyordu. Hareketleri yavaşlamaya başlamış, Claire'in hali ve tavrı karşısında kendinden geçmişti. Tur rehberi, Brody'nin pazılarına çekingen bir tavırla dokunurken Mina onu izledi. İçinden bir ses bir şeylerin yanlış gittiğini haykırıyordu. Ellerinde ve vücudunda iliklerine kadar elektrik akımı gibi bir titreşim hissetti. Yerinde zıplayarak, akımın nereden geldiğini bulmak istercesine etrafına ve arkasına bakındı ama yanında kimse yoktu.

Bu tuhaf his bir kez daha onu sardı. Ön tarafa ilerleyerek, duruma müdahale etme isteğine karşı koyamıyordu. Savannah gibi bir merasim sergileyecek değildi ama Claire'in Brody üstünde yarattığı büyüü bozmak zorundaydı. Titreşim hissi karşı konulmazdı.

Biri onu arkadan itti. Elindeki defteriyle çiğnenmiş kalemi, bir bilgisayar oyunu hakkında derin tartışmada olan Steven ve Frank'in ayağına düştü. Mina, kalemin Steven'in ayağına doğru yuvarlanışını gördü ve üstüne basıp kayarken ödü patladı. Steven heyecanla kollarım çırparken dengesini kaybedip domino taşı gibi Frank'e doğru düştü.

Hazırlıksız yakalanan Frank, arkadaşını yakalayacakken Mina, Claire ve Brody'nin olduğu yere kaydı. Mina denge kalmayı başardı ama Claire'in topuğu köprüye sıkışınca Brody'ye doğru kafaüstü düştü ve onu geçide itti. Eski köprü'nün bir ucu ağırlıktan havaya kalkınca herkes sağ tarafa kaymaya başladı.

Ani kargaşa Brody'yi hipnozdan uyandırmıştı. Mina, köprü yeniden sarsıldığında, onun yüzündeki şaşkınlığı ve

şok ifadesini gördü. Brody arkaya doğru sendeledi; tutunacak bir el ararken kollarını çırpı ama nafileydi. Korkuluktan gerisingeriye düşerken mavi gözleri dehşetle doldu.

2. BÖLÜM

Korkuyla dolu çığlıklar duvarlarda yankılandı. Mina, Brody'ye doğru uzanırken her yanını heyecan kapladı, vücudundan yakalayamasa da omzuna taktığı siyah spor çantanın sapını kavradı. Yeteri kadar güçlü olmadığını bilse de bir saniye bile düşünmeden yapmıştı bunu. Korkuluğa çarptığında dişlerini gıcırdatıp acı içinde çığlık attı. Bir anlığına onu yakaladığını ve tehlikenin geçtiğini düşünürken ayağı yerden yavaşça kaydı. Feryat figan bağırıp yukarı çıkmak için nafile çırpınsa da onunla birlikte aşağı yuvarlanıyordu.

Birden, biri onu belinden yakalayıp durdurdu. Brody ve Mina'nın ani düşüşü bir sarsılma ve yırtılma sesiyle sona ermişti. Ne pahasına olursa olsun, sırt çantasının sapından tutuyordu ama acıdan kollarını hissedemeyecek hale gelmişti.

Brody de bir eliyle dirseğine kadar inen çantanın sapından kavramıştı. Yukarı doğru uzanarak diğer eliyle daha sıkı tutunmaya çalıştı. Yüzünde korku ifadesiyle yukarı baktı, köprü hâlâ gıcırdayarak sallanıyordu.

“Merak etme! Seni tutuyorum, Brody.” Mina, kendisinin iki kat ağırlığındaki birini taşımaktan titreyen kollarıyla kaslarının yanışını hissetse de, yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu.

“Ben de seni tutuyorum.” Nan’ın sesi yorgunluktan çatlamıştı. Az önce Mina’yı aşağı yuvarlanmaktan kurtaran oydu. Diğer öğrenciler de kurtarmak için yardım etmeye başladı. Steven ve Frank sırt çantasından yakalamak için uzanarak Brody’nin ağırlığını almaya çalıştı. Korkuluklara tutunana kadar ikisi de onu yukarı çekti.

Birkaç öğrenci daha canını dişine takarak, yüzükoyun uzanıp ellerini korkuluklardan sarkıtarak Brody’yi köprüye tırmanırken sonunda kavramıştı.

Mina, Brody köprüye sağ salım çıkana kadar nefesini tuttu. Tehlike geçer geçmez, beşgen biçimindeki tellerin yanında dizlerinin üstüne çöktü. Yaşadığı rahatlamamanın yanında çektiği acıyı hissetmiyordu bile. Brody’nin sırt çantası hemen yanında, yerde duruyordu. Mina’yla konuşmak için yanma eğilecekken, Steven ve Frank heyecanla onu kendilerine çekti. Mina çantadaki yırtığa baktı ve rüya görüp görmediğinden emin olmak için gözlerini açıp kapadı. Duyduğu yırtılma sesi Brody’nin çantasından gelmişti ve bu sabah çantasından oluşan yırtıkla aynı yerde ve büyüklükteydi ama tabii muhtemelen Brody kendisine yenisini alabilecekti.

Brody güvende olsa da, Mina kendini öyle hissetmiyordu. Sanki boğuluyormuş gibi bir his vardı. Sanki görünmeyen bir güç onu izliyor ve yargılıyor gibiydi. Bu his dayanılmaz kadar güçlüydü. Herkesin gözü üstündeyken, kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu.

Claire'in bile korkudan ödü patlamıştı; sarı saçları dağılmış ve güvenlik şapkası çıkmıştı. Sendeleyerek de olsa ayağa kalkmaya ve şimdi ağlayıp birbirlerine sarılarak kurtulmayı kutlayan öğrencileri toplamaya çalışıyordu. Birkaç öğrenci Mina'nın sırtını sıvazladı.

“Harikaydın!”

“Bu kadar hızlı davrandığına inanamıyorum!”

“Resmen hayatını kurtardın.”

“Helal olsun, Grimes!”

“Artık dışarı çıkmanın vakti geldi,” dedi Claire utanç içinde yere bakarak. Herkes onu en yakın acil çıkış yolundan, dışarı çıkan merdivenlerin indiği kapıya kadar takip etti. Az önce hepsini ele geçiren korku bulutu, yüzlerine değen parlak gün ışığıyla yok olup gitti.

Mina binadan uzaklaştıkça üzerindeki gerginliğin hafiflediğini hissetse de tamamen geçmemişti.

Uzun yoldan gidip fırının etrafından dolanarak giriş kapısının ve otobüsün durduğu yere geldiler. Bay West ve Bay Brimwell de oradaydı. Sorumsuz bir öğretmene göre bir sorun olduğunu anlamakta hızlı davrandı. Claire'in yüzündeki acı ifadeyi görüp hemen paniğe kapıldı.

“Ne oldu? Neyiniz var?” diye sordu.

Claire yüzü utançtan kıpkırmızı kesilerek durumu açıkladı. “Köprüde başımıza talihsiz bir olay geldi.”

Bay West korkuyla gözlerini patlattı. Ele avuca sığmaz öğrencilerini saymak için başını ileri geri oynatırken, kel kafası saat rakkası gibi görünüyordu.

“Evet, Brody neredeyse ölüyordu!” deyiverdi Steven. Savannah panik içinde tiz bir çığlık attı.

“Köprüden tepetaklak düştü ama Grimes... yani, Mina onu kurtardı!” diye bağırdı Frank.

Herkes bir ağızdan ölüme karşı koyma hikâyesini kendi yorumuyla anlatmaya çalışırken, çıkan gürültüden başka bir şey duymak imkânsızdı. Mina kendisine yöneltilen bu bakışlardan rahatsız olduğu için kalabalığın içinden sıyrılıp artık telefonuyla ilgilenmeyen Nan’ın arkasına geçerek yere çöktü.

Bay Brimwell beti benzi atmış bir halde Claire’e döndü. “Doğru mu? Bunların olmasına nasıl izin verirsin?”

Claire öfkeyle dudaklarını büzdü. “Benim suçum değil. Köprüde şakalaşıyorlardı ve destek kolonu kırıldı.”

Mina’nın midesi ağzına geldi. Kimse gerçek nedenini bilmiyordu. Eğer arkası çiğnenmiş kalemini yere düşürmeseydi, bunların hiçbirisi olmayacaktı. Tüm bu saçmalık sakarlığından ve peşini bırakmayan şanssızlığından ortaya çıkmıştı. Evdeki çorap çekmecesinde duran defterine ekleyecek bir anısı daha olmuştu. Kendini çaresiz hissediyordu.

“Çocukları köprüden mi geçirdin?” diye suçladı Bay Brimwell onu. Yüzü öfkeden domates gibi kızarmıştı ama Claire geri adım atmıyordu.

“Neden geçirmeyecekmişim? Senelerdir insanları o köprüden geçiriyorum ve bu daha önce sizi hiç rahatsız etmedi. Turlar her zaman orada biter.”

Tartışırken birbirlerine daha çok yaklaştıklarında, Mina’nın sınıf arkadaşlarının artan konuşmaları arasında sesleri duyulmaz oldu. Bay West şaşkınlık içinde titrerken Mina’ya doğru şüpheyle bakıyordu. Onu suçlayamazdı tabii. Bugün yaptıklarına kendi bile inanamıyordu.

Brody başını kaldırıp Savannah ve diğer öğrencilerin arasında bir şeyler ya da birini ararken Mina'nın yüzü kızardı. Brody'nin onu kalabalığın içinde fark ederek ona doğru yürüdüğünü gördü. Kaskatı kesildi. Özellikle de elinde cepte-lefonlarıyla bekleyen yirmi öğrencinin gözleri önünde, bu utanç verici hadise sonrasında onu kendisine teşekkür ederken hayal bile edemiyordu. Aptalca bir şey söyleyip kendini utandırması an meselesiydi.

Brody ona ulaşmak için kızların arasından geçerken, Mina gözlerini ondan alamıyordu. Tam yanına gelirken Savannah, Brody'ye seslenip dikkatini dağıttı. İkisi de dönüp kızın onlara doğru geldiğini gördü. Mükemmel sarı saçlarını savurarak Brody'nin kollarına koşuyordu. "İyi misin?" diye sordu nasıl bir tepkiyle karşılaşacağından emin olmayarak. Mina, çocuğun onu terslemesini umsa da Brody kollarını açarak ona sımsıkı sarıldı.

"Brody, çok özür dilerim!" dedi Savannah geri çekilirken. Cidden etrafındaki insanları bu kadar da önemsemiyor muydu bu kız? "Fabrikada olanlar için çok özür dilerim. Haklısın, büyümem gerek, seni bir daha asla utandırmayacağım." Gerçekten de altdudağı titriyordu.

"Savannah, sen neden bahsediyorsun? Senin hatan değildi ki..."

"Hayır, o değil. Tartışmamızdan bahsediyorum. Ben çok düşündüm ve..."

"Ne tartışması?" dedi Brody öfkeyle. Mina kalabalığın içinde şaşkınlıkla fısıldayanları duyuyordu. "Savannah, neredeyse ölüyordum. Onu sonra konuşalım mı?"

“Bir dakika... hatırlamıyor musun?”

“Açıkçası bu sabah benim için belirsizlikten ibaret. Pek iyi hissetmiyorum... eve gitsem iyi olacak.”

Savannah’nın yüzü umutla doldu, Brody ayrılıklarını hatırlamadığı için yüzündeki korku gitti. “Haklısın, Brody. Seni eve götürelim.” Ona sahip çıkar gibi koluna girerek otobüse ve Bay West’e doğru getirdi.

“Brody, oğlum, umarım ailen benim ihmalkârlığım olduğunu düşünmez. Çok önemli bir telefon görüşmesi yapıyordum.” Bay West elini Brody’nin omzuna koydu ve Bay Brimwell’e doğru tuhaf bir bakış attı. Öğrencilerin geri kalanına dönerek, yalnızca bir öğretmenin yapabileceği şekilde seslendi. “Haydi bakalım çocuklar, içeri girelim.”

Mina, Nan ve Pri’nin arkasında otobüse binmeyi bekledi. Savannah’nın dengesini kaybetmiş halde yürüyen Brody’yi basamaklardan çıkışını izledi.

“Sanırım bu, tarihteki en kısa ayrılıktı,” diye mırıldandı Pri.

“O kadar emin olma,” dedi Nan, Brody’ye düşünceli halde bakarak.

Mina onun pencere kenarına oturarak nefret dolu bir ifadeyle kendisine baktığını gördü. Brody gözlerini dikmiş, Mina’ya bakıyordu. Hemen başını yere eğdi ama tekrar kaldırdığında yüzünde hâlâ aynı ifade vardı. Bundan çok rahatsız olmuştu.

“Yani zaten Brody’nin onda ne bulduğunu anlamıyorum.”

“Merak etme, Pri. Bu barışmanın geçici olacağını hissediyorum.”

Mina otobüse bindiği anda, öğrenciler alkışlarla tezahürat

ederek, ellerini ona doğru uzatıyor ve bu kahramanca davranışından dolayı onu tebrik ediyorlardı; hâlâ pencereden dışarı bakan bir kişi hariç.

Hissettiği suçluluk duygusu sinirlerini bozmuştu, kendini kusacak gibi hissediyordu. Brody'den özür dilemeli miydi? Bunu yapmak, onunla konuşmak istemiyor gibi görünen dünyanın en yakışıklı erkeğiyle muhatap olmak anlamına gelecekti. Mümkün değildi. Belki de ona bir not yazsa? Yok, bu da olmazdı. Ya ailesi onlara dava açsaydı? Evet, evet Mina kesin kusacaktı.

Başını yere eğerek, apar topar otobüsün arkasına geçti ve saklanmak ister gibi bir tavır içinde hızla yerine oturdu. Nan yanına geçti.

“Bir ünlünün yanında oturmak da güzelmiş.” Kahkahayı bastı.

“Hayır, değil. Korkunç,” dedi Mina. “Yanılmışsın. Ben popüler olmak istemiyorum.”

“Belki de bir imzanı alıp internette satabilirim. Hatta, eski ödevlerini açıkartırmaya çıkarabilirim. Acaba kâğıt başına kaç para gelir?” Mina söylenenleri dehşet içinde dinliyordu. “Belki de o beğendiğim el çantasını alabilirim,” dedi Nan.

“O çanta kadar kafana taş düşsün,” diye bağırdı Mina.

Nan kıkırdamaya başladı ama en azından dalga geçmeyi kesti. Otobüsün koridoruna doğru kafasını uzatıp bakındı. Tabii ki herkes hâlâ onlara doğru bakıyor ve işaret ederek fısıldaşıyorlardı. Pişmanlık içinde iç geçirerek abartılı bir hareketle arkasına yaslandı ve parmaklarıyla dizinde ritim tutmaya başladı.

“Bunu Twitter’da paylaşmayacak mısın?” diye sordu Mina, Nan’in elindeki elektronik eşyanın yokluğunu fark ederek. “Şimdiye kadar elli fotoğraf çekmiş olursun diye düşünüyordum.”

“Çekemem,” diye iç geçirdi Nina hüznle.

“Neden?”

“Artık bir telefonum yok.”

“Ne oldu?”

“Başının dertte olduğunu görür görmez köprüden atıverdim. Yani ya aptal telefonu ya da en yakın arkadaşımı tutacaktım,” dedi ellerini uzatıp, canlandırma yaparak. “Zor bir karar olmadı.”

Mina uzanıp Nan’e sımsıkı sarıldı. Nan’in hayatının o telefonun etrafında döndüğünü biliyordu ama arkadaşı onu kurtarmıştı.

Sarılrken Nan boğuluyormuş gibi sesler çıkardı. “Bırak hadi, bırak.”

“Teşekkürler, Nan.” Mina gülümsedi.

“Evet, biliyoruz. Artık bana hayatını borçlusun. Sonsuza kadar kölem olacaksın ve beni kurtarmak için hayatını feda edeceksin falan filan işte.” Nan, sanki yaptığı çok normal bir şeymiş gibi elini havada salladı.

Mina ve Nan arkalarına yaslanarak bir otobüs dolusu öğrencinin telefonlarıyla konuşup mesajlaşarak çıkardığı seslerin uyumunu dinlemeye koyuldu. Çıkan sesler Nan’in yaptığı fedakârlığı hatırlatır gibiydi.

“Nan?” diye başladı Mina, yeniden özür dilemeye kendini hazırlayarak.

“Sakın başlama!” diye çıkıştı Nan, pembe ojeli işaret-parmağını susmayı işaret eder gibi dudaklarına götürerek.
“Şimdiden pişman oldum.”

Mina kahkahayı bastı.

3. BÖLÜM

Mina, annesine Babushka’da yaşananlardan bahsetmedi çünkü nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyordu. Sara fazlasıyla korumacı bir anneydi. Normalden hatta anormalden bile fazla denilecek kadar çok... Mina’nın başına ne zaman açıklanamayacak kadar tuhaf bir olay gelse Sara, sorgusuz sualsiz ailesini yanına alıp taşınırdı. Mina bunun nedenini bilmiyordu.

Birinci sınıfta Mina hayvanat bahçesi gezisindeyken sırf tüm hayvanlar nereye gitse onu takip ettiği için çıldıracak gibi olmuştu. Bir hafta geçmeden taşındılar.

Dördüncü sınıfta Mina’nın bahçe düzenlemesi üzerine yaptığı bilim projesi için yetiştirdiği kabaklar bir gecede iki araba büyüklüğüne varmıştı. Ertesi gün taşındılar.

Yedinci sınıfta ev ekonomisi dersi için örgü örerken Mina uyuyakalmıştı. Sara okula bunun çok sıkıcı olduğunu söyledi ve kızcağız eve döndüğü gibi toparlanıp gittiler.

Mina dün yaşananların, diğer talihsizliklerinden çok daha beter olduğunu biliyordu; bu yüzden de yaptığı listeye ekledi. Bu felaketlerin arasında bir bağlantı bulup annesinin taşınmalarına neden olan şeyi anlamayı umuyordu.

Şimdilik, annesin okuldaki diğer velilerle yakın olmadığı için şanslıydı. Yoksa küçük evlerindeki eşyalar, şimdiye kadar çoktan kutulara tıklılmış bir vaziyette, yola çıkmış bir kamyonunda olurdu.

“Mina?” Sara başını kızının odasına uzattı, kapı içerideki dağınıklıktan açılmayacak haldeydi. Mina cevap vermeyince Sara kıyafet yığını ve dergileri aşarak kızının karanlık odasındaki perdeleri ve pencereyi açtı.

“Yaaaaaaa, annel!” diye karşılık verdi Mina temiz hava ve ışık hücumundan korunmak için battaniyeyi başının üstüne çekerek. Ne de olsa bunlar uyuyan bir ergen için zehirli maddeden sayılırdı. Homurdanarak, çarşafın altında yuvarlanıp annesinin odaya gelişini görmezden gelmeye çalıştı. Tek isteği okulda geçireceği bir güne daha hazır olmak için yeterli gücü toplamak adına, yatakta birkaç saat koma halinde yatmaktı. Çok şey mi istiyordu sanki? Sara yerdeki bir eşyaya takılıp acı içinde nefesini çekti ama daha fazlasını söylememek için kendini tuttu. Mina odasını temizlemesi gerektiğini bilerek, yatağın içinde suçlulukla dudağını ısırırdı. Neyse ki annesi bu konuda nutuk çekmiyordu.

“Biz çıkıyoruz. Charlie’yi okula bırakmadan önce halletmem gereken birkaç işim var. Carmichael rezidansına bir paket bırakıp geleceğim, gecikebilirim. Yemekte evde ol, tamam mı?”

“Dur! Carmichael mı dedin sen? Olamaz!” diye ıgılgı bastı Mina, üstündeki yorganı fırlatıp yatakta doğrularak. “Yani onların kendi çalışanları yok muydu? Neden başka bir şirketle çalışmak istesinler ki?” Mina ne olursa olsun, annesinin oraya gitmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Ya fırında yaşananları annesine anlatırlarsa? Ya Sara’ya teşekkür etmek isterlerse? Hatta daha da kötüsü ya annesi onların çalışanı olarak işe başlarsa? Hayır. Mina bunun olmasına izin veremezdi.

“Belki de yaptığımız işin ne kadar iyi olduğunu duymuşlardır ve en iyisiyle çalışmak istiyorlardır. Kazancımızın artması işimize gelir.” Sara kıyafet yığınınına baktı ve hüznle iç geçirdi.

“Ben yapsam?” diye bağırıverdi Mina düşünmeden.

“Ne yapsan, tatlım?” Sara bir çift kirli çorabı ayağıyla kirli kıyafetlerin durduğunu düşündüğü yığına doğru itti.

Mina’nın hızlı düşünmesi gerekiyordu. “Brody’ye ders notu vermiştim de, zaten bugün oraya gitmem gerekiyordu. Sen bana şirketin paketini ver, ben Bayan Carmichael’a bırakırım.”

Sara şöyle bir düşündü. “İşime gelir, Brown ailesine giderken geç kalmamış olurum. Teşekkürler, Mina.” Sara gülmüseddi.

Mina da gülümseyerek karşılık vermek istedi ama annesinin yerine yapmaya gönüllü olduğu şeyin tüm gerekliliklerini düşününce yapamadı. Tam bir geri zekalı olduğunu düşündü.

Sara paketi mutfak masasına bıraktı. Mina, annesinin ve

Süpermen baskılı şapka giyen kardeşinin kapıya yönelmesini izledi. Hemen odasına koştu, yatağındaki mor renkli yastığı aldı ve yüzünü içine gömerek çılgılık içinde odada oradan oraya koşmaya başladı.

Bir hareketlenme gözüne çarptı. Annesinin perdeleri ve camı açtığını hatırladı. Kapı komşuları seksen yaşındaki kedili kadın Bayan Orn, kaşlarını havaya kaldırmış, onu izliyordu. Camın önünde duran papatyalarını suluyor olmalıydı ama şimdi Mina'nın hareketlerini görünce, suyu fazla kaçırdığı için çiçekleri solmak üzereydi.

“Özür dilerim, Bayan Orn,” diye seslendi Mina ve hızla perdelerle pencereyi kapadı.

Saatine bakınca duş alacak kadar vaktinin olduğuna sevin-di. Bornozunu kaptığı gibi duşakabinin üstüne attı ve duş başlığıyla olan sonu gelmez mücadelesine başladı. Bu anti-ka borulardan sıcak suyun akmasını sağlamak, çift şifreli bir kasayı açmaktan bile zordu. Mina banyo-musluk tanrılarına kısaca yalvardı ve biraz tazyikli kahverengi çamurdan sonra sonunda sıcak su akmaya başladı.

Hızlı, ferahlatıcı bir duştan sonra mavi bornozunu ve terliklerini giyerek banyonun eski, porselen kapı kolunu çekti. Banyo tanrılarına yeteri kadar dua etmemiş olacaktı ki kapının kolu elinde kaldı.

“Hayır... hayır... hayır... hayır. Olamaz!” Mina yardım istemek için çıldırmış bir halde kapıyı yumruklamaya başladı ama annesi ve kardeşi çoktan gitmişti. Kapı kolunu çaresizce yerine takmaya çalıştı ama yaptığı tek şey kapının arkasındaki kolu da yere düşürmek oldu.

Öfkeyle bağırdı. Dizlerinin üstüne çökerek, nasıl bir kilit olduğunu anlamak için anahtar deliğine baktı. İyice inceledikten sonra, anahtar deliği ya da buradan nasıl çıkacağı konusunda hiçbir fikrinin olmadığına kanaat getirdi. Kapıyı açmak için bir şeyler bulurum umuduyla, çıldırmışçasına çekmeceleri ve dolapları kurcalamaya başladı. Annesinin cımbızını, kendi saç fırçasını denedi. İkincisi çok kalın geldi tabii. Tam pes edeceken gözü dış fırçalarına ilişti.

İşe yarar mıydı? Denese miydi? En kalın fırçayı, yani Charlie'ninkini alarak delikten içeri sokup birkaç kez çevirdi. Kilidi biraz zorlasa da açacak kadar yeterli değildi. Başka bir çekmeceyi daha açıp tırnak törpüsünü aldı ve kapının çerçevesiyle kilidin arasına yerleştirdi. Törpüyü içeri sokacak kadar kapının sürgüsünü itebilirse özgürlüğe kavuşacaktı.

Sonraki birkaç dakika törpüyü içeri itip dış fırçasını dikkatle ileri geri çevirerek sonunda kapıyı açmayı başardı.

Mina neredeyse sevinçten ağlayacaktı. Annesini ceptelefonu almaya ikna etmek için bir sebebi daha olmuştu ama bu son dert yüzünden okula geç kalacaktı. Eşyaları fırlatarak, içinden mor fermuarlı bir hırka seçti ve bahçeye açılan kapıya doğru koştu. Sonra geri dönüp mutfak masasında duran Happy Maids paketini aldı.

Bisikletiyle iki blok gitmişti ki bir miyavlama sesi duydu. Aşağıya bakınca turuncu bir tekir kedinin yanından gelerek, onu takip ettiğini gördü. Kediden kaçmak için biraz sağa kırdı ve bu sefer de diğer tarafta duran köpeği ezecek gibi oldu.

“Ayy!” Mina hayvanları geçmek için ayağa kalkarak, pedalları daha güçlü çevirmeye çalıştı ama birkaç nefesten sonra arkasına döndüğünde hâlâ orada olduklarını gördü.

“Gidin! Haydi!” Mina, onu takip eden kedi ve köpeğe bir arabanın gelip çarpmasından korkmuştu. Hızlanarak Mina’yı takip etmeye devam ettiler. Bir kedi ve köpeğin aynı anda onu takip edeceği kimin aklına gelirdi?

Bir ciyaklama sesi ve renkli bir nesnenin ona doğru uçtuğunu görünce ilk başta yanından geçtiği çitlerden atlayan şeyin horoz olduğunu anlaması zaman aldı. Eğilerek aniden dönerken neredeyse bisikleti kontrolden çıkıyordu.

“Ne oluyor böyle?” Bu son zamanlarda Mina’nın başına gelen en ilginç şeydi. Horozu görmek için başını arkaya çevirdiğinde onun da kedi ve köpeğin arkasında bu kovalamacaya katıldığını gördü.

Yeniden başını çevirdiğinde karşısına çıkan büyük hayvanı görüp frene basmak için bir saniyesi vardı ama geç kalmıştı. Mina kontrolü kaybedip bisikletinin üstünden atlayarak yolun kenarına düştü. Tam o anda kaza yapmasına sebep olan hayvanı fark etti ama gözlerine inanamadı. Şehrin ortasında bir eşekti bu. O başındaki de şapka mıydı?

Mina ıslak saçları ve derisi soyulmuş elleriyle titreyerek, okula giden yolda yavaşça ilerlemeye koyuldu. Bugünün de efsanevi felaket günlerinden biri olacağına emindi. Yere düştüğünde bir anlığına bayılmış olmalıydı. Ya öyleydi ya da hayal görüyordu çünkü ellerini silkip etrafa baktığında eşek,

horoz, köpek ve kedi ortalarda görünmüyordu. Orada olduklarına dair bir kanıt bile yoktu. Mina yolda bir aşağı bir yukarı giderek, eşiği arasa da bulamadı. Belki de o bir eşek değildi. Belki başka bir büyük köpekti. Bisikletini park etmeye bile zahmet etmeden öylece yere atarak, ayaklarını kaldırıma çarpa çarpa okula giden merdivenlerden çıktı.

Saatine baktı; derse beş dakika geç kalmıştı. Başını öne eğip koridordaki nöbetçilere yakalanmamayı umarak mümkün olduğunca sessiz ve hızlı bir şekilde yürümeye çalıştı. Belki ilk dersin öğretmenine yeteri kadar yalvarırsa, kadın ona acır ve geç kâğıdı yazmaktan vazgeçerdi. Tabii canım, kesin öyle olurdu zaten.

Öğretmeni Bayan Porter sırtını kapıya dönmüş, beyaz tahtaya bir şeyler yazıyordu. Mina bundan istifade ederek sınıfa girip soğukkanlı davranmaya çalışarak Nan'ın yanındaki sırasına geçti. Bayan Porter'ın duruşuna kısa bir bakış atıp geç geldiğini fark ettiğini gösterecek herhangi bir harekette bulunmadığını anladı. Kadın yavaşça dönerek, masasındaki kâğıtları karıştırmaya koyuldu; Mina'ya doğru bakmadı bile. Mina tam rahat bir nefes alacakken Bayan Porter ona doğru yürüdü ve Mina'nın sırasına, üstünde mükemmel bir elyazısıyla adının yazılı olduğu geç kâğıdını bıraktı.

Öğretmenini kâğıdı doldururken bile görmemişti. Mina, sarı kâğıdı titreyen parmaklarıyla kavradı ve Bayan Porter'ın masasına şaşkınlıkla baktı.

Bayan Porter'ın ince, solgun dudakları ancak insan dışı bir varlığa ait olabilecek bir gülümsemeyle gerildi. "Geç kâğıtlarınızı önceden doldurmanın zaman kazandırdığını fark ettim,

Bayan Grime. Hem sınıfın dikkati daha az dağılıyor. Zaten bu soruna sahip olan tek kişi sizsiniz.” Bir yığın sarı saman kâğıdını eline alıp bir sonraki beş kâğıtta da onun isminin yazılı olduğu iyice görülebilsin diye sınıfa dağıttı. “Gördüğünüz gibi, beni henüz hayal kırıklığına uğratmadınız.” Kahkaha atarken gözlerini kısacak gibi oldu ama yaptığı her hareket kadının üstünde emanet ve tuhaf görünüyordu. O kadar yaşlıydı ki gözlerinin akı artık beyaz olmaktan çıkmış, hamur gibi grimsi bir renge dönüşmüştü. Dişleri solmuş sarı parşömen kâğıdı, elbiseleri de 1950’den kalma gibi görünüyordu.

Bayan Porter’la ilgili her şey başka bir döneme ya da zamana aitmiş gibiydi zaten. Sınıftaki ileri teknolojik aletlerin yanında eğreti ve yalnız kalmıştı. İçinde fi tarihinden kalma yenmemiş bir şekerin bulunduğu, antika şeker kâsesinin yanında bile...

Bayan Porter okul açıldığından beri orada çalışıyordu, emekliye ayrılmayı reddetmişti. Bu yüzden de sınıfta ya da çalışma odasında ders anlatıyordu. Diğer öğretmenler çoktan canlı videolarla konuk konuşmacıları sınıfa davet etmeye ve uzaktan eğitim yayınlarını izletmeye başlamışken, onun öğretme metotları çoktan demode olmuştu. Öyle ki 70’lerden kalma bulanık görüntülü video kasetleriyle yaptığı dersleri modern gibi gösteriyordu. Mina onun şimdiye kadar bir bilgisayara bile dokunmadığını fark etmişti ama Bayan Porter’ın hakkını yiyemeyeceği bir konu varsa o da disiplinli olmasıydı. Diğer öğretmenlerin fazla yumuşak davrandığını ileri sürerken bir yandan geç kâğıdı dağıtarak kendiyse gurur duyuyordu.

Mina geç kâğıdını elinde buruşturup cebine tıkarırken sırasına gömüldü. Sürekli geç kalması hiç de adil değildi. Çoğu zaman onun kontrolü dışında gerçekleşiyordu. Dudağını ısırarak, cebir notlarına göz gezdirmeye çalışırken birinin ayağı ısrarla onunkini dürtmeye başladı. Mina başını kaldırıp heyecanlı gözlerle, başkaları tarafından duyulmasın diye ağzını oynatarak konuşmaya çalışan Nan' i gördü.

“Duydun mu? Toplantı varmış. Seninle ilgili,” dedi dudaklarını oynatarak.

“Ne?” dedi Mina sesli bir şekilde. Sonra hemen eğilip başını defterinin arasına gömdü. Tam bu sırada Bayan Porter sese doğru döndü. Kadın yaşlı olmasına yaşlıydı ama bir yarasa gibi iyi duyuyordu. Mina kitaba gömülmüş gibi yaparken, bir yandan karışık bir problem çözüyormuşçasına kalemiyle ritim tutan Nan' in dudaklarını okumaya çalıştı. Bayan Porter gözleriyle sınıfı taradı, sonra da dönüp yazı yazmaya devam etti.

Nan uzun süre yanaklarını patlatacak kadar içinde tuttuğu nefesi verdi. Saçları her zaman dağınık görünürdü. Bir cevap bekler gibi tek kaşını kaldırarak Mina' ya baktı. Mina, öğretmenine bir bakış atıp başını sağa sola salladı.

Nan defterine bir şeyler karalayıp ucunu havaya kaldırarak yazdıklarını Mina' ya gösterdi. *Haberciler, fotoğrafcılar ve medya spor salonunda.*

Mina şaşkınlıkla kaşlarını çattı. “Neden?” dedi bu sefer sessizce.

Nan tek bir anlama gelecek şekilde hiddetle başını salladı. “Yuh!” Sonra da defterine bir şeyler daha karaladı. Bu defa sadece üç kelime görünüyordu.

Sen ve Brody!

Mina inanmadığını belirtecek şekilde başını öne arkaya oynatmaya başladı. Tam da olmasından korktuğu şey başına gelmişti. Ya annesi olanları öğrenir de yine taşınmak isterse?

Nan gözlerini fal taşı gibi açarak evet anlamında başını yavaş yavaş salladı. Eğer o sırada biri Mina ve Nan’i izliyor olsaydı, ikisinin de başlarıyla dans ettiğini düşünürdü.

Nan kafasını sallamayı bırakıp defterine başka bir şey yazarak, okuması için Mina’ya uzattı. *Her ayrıntısını anlatacağına söz ver:*

Mina gözlerini devirdi ama fısıldayarak, “İyi,” dedi.

Nan elini kalbine koydu. Mina da gülümseyerek aynını yaptı ama eli ayağı titremeye başlamıştı. Birkaç hızlı yazışmadan sonra, sabah geç kalarak neleri kaçırdığını öğrendi. Toplantı dersten sonra spor salonunda olacaktı.

Övünülmesi gereken şey bir celladın sözleri gibi kulaklarında çınılıyordu. Neden o da diğer çocuklar gibi davranıp bu tarz şeylerin tadını çıkaramıyordu? Öyle davranmak bir yana, korkmuş bir halde kaçmanın yollarını düşünüyordu. Belki hastalığı bahane edip eve dönebilirdi. Bayan Porter’a baktığı anda, bunun asla işe yaramayacağını anladı. Onu atlatmasına asla izin vermez, hatta revire kadar bizzat Mina’ya eşik ederdi. Başka zaman olsa bir bahane bulup, fark edilmeden sıvıştırdı ama şimdi olmazdı. Kalan tek seçenek zil çalar çalmaz tabanları yağlamaktı.

Kırk beş dakikalık ders uzadıkça uzamış, Mina cebir dersine çalışmayı denemekten vazgeçmişti. Uzun uzun saate bakmaktan gözleri yaşarmıştı. Bir dakika kala çantasını sırtına geçirdi ve zil çalmasına saniyeler kala kapıya yöneldi.

Evet! Mina tam sınıftan kaçmayı ve çıkışa giden koridora çıkmayı başarmıştı ki Müdür Hame ile burun buruna geldi.

“Ah, Mina! Tam da aradığımız kişi. Lütfen benimle gel.” Omzuna değen ağır eli boynuna vurulan bir kelepçe gibi hissettiriyordu. Okuldan ayrılan birini gördü ve kapının kapanma sesi kulaklarında yankılandı. Mina irkildi.

“Şey, Bay Hame, bu sabah kendimi pek iyi hissetmiyorum da... sanırım hemen eve gitsem çok iyi olacak.” Omuzlarını öne doğru eğerek hasta gibi görünmeye çalıştı.

“Şimdi gidemezsin. Senin için çok özel bir şey planlandı.” Korkunç oyunculuk yeteneğini görmezden gelerek Mina’yı kolundan çekip ofise yöneldi. Mina dolapların sırayla kapandığını duydu, öğrenciler heyecanla spor salonuna koşturuyordu. Dersi kaynatacak olan her bahaneye bayılıyorlardı.

Bay Hame, Mina’yı ofisine götürerek masasına bakan sandalyelerden birine oturttu. Odasının içi birçok domuz figürüyle doluydu. Seramik, oynar başlı plastik domuz kafaları, doldurulmuş domuzlar ve hatta takvimi bile domuzcuk temalıydı. Nereye baksanız domuzlar vardı. Muhtemelen sekreteri her seferinde ona domuzlu hediyeler aldığı için böyleydi. Mina geç kalma konusunda tam bir umutsuz vaka olduğu için, domuzlara isim bile vermişti. Kırmızı puanlı kravatıyla Müdür Hame’in masasında duran seramik domuza hüznle baktı. Ona daha önce *Şanslı* ismini vermişti çünkü bu domuz koleksiyonunda en az aptal görünümlü olanı oydu.

Müdür Hame sandalyesine kuruldu ve sandalye masanın yanından kayınca neye uğradığını şaşırdı ama birkaç kez

homurdanarak masanın yerine itince kendine geldi. Mina yüzündeki ifadeyi değiştirmemek için elinden geleni yaptı. “Senin de duymuş olduğun gibi Kanal 6 ve *Herald Stadium* adındaki magazin dergisi dünkü kahramanca davranışınla ilgili röportaj yapmak için buraya geldi. Bilmek istediğim şeyse, Mina, okulunu sevip sevmediğin.”

“Anlamadım, Bay Hame.”

Müdür Hame boğazını temizledi. “Mina, belki de sormam gereken şey senin Nan Taylor gibi öğrenci arkadaşlarını ne kadar sevdiğindir. Okulumuzun yardım fonu ve programları kötü reklamdan dolayı kesilirse yazık olur.”

“Bu nasıl kötü reklam olabilir ki? Sorunuzu anladığımdan emin değilim. Tabii ki bu okulu seviyorum. Ben sadece röportaj vermekten korkuyorum ve gerçekten bunu yapmayı tercih ederim. Yani bunun bir yolunu bulabilirseniz muhteşem olur.”

“Mina, röportaj vermek zorundasın. Ben sadece Babushka’da olanlar için Bay West’in adına leke sürmeyeceğinden emin olmak istiyorum. Eğer kaza olduğunda onun yanınızda olmadığı basına sızarsa, bu ihmal gibi görür. Sonucunda da en değerli destekçimizi kaybedip yardım fonunun kesilmesine yol açabilir, hatta Bay West’i kovmak zorunda kalabiliriz. Carmichael ailesinin çok güçlü arkadaşları var. Bu kazanın sorumlusunun Bay West olduğunu düşünüp düşünmediğini bilmem gerek.”

Mina ne diyeceğini bilemiyordu. “Tabii ki hayır! Suçlu o değildi. Bu benim, yani kimsenin suçu değildi. Sadece bir kazaydı.” Mina neredeyse gerçeği itiraf edecekti. Bay West

orada olsaydı bile aynı olayların yaşanacağını bile bile onun orada olmamasına nasıl suç atabilirdi ki? Bu sadece onun yakasını bir türlü bırakmayan şanssızlığıydı.

Bay Hame neşeyle gülümsedi. “Harika! Bunu duyduğuma sevindim. Artık spor salonuna gitsek iyi olacak.” Ayağa kalktı ve Mina’yı kapıya yönlendirdi.

“Hayır, cidden, kendimi o kadar iyi hissetmiyorum, eve gitsem iyi olacak,” diye yalvardı Mina. Dönüp bakınca, ofiste geçirdiği dakikaları gitmesine izin vermesi için şantaj yapmak adına kullanmadığına pişman oldu ama artık çok geçti.

Bay Hame yine onu umursamadı, “Gazetecilere okulumuzu ne kadar çok sevdiğini söylemeyi unutma sakın. Yeni bir havuzumuzun olmasını istiyoruz, biliyorsun. İyi reklam iyi fon demektir.”

“Ama ben...”

“Gösterin kendinizi, Bayan Grime. Okulunuzu gururlandırın.” Bay Hame koridorda Mina’ya eşlik etti. Kızcağız daha ne olduğunu anlamadan kendini spor salonunda buluverdi.

“İşte geldi,” diye bağırdı Nan, Mina’yı işaret edip gazetecilere el ederek.

Evet, diye düşündü Mina, kesinlikle Nan’i öldürecekti.

Müdür Hame yavaş adımlarla gurur içinde yürüyerek Genel Müdür Merris’den mikrofonu aldı. “İşte kendisi burada: Kennedy Lisesi’nin gerçek kahramanı. Wilhelmina Grime!” Elinde mikrofonla alkışlamaya başladığı anda, tüm öğrenciler de bir anda aynı şeyi yaptı.

Müzik Öğretmeni Bayan Colbert öne doğru atılarak, gerginlikle dikilen Mina'yı nazikçe salonun ortasına yönlendirdi. Bay Hame, sanki orada duran 1,65 boylarında küçük bir kız değil de defans oyuncusuymuş gibi sırtına vurdu. Mina, parlak kırmızı ışık gözlerini kör edince bir kez daha sarsıldı. Daha ne olduğunu anlamadan fotoğrafçılar etrafını sardı. Okulun müzik grubu okul marşını çalmaya başladı. Tüm öğrenciler tribünde ayaklarıyla ritim tutmaya başladı.

Artık havada “Sıska Grim,” “Ezik,” ya da “İnek,” sözleri değil de yalnızca ismi yankılanıyordu. Herkes onun eski ve nefret ettiği tam adını haykırıyordu; Wilhelmina Grimes, tabii uzun boylu, yakışıklı bir çocuk hariç... Mina, Brody Carmichael'ın diğer öğrencilerle birlikte durup onun adını haykırmadığını görünce kalbine bir şey saplanır gibi oldu. Çocuk ön sırada oturmuş, dudağını kemiriyordu. Sadece oturmuş, kaşlarını çatarak, öne doğru eğilip kalabalığın içinden onu görme çabasıyla Mina'ya gözlerini dikmişti. Mina, yüz ifadesinden ne hissettiğini anlamakta güçlük çekiyordu.

“Mina, bize Babushka'nın Fırını'ndan Carmichael ailesinin oğlunu kurtardığın gün neler olduğunu anlatır mısın?” Kanal 6 muhabiri mikrofonu Mina'nın yüzüne dayadı. *Herald Stadium* dergisinin fotoğrafçısı onu hazırlıksız yakalayıp bir flaş patlatarak çektiği fotoğrafla Mina'nın başını döndürdü ama Mina'yı asıl rahatsız eden şey bu değildi. Muhabirin kelime seçimindeki saçmalık canını sıkıyordu.

“Onun bir adı var,” diye bağırdı Mina, muhabirin Brody'den adıyla değil de ailesinin ismiyle bahsetmesine kızmış bir şekilde. Onun bunu hak etmediğini düşünüyordu.

“Tabii ki öyle,” diye karşılık verdi muhabir. “Soruya cevap verecek misin?”

“Sorunuzu düzeltmeden olmaz.”

“Bak, Mina,” diye araya girdi Bay Hame. “Şimdi anlamaları tartışma zamanı değil. Dün olanlardan sonra okulumuzla ve seninle ilgili harika bir hikâye yazıyorlar. Bu, okulumuz için iyi bir reklam olacak ve hatta belki de kütüphanemize bağış yapılmasına neden olur.”

“Seni bencil, taş kafalı...” Mina, müzik grubu yüzünden kimsenin onları duyamayacağından emin bir şekilde mırıldandı.

“Hah ha ha... unutma, okulumuzun iyiliği için,” diye çıkıştı Müdür Hame.

“İyi! Köprüde bir gürültü oldu ve biri Brody Carmichael’ın üstüne düştü.” Mina onun adını bağırarak söylemişti. “O da korkuluklardan aşağı düştü.”

“Sen de onu kurtardın?” diye sordu muhabir. Dalga geçer gibi mi sormuştu yoksa ona mı öyle gelmişti?

“Evet, öyle oldu. Düşünmeden karşılık verdim. Ona doğru uzanıp çantasından yakaladım. Ben de korkuluğa yuvarlandım ama Nan...” Mina, şimdi tribünde çılgılık atan arkadaşını işaret etti, “beni tuttu ve ikimizi de kurtardı. Bu hikâyenin gerçek kahramanı Nan Taylor olmalıdır, ben değil. Bizi kurtarmak için telefonundan bile vazgeçti.” Mina dikkatleri onun üzerine çeker çekmez bir sürü fotoğrafçı ve muhabir neye uğradığını şaşırان Nan’ın bulunduğu tribüne doğru döndü.

“Yaptığın şey çok cesurcadı,” dedi Bayan Colbert omzunun üstünden Mina’ya fısıldayarak.

Mina omuz silkti. “Ben hiçbir şey yapmadım. Sadece yerimde olan herkesin yapacağı şeyi yaptım.”

“Öyle olmadığına eminim ama daha rahat uyumana yarayacaksa kendine bunu söylemeye devam edebilirsin.” Bayan Colbert bilmiş bir tavırla gülümsedi. Kısa, dik saçları ve mavi renkli, köşeli gözlükleri onu cana yakın gösterse de alaycı ve bulmaca gibi sözleri Mina’yı rahatlatmaktan çok kafasını bulandırmıştı.

“Neden Brody’yle de röportaj yapılmıyor? Ben herkes ona koşar diye düşünmüştüm.” Mina omzunun üstünden Brody’nin yine kızgın bir halde ona doğru baktığını gördü. Gerginlikle yutkundu.

“Yapamazlar. Carmichael ailesi medyanın oğullarını sıkıştırmasını yasakladı.”

“Ama ben kimsenin medyayı susturamayacağını düşünmüştüm.” Mina, şimdi Brody’nin oturduğu yere yeniden baktı. Tek bir fotoğrafçı bile onu rahatsız etmiyordu. Mina’ya yönelerek bir flaş daha patlattıklarında, yeniden yıldızları görmeye başladı.

“Öyle düşünmeni isterler ama ne kadar paran varsa o kadar sözün geçer.” Gamzelerini ortaya çıkaracak şekilde sırttı. “Kendi isimlerinin, fotoğraflarının ve hikâyelerinin yayınlanmasına izin verirler ama Carmichael ailesi oğulları söz konusu olduğunda tüm reklamlara ambargo koyar.” Bayan Colbert, Steve ve Frank’i yatıştırmak için uzaklaştı. İkisi de haberlere çıkmak için, tişörtlerini çıkarmış havada sallıyorlardı.

Bir saat sonra, Mina spor salonunda hâlâ aynı hikâyeyi kaçınıcı kez tekrar ediyordu. Daha fazla küçük düşemeyeceğini

düşünmüştü ki, o da oldu. Daha öğlen olmadan videolar YouTube'a düştü.

"Bu çok heyecan verici!" diye haykırdı Nan, yemek sırasında tepsisini alırken. Üstünde yine, bu kez parlak bir vampirin resmedildiğı siyah bir tişört vardı. Bir elma, hindili sandviç ve pembe kremalı bir kek olarak elektronik yemek kartını okuttu.

Mina yemek yiyemeyecek kadar gergindi. Soğutucudan çikolatalı süt alarak en sevdikleri, cam kenarı masaya doğru Nan'ı takip etti. Fotoğraf ve imza isteyen öğrenciler tarafından üç kez durduruldular.

"Takipçilerin üç katma çıkmıştır kesin," diye yorum yaptı Mina, Nan, onları işaret eden birinci sınıf çocuklarına neşe içinde el sallarken.

"Ama tabii kimin umurunda!" diye gülümsedi. Tabii ki Nan'in umurundaydı.

Mina sütünü çalkalayarak şanssızlığının nasıl da tüm okula yayıldığını düşünmeye başladı.

"Hayırdır?" diye sordu Nan.

"Nasıl bir gün geçirdiğime inanamazsın."

"Biliyorum. Buradaydım ya."

"Hayır, daha okula bile gelmeden önceki olaydan bahsediyorum." Mina sabah yaşanan olayları Müdür Hame'in ofisine geldiğı ana kadar tek tek anlattı ama Nan tek bir şeye odaklandı.

"Ne!" diye ciyakladı, masanın altından heyecanla Mina'nın bacağına tekme atarak. "Ciddi misin sen? Brody Carmichael'ın evine mi gideceksin şimdi?"

“Nan, dinlemiyor musun? Tuhaf bir şeyler oluyor. Galiba deliriyorum.” Pencereden dışarı baktığında gökyüzünün renginin yavaşça griye döndüğünü fark etti. Belli ki fırtına yaklaşıyordu.

“Al benden de o kadar. Beni görür görmez o eve gideceğini söylemediğine inanamıyorum.”

“Önemli noktayı kaçırıyorsun.”

“Hayır, duydum. Tuhaf evcil hayvanlar tarafından saldırıya uğramışsın. Sana bir püskürtücü ilaç alırım.”

“Eşegi de unutma. Ona evcil hayvan denemez. Buna ne diyorsun?”

“Büyük bir köpek olabileceğini kendin söyledin. Esas senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Brody’nin evine gidiyorsun. İki yıldır ona âşıksın sen. Bana ne zaman söyleyecektin?”

“Söylüyorum ya!”

“Heyecanlı mısın?” Nan böyle söyleyerek, elleri telefonunu arar gibi öne doğru uzandı.

“Pek değil çünkü gitmeyi düşünmüyorum. Benim yerime sen gidersin diye düşünmüştüm.” Mina, üstünde Happy Maids logosunun çıkartması olan mavi dosyayı Nan’e doğru uzattı.

Nan şaşkınlıkla dosyaya baktı ve Mina’ya geri verdi. “Hayır! Bu senin hayalindeki andı, benim değil. Sen yapacaksın.”

“Yapamam, Nan. Yapamam işte.” Mina, Nan’e bakarak sessizce yalvardı. “Onunla konuşmaya hazır değilim.”

Nan kekin etrafındaki kâğıdı sıyırdı ve bir ısırık aldı.

“Eğer onunla şimdi, yani hayatını kurtardıktan sonra konuşmazsan bir daha asla konuşamazsın. Hem içime iyi şeyler doğuyor. Güven bana.”

Mina ona güvenebilmiş olmayı diledi ama Nan ne zaman bu sözleri söylese Mina’nın başı belaya girerdi.

“Charlie nasıl?” diye sordu Nan, konuyu değiştirerek.

“İyi. Yeni okulunu çok sevdi.” Mina, arkadaşının neden konuyu değiştirmeye çalıştığını anladı ama fark etmemiş gibi yaptı.

“Konuşmasını sağlayabilecekler miymiş?” diye sordu Nan parmağıyla kekin üstündeki kremayı sıyrırken. Mina’nın kardeşi Charlie, babaları öldükten çok kısa bir süre sonra doğmuştu. Doktorlar herhangi bir soruna rastlamamasına rağmen, çocuk hiçbir zaman konuşmadı.

“Öyle umuyorlar. Babam öldüğünde annem ona hamile olduğu için böyle olduğunu düşünüyorlar. Annemin yaşadığı travma sonrası stres bozukluğu ona da geçmiş sanırım.”

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Nan, parmaklarında kalan kremayı yalarken.

“Bence Charlie buna gerek duymadığı için konuşmuyor.”

“Yani sen hâlâ etkisinde olduğu bir tür sessizlik büyüsünden günün birinde kurtulup, konuşacağını sanıyorsun. Tıpkı peri masallarındaki gibi, öyle mi?”

“Nan, peri masallarına inanmadığımı biliyorsun.” Bu cümle Mina’nın ağzından çıkar çıkmaz yemekhane fırtınasının gümbürtüsüyle sallandı ve ışıklar yanıp sönmeye başladı. Kızlar korku içinde çılgık atarken, erkekler kızları yeniden korkutmaya çalışarak kahkaha atıyordu.

“Vay be... çok korktum!” Nan başını sallayarak merak içinde etrafa bakındı. “Süperdi.” Kampüsün karşısına bakınca rüzgâr estiğini fark ettiler ama henüz yağmur görünmüyordu.

“Sadece bir fırtına,” dedi Mina umursamaz davranmaya çalışarak. Ama kalbi heyecanla atıyordu. Ortalık durulunca Mina devam etti. “Ama, Nan, eğer peri masallarına inansaydım etrafta beni şu acınası hayatımdan kurtaracak harika bir prens olması gerekmez miydi?”

“Yani, öyle tabii...” diye karşılık vermek istedi Nan.

“Boş ver gitsin. Sonsuza kadar mutlu olmak diye bir şey yok. Anneme baksana – iki çocuklu dul bir kadın olarak temizlikçilik yapıyor, görmüyor musun? Bunun neresi mutlu son?” Mina çikolatalı sütünü açıp bir yudum aldı. “Peri masalı diye bir şey yoktur.” Bir fırtına gümbürtüsü daha metal tavanı sallayınca, Mina mor ceketinin üstüne çikolatalı sütü döktü. Hemen ardından çatıya vura vura bardaktan boşalır-casına yağmur yağmaya başladı.

“Şimdi ne demek istediğimi anladın mı?” Mina ıslak kapüşonunu çekiştirirken eline bir deste peçete alıp ortalığı temizlemeye koyuldu. “Ben sonsuza kadar ezik olmaya mahkûmum.”

“Aslında, Mina,” dedi Nan, eline üstüne krema bulaşmış peçetelerden alıp arkadaşına yardımcı olmaya çalışırken. “Her masal mutlu sonla bitmez. Hatta bazılarının sonu kötüdür.”

4. BÖLÜM

Mina bunu yaptığına inanamıyordu. Bu işe razı olmasının tek sebebi Brody'nin dersten sonra polo toplantısı için okulda kalacağını öğrenmesiydi ama belli olmazdı da tabii. Brody Carmichael'ın annesiyle bile tanışmak onu heyecanlandırıyordu.

Deli gibi hızla bisiklet sürebilmeyi ve dosyayı hemen bırakıp onunla karşılaşmadan eve dönebilmeyi umdu; bu yüzden hemen bisikletine atladı. Sunset Drive bölgesine on beş dakika kadar yol vardı ve saray gibi evlerin dizili olduğu alana vardığında yorgunluktan ölüyordu. Brody'lerinki de dahil olmak üzere her evin etrafı uzun duvarlar ve ağır, demir kapılarla çevriliydi. Çağrı kutusuna kadar pedal çevirip yeşil düğmeye bastı.

“Kuryeler giremez,” diye yankılandı bir ses ileri teknoloji elektronik megafondan. Mina şaşkınlıkla etrafa bakındı ve kapının yanında duran kameranın ona döndüğünü gördü.

Mina yeşil düğmeye bir kez daha basarak eğildi. “Şey, ben Happy Maids için bilgi paketi bırakmaya geldim. Öğlene kadar getirmemiz istenmişti.” Ses hemen karşılık vermedi. Mina sesin geldiği kişinin Carmichael ailesine haber verdiğini tahmin ediyordu.

“İsim?”

“Mina Grime.”

“Gir. Patikayı takip et. O şeyi çimende sürme!”

Devasa demir kapı içeri doğru açıldı ve Mina paranın sağladığı taşkınlıkları hayretler içinde izleyerek asfalt yolda bisikletini sürmeye başladı. İlk başta ev zannettiği binanın ailenin araçlarının bulunduğu garaj olduğunu fark etti. Mina’nın tüm ailesi ve hatta komşuları Wong ailesi bile Carmichael’ların garajında rahatça yaşayabilirdi.

Evin üç katlı, kiremit çatılı ana binası sokaktan uzakta duruyordu. Kocaman at heykelleri malikâne boyunca uzanan yolu takip ediyordu. Mina bahçıvanların çalıları budayıp çimleri biçtiğini gördü. Malikânenin hemen arkasında Carmichael’ların ödüllü yarış atlarının durduğu bahçeler ve ahırlar vardı.

Bu, Mina’nın diğer ailelere kıyasla kendi ailesinin gelirinin ne kadar az olduğunu fark ettiği ilk andı. Paraya önem vermezdi ama “seni aşar” derken insanların neyi kastettiğini anladı.

Binanın merdivenlerine geldiğinde utanarak bisikletini nereye koyacağını bilemedi. Parçası kırık olduğu için ayakta duramayan bisikletini bir sütuna yasladı ve hizmetçinin kızgın bakışlarına rastladı. Sonra çalılarından birine yaslamak

istedi ama bu sefer de bahçıvanın korkunç bakışlarına maruz kaldı. En sonunda pes edip arka tekerleği zavallı bir şekilde dönmeye devam ederken yola bırakmaya karar verdi.

Ön basamakları ikişer ikişer çıkarak kendini maun rengi ve üstünde gümüş tokmak olan ikili kapının önünde buldu. Kapıyı tıklayınca içinden ona kadar sayacak ve kimse kapıyı açmazsa da paketi bırakıp gidecekti. Tam yediye gelmişti ki, Bayan Carmichael'ın kendisi kapıyı açtıverdi.

Mina yumuşak bakışlı gözleri ve asil gülümsemeyi hemen tanımıştı. Tabii dergilerde görmeye alışık olduğu incileri ve başındaki şapkasını da biliyordu.

“Buyurun?” dedi Bayan Carmichael tatlılıkla.

“Merhaba, ben Mina. Happy Maids paketini annemin adına bırakıyorum.” Mina böylelikle işinin sona ermiş olduğunu umarak paketi Bayan Carmichael'a uzattı.

Bayan Carmichael karşılığında bir şey yapmadı, paketi almamıştı. “Anlamadım, ne?” Kafası karışık bir halde kaşlarını çatı.

“Annemim patronu, Happy Maids şirketinden Terry Goodmother bilgi paketi istediğinizi söylemiş. Ben de onların adına size bu paketi bırakıyorum.” Kadın hâlâ kafası karışık görünüyordu. Mina'nın içinde bir şeylerin yanlış gittiğine dair büyük bir his vardı. “Özür dilerim. Yanlış eve gelmiş olmalıyım.” Utançla arkasını döndü.

“Bekle! İsmi neydi?” diye seslendi Bayan Carmichael. Gözleri merhametle dolmuştu ya da belki ona acıyordu.

Mina son basamağa gelmişti, Bayan Carmichael'a doğru dönüp baktı. “Ben Mina Grime.”

“Mina. Brody’yi kurtaran sensin!” Şaşkınlığı birden geçti ve yüzü mutlulukla aydınlandı. “Sana o kadar çok teşekkür borçluyuz ki... ay, Brody, dikkat et!” diye neredeyse bağırdı.

Mina tam da Bayan Carmichael’ın tuhaf davranışına neden olan şeyi merak edecekti ki, metallerin birbirine çarpınca çıkardığı sesi duydu ve bisikletinin siyah bir arabanın tekerlekleri arasında parçalandığını gördü. “Bisikletim!” diye inledi Mina.

“Brody!” diye bağırdı Bayan Carmichael aynı anda.

Mina donakaldı. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu; uzun süredir âşık olduğu çocukla üstünde çikolatalı süt lekesi olan ceketiyle karşılaşması mı yoksa onun az önce zavallı bisikletini pahalı spor arabasıyla ezmesi mi?

Sürücü kapısı açıldı ve Brody dışarı fırladı. “Mina, özür dilerim! İyi misin?”

Brody onlara doğru koşmaya başladı ama sonradan çekinir gibi yarı yolda durdu.

Brody’nin arabasıyla bisikletini ezmesi ve bu evde bulunmasına dair geçerli bir sebebinin olmamasıyla utanç içinde kalan Mina için yapılacak tek bir şey vardı: Koşmak.

Carmichael’ların evine gönderilmesi kesinlikle büyük bir hataydı ve yine kötü talihi sayesinde Brody arabasını bisikletine sürmüştü. Belki sürerken Mina’nın arabasına çarpırsa bu kadar kötü görünmeyecekti ama şimdi Mina’nın düşünebildiği tek şey Brody annesine onun neden burada olduğunu sorduğunda sanki onu takip ediyormuş gibi görünmesiydi. Daha ana kapıya varıp dışarı çıkamadan bilgi paketini yere düşürdüğünü fark etti. *Olamaz!* Brody, annesinin bir temizlikçi olduğunu öğrenecekti.

Mina birinin ona seslendiğini duydu ama duymazdan gelip köşeyi döndü. Koşarken gözlerinde yaşlar birikti ve rüzgârla birlikte akıp gitti. Utançtan yerin dibine girmek istiyordu. Şimdi herkes okulda Mina'nın bir bahane bulup Brody'yi takip ettiğini konuşacaktı. Sırf onunla konuşabilmek için sahte bir broşürle kapılarına gittiğinden bahsedeceklerdi. Nasıl da çaresizce kırık dökük bisikletine bakmadan malikâneye gittiğini ve Brody'nin onu pahalı arabasıyla bir teneke gibi ezdiğini söyleyeceklerdi.

Mina daha güçlü biri olsaydı o bisikletle Brody'nin karşısına çıkmayı bilirdi ama zaten orada olma nedeni bile uydurma gibi görünüyordu.

Mina'nın oraya bisikletle gitmesi on beş dakika sürmüştü ama şimdi bir saat yürüyecekti. Yorgun, bitkin ama yağmur sonunda dindiği için minnettardı. Bu yolu teperken bir de yağmur yağdığını hayal bile edemiyordu.

Sonunda restorana vardığında Bayan Wong ona seslendi. "Huhuuuuu! Mina. Bugün seni gazetede gördü. Ünlü olmuşsun." Ön sayfada Mina'nın resmi olan gazeteyi elinde sallayarak dışarı çıktı.

Haber röportajdan önce yapılmış olmalıydı çünkü Mina'nın lisedeki yıllığından bir fotoğraf kullanılmıştı. Mina gazeteyi kaptı ve şaşkınlık içinde baktı. Bu, Mina'nın okuldaki en kötü fotoğrafıydı. O korkunç günü gayet iyi hatırlıyordu. Mina o gün makyaj yapmaya kalkmıştı. Sırf Savannah White gibi görünebilmek için saçlarını bigudiyle sarmıştı ve her zamanki kapüşonlu ceketinden daha güzel bir şey giymeye çalışmıştı. Sonunda, annesinin arabasının tekerleği patladığı

için yağmurda bisiklet sürmek zorunda kalmıştı. Fotoğraf çekildiğinde makyajı akmış, saçları ve kıyafetleri sıırılsıklam olmuştu.

“Of, hayır!” Mina gazeteyi kapıldığı gibi eliyle buruşturdu. “Annem bunu gördü mü?”

“Evet.” Bayan Wong gururla gülümsedi. “Eve gelir gelmez ona gösterdim. Bak!” Mina’nın devasa bir fotoğrafının asılı olduğu restoranın ön camını işaret etti. “Aramızda bir yıldız var, üstümüzde yaşıyor diye reklam verdim. İş için iyi olacak. Uzaktaki dükkânda satılan tüm gazeteleri aldım.” Gerçekten de kırmızı ve altın renkli kapıya dikkatle yan yana asılmış beş gazete kâğıdı duruyordu. “Bu akşam gelen herkese ücretsiz yemek ve gazete veriyorum. Köşeyi çıktık.”

Mina homurdanarak gazeteyi Bayan Wong’a geri verdi. “Köşeyi döndük mü demek istiyorsun?”

“Ben de onu diyorum, köşeyi çıktık.” Bayan Wong gözleri yanakları arasında kaybolarak gülümsedi.

Mina merdivenleri hızla çıkararak evin kapısını açtı. Normalde derli toplu duran evin içinde fırtına çıkmış gibi bir hal vardı. “Anne!” diye seslendi.

Sara kollarında kıyafetler ve ateş gibi bakan gözleriyle odaya fırladı. Onları mutfak masalarında duran açık bavula attı ve Mina’ya dönerek parmağını kaldırdı. “Sen! Git toparlan!”

“Anne, neden? Ne oluyor?”

“Anne deme bana.” Sara endişeli görünüyordu. “Dediğimi yap. Gidiyoruz.” Bavulun üstünü kapatıp fermuarını çekti.

Mina, annesinin elindeki bavulu almaya çalıştı ve Mina kazanana kadar çekiştirmeye başladılar.

“Hayır, bana nedenini söylemeden şuradan şuraya gitmiyorum. Saçmalık bu.”

“Mina, gitmek zorundayız. Senin iyiliğin için.”

Mina, annesinin gözlerinin kıpkırmızı olduğunu fark etti ama eğer şimdi sorularının cevabını alamazsa bir daha asla alamayabilirdi. “Bu yaptığın ben küçükken işe yaramış olabilir ama artık olmaz. Charlie sesini çıkarmadan seni dinler ama ben dinlemeyeceğim. Benim iyiliğim için yapacağımız şey burada kalmak. Arkadaşlarım var. Yani, bir tane.” Bir anlığına, yaşanan son iki günden sonra ülkenin öbür ucuna gitmenin hiç de fena bir fikir olmadığını düşündü ama deliye dönmüş annesine bir kez daha bakınca başına ne gelirse gelsin ihtiyacı olan bu kararlı duruşunu bozmadı.

“Sen hâlâ benim kızımsın ve sözümü dinleyeceksin.” Sara, Mina’ya dönerek ellerini beline koydu.

“Evet, anneciğim, seni dinleyip ne dersen onu yapacağım AMA sen bana neden taşındığımızı anlattıktan sonra!” Mina uyumlu bir çocuktı, fakat artık annesinin üstlendiği bu yükün birazını sırtlanacak yaşa gelmişti. “Neden sürekli kaçtığımızı anlat. Yardımcı olabilirim. Bilmem gerektiğini düşünmüyor musun?”

Sara’nın yüz ifadesi değişmedi ama omuzları sanki dünyanın yükünü taşıyormuşçasına öne düştü. Öyle olmasa da bir ergeninkini taşıyordu. “Söyledim ya, senin iyiliğin için.”

“Gazetedeki haberler yüzünden mi? Okul gezisinde olanlar yüzünden mi?”

Sara hiçbir şey demedi. Bu sessizliği Mina'nın aradığı cevaptı.

“Birinin hayatını kurtardım diye, değil mi?” diye meydan okudu Mina. Şimdi anlamlandırmaya başlamıştı; parçaları bir araya getirince beyninde bir ampul yandı. “Hep spor yapmama ya da okul kulüplerine gitmeme engel oldun. Gidip insanların arasına karışmamı ve ayaklarımın üstünde durmamı istemedin, fark edilmemi değil eziğin teki olmamı istedin benden. Bana kötü bir şey olacak diye hep korktun ama bu kadar basit değildi, değil mi?”

Charlie küçük, mavi, deri bir bavulla mutfağa girdi ve en değer verdiği eşyaları içine doldurmaya başladı: sakız, beyzbol kartları ve taş koleksiyonu. Uzaktan bakınca içinde tek bir kıyafet bile yokmuş gibi görünüyordu. Charlie, annesiyle ablası arasında geçen tartışmayı duymazdan gelerek, mutfakta gezinip yulaf ezmesi kutularını toparlamaya başladı.

“Ama sonunda iyi bir şey yapmayı başardım. *Birinin hayatını kurtarmak* gibi harika bir şey yaptım ve bir günlüğüne kahraman oldum. Diyelim ki, ilgi odağı olmayı sevmiyorum, ne olmuş yani? Hep bundan korktun.”

Sara iç çekerek mutfaktaki sandalyeye çöktü. Küçük ellerini endişeyle yüzüne götürdü. “Onun gibi bir şey. Fazla dikkat çekmemeni sağlamaya çalışıyordum.”

Mina kafası karışmış ve öfkeli bir halde olduğu yerde kaldı. “Anlamıyorum. Anneler çocukları için bunun tam tersini istemez mi? Başarılı olmamı istemiyor musun?”

“Hayatım, muhteşem olmak bizim ailemizde var ama bu-

nunla birlikte yapılması gereken fedakârlıklar çok büyük. Eğer seni ilgiden yoksun, saklı tutarsam belki üstesinden gelebiliriz diye düşündüm.”

“Anne, anlamıyorum.” Mina, sanki soğuk bir rüzgâr esmiş gibi titremeye başladı.

Sara cevap vermeden önce uzun uzun kızına baktı. “Haklısın. Gerçeği bilecek, yükümü hafifletecek kadar büyüdün.” Sara, Charlie sevdiği eşyaları almak için yeniden mutfaktan çıkana kadar bekledi. “Mina, sana ismin hakkında, her şey hakkında yalan söyledim.”

“Tamam,” dedi Mina sesi titreyerek.

“Soyadımız Grime değil. Grimm ve kendimi bildim bileli hep bundan kaçmaya çalıştık.”

“Tam olarak neyden?”

“Yıllar önce babanı öldüren şeyden... Grimm lanetinden.”

5. BÖLÜM

Sanki ağzından çıkan sözleri kontrol edemiyormuş gibi hissediyordu. “Sanırım oturmalıyım,” dedi Mina acınacak bir halde. Sara sandalyeden fırladı, kızını tutup salondaki hiç de rahat olmayan küçük koltuğa oturttu.

Mina başka sorular soracaktı ki Sara onu durdurmak için elinden tuttu. “Lütfen, tatlım, açıklamama izin ver.” Derin bir nefes alarak konuşmaya başlamadan önce aklından geçenleri topladı. “Bu olay çok eskiye, büyük büyük büyük dedene, yani Wilhelm Grimm ve kardeşi Jacob’a dayanıyor.”

“Grimm Kardeşler. Yani peri masallarını yazanlardan bahsediyorsun, değil mi?”

“Evet, tam da onlardan bahsediyorum ve hayır, çoğunu onlar yazmadı. Onlar hikâyeleri bir yerde topladı ama daha da önemlisi, bu masalları gerçekten de yaşadılar. İşte Grimm ailesinin peşini bırakmayan lanetin bir kısmı bu...

her nesil bu masalları yeniden yaşayacak şekilde lanetlenmiş. Bu yüzden de tarih boyunca bu hikâyeler değişime uğramış çünkü her bir Grimm aldıkları kararlar ve yaptıklarıyla sonucu değiştirmiş.”

“Yani Kùlkedisi her zaman prense kavuşamıyor mu?” diye dalga geçti Mina.

“Çok ciddiym ama evet. Kavuşmadığı zamanlar daha bile çok. Üvey kız kardeşleri elinden alıyor.”

“Yapma, anne. Cidden bu şeylere inanıyor musun? Pıllını pırtını toplayıp kaçma sebebin bu mu yani? O zaman prensi elde edip sarayda yaşasana?”

“İşler öyle yürümüyor.” Sara öfkelenmiş görünüyordu; kelimelerini özenle seçmek için altdudağını ısırp duruyordu. “Bu masalda senin söz hakkın yok. Oynadığın rolü sen seçemiyorsun ve hatırlarsan hepsi mutlu sonla bitmiyor. Bu masalları yaşayan herkes sağ kalmayı başardı mı sanıyorsun? Jack Amcan yapamadı.”

Mina’nın ağzı açık kalmıştı. “Ama ben onun bir kaza geçirdiğini düşünmüştüm.”

Sara, hayır anlamında başını salladı. “Lanet, amcanın peşini bırakmadı. Öldüğünde de babana geçti. Tuhaf şeyler olmaya başlamıştı ama o işaretleri yok saydı. Kardeşinden daha zeki ve güçlü olduğuna inandığı için hikâyeleri sonlandıracağına inanıyordu.”

“Bunu durdurmanın bir yolu var mı? Grimm laneti sona erebilir mi?”

“Eğer Grimm ailesinden biri tüm hikâyelerden sağ çıkar-sa, Masal’ın tamamlanmış olacağına inanılır. Baban ölme-

den önce on tanesini bitirmişti.” Sara ağlamaya başladı ve yüzünü koltuktaki yastığa gömdü.

Mina, ağzının kuruduğunu hissediyordu. Bir sonraki soruyu sormadan önce dudaklarını yalayıp boğazını temizlemesi gerekti. “Toplamda kaç masal var?”

Sara başını kaldırdı, burnunu çekti ve kızına baktı. “Ah, tatlım, seni bulmasına izin vermeyeceğim. Bu yüzden adımızı değiştirdim ve hep taşındık. Her taşındığımızda masalın bizi bulması daha uzun zaman aldı. Hatta eğer kendimizi fark ettirecek bir şey yapmazsak daha bile uzun sürdü.”

“Kaç tane?” diye tekrar etti Mina bedeninde tuhaf bir titreme hissederken.

“Burada kalmak zorunda değiliz. Kaçmaya devam edebiliriz. Bunu yaparsak lanet bizi masalın içine çekemez. Babanla aynı kaderi yaşamak zorunda kalmazsın.”

Mina annesine dik dik bakıyordu.

Sara sonunda gözlerini kaçırdı ve şöyle fısıldadı: “İki yüzün üstünde. Jacob ve Wilhelm yüz doksan tanesini bitirmeyi başardı ama hepsini tamamlayamadan öldüler. Sonra onların çocuklarıyla en başından başladı. Tatlım, onlar Grimm lanetini bozmaya en çok yaklaşan insanlardı ve bu neredeyse iki yüz yıl önceydi. Sonra başka Grimm’ler de bunu başarmaya çalıştı ama yapamadılar; tıpkı baban gibi. Ben de lanetten kaçmaya karar verdim.”

“Anne, ben kaçmak istemiyorum.”

“Mina, buna mecburuz. Sen bir kız olduğun için lanetin sana geçeceğini sanmıyordum. Baban bana bu lanetin yalnızca erkeklere geçtiğini söylemişti. O öldükten sonra la-

netten kurtulduk sandım. Cenazeden birkaç hafta sonraya kadar Charlie'ye hamile olduğumu bilmiyordum. Oğlum olacağını öğrenince başka şansım kalmamıştı. Kaçıp geçmişi arkamızda bırakmak zorundaydık. Kardeşinin geleceği için babanın adını bile...

Bir gün lanetin Charlie'yi bulacağını biliyordum ama sana geçeceğini hiç tahmin etmemiştim. Bir gün seni arka bahçede bir kurbağayla konuşurken görene kadar babanın yanıldığını anlayamadım. Pek çok masalın kadın kahramanı vardı ve sen de masalın seni görmezden gelemeyeceği kadar iyi kalpli ve yetenekliydin.”

“Sanki canlı bir şeyden bahsediyor gibisin.”

“Öyle. İşleyen bu mekanizma insan aklının alamayacağı kadar tuhaf... eski ve güçlü bir büyü bu. Bazıları onun tanrı, bazıları da kader olduğuna inanıyor ama her ne olursa olsun durdurulabilir bir şey değil.”

“Peki, Charlie?” diye sordu Mina. Kardeşi mutfığa geri dönmüştü ve bu sefer her kıyafetini üst üste bavula koyuyordu. Örümcek Adam kostümü, Batman kemeri ve Doctor Who atkısıyla şapkası da kıyafetlerin arasındaydı.

“Şimdiye kadar masal Charlie'yle ilgilenmedi. Sen var-sın.”

“Yani ben yaşadığım sürece, Charlie güvende mi?” Mina dönüp kardeşine baktı ve kalbi onu koruma isteğiyle dolup taşıtı.

“Evet... tatlım, Charlie'ye bak. O kendini Grimm Masalı'ndan koruyacak kadar güçlü değil. Seni de onu da kaybedemem. Siz bana babanızın emanetisiniz.” Sara eskimiş sehpa du-

ran kutudan birkaç peçete aldı. Sonra elinde parçalara ayırdı.

“Anne, bunu durdurmaya çalışmak istiyorum.” Mina, bu cesareti nereden bulduğunu bilmiyordu ama o cümle ağzından çıkar çıkmaz bu isteğinin gerçek olduğunu anladı.

“Hayır! Yasaklıyorum. Okul gezisinden sonra tuhaf bir şey olmadı, değil mi? Hâlâ kaçacak vaktimiz var.” Sara, Mina’ya baktı. Kız, annesinin yüzündeki umut dolu bakışları görebiliyordu.

“Anne,” dedi Mina bu kelimeye olabildiğince anlam yüklemeye çalışarak.

“Artık çok geç, değil mi? Ne oldu? Başına neler geldi?”

Mina bir köpek ve eşeğe rastladığını anlatırken daha cümlesi bitmeden Sara’nın “kedi ve horozu” da bilmesi onu çok şaşırttı. Sara kıpkırmızı kesildi. “Masalları araştırmıştım. Başka bir şey? Gezide tam olarak ne olduğunu anlat bana,” diye ısrar etti Sara. Mina da anlattı. “Ah, bu çok kötü... başka bir masalmış gibi geliyor ama hangisi olduğunu bilmiyorum. Belki de çok geç kalmışızdır. En azından o aptal kitap ortaya çıkmadı.”

“Hangi kitap? *Grimm Kardeşler Masalları* mı?”

“Mina, güven bana, artık bunu tartışmasak daha iyi olacak. Kelimelerin de bir gücü var ve bu da Masal’ın seni bulmasını kolaylaştırıyor.”

“Kitaba ne olmuş?” diye sordu Mina yeniden.

“Yine söylüyorum, bahsetmemek daha iyi. Kitabın adı Grimoire. Yapbozun son parçası o. Seni bulduğu anda artık çok geç olduğunu anlarsın. Artık resmen Masal’ın içindedir demektir. Tek sorun, başka şeylerin de o kitabı araması.

Yani her ikisi de bizi bulmadan buradan ayrılmamız şart.” Sara ayağa kalktı ve koltuk, televizyon ve küçük bir sallanan sandalyeden oluşan ufak salona baktı. Nadiren kullandıkları on beş ekranlı televizyon, Bayan Wong’un onlara verdiği yırtık pırtık birkaç kitaba dayalı duruyordu. Evde neredeyse hiç kişisel eşyaları yoktu ve Mina artık bunun sebebini biliyordu.

“Anne, ben bir yere gitmiyorum,” dedi.

“Evet, gidiyorsun. Kardeşini düşün.” Sara kuşku içinde kızına göz kırptı.

“Charlie’yi düşündüğüm için bir yere gitmiyorum.” Mina yeniden ağlamaya başlayacağını hissetti ve ceketinin koluyla gözlerini sildi. “Buna bir son vereceğim. Bunu yapabilirim. Senin için, onun için yapacağım.”

Sara onaylamadığını gösterecek şekilde başını salladı ama Mina hiddetle devam etti, “Anne ya bana yardım edersin ya da engel olursun ama ne yaparsan yap, Masal bizi yakalayacak.”

Sara yeniden oturup kollarını bağladı. Gözyaşları yavaşça aktı ve damlalar haki renkli pantolonunu ıslattı. “Bununla savaşılabılır misin, bilmiyorum. Keşke biraz daha büyümeni, güçlenmeni bekleyseydim.”

“Ben hem güçlü hem olgunum anne. Sen elinden geleni yaptın ama artık aileye göz kulak olma sırası bende. Yine de senin yardımına ihtiyacım olacak.”

Sara gözyaşlarını sildi ve onaylar gibi başını salladı. “Tamam. Ne yapmamı istiyorsun?”

6. BÖLÜM

Mina ertesi sabah okula giderken kendini farklı biriymiş gibi hissediyordu. Sonunda hepsine olmasa da yıllardır içini kemiren sorulara cevap bulmuştu. Ailesinin neden bu kadar çok taşındığını, annesinin neden spor yapması ya da izin kâğıdını imzalamak konusunda, hatta fark edilebileceğini düşündüğü herhangi bir konuda cesaretini kırdığını anlamıştı. Artık çılgın, ergen yaşantısının bir anlamı, bir amacı olduğunu hissediyordu. O bir Grimm'di ve sürdürmesi gereken bir mirası vardı. Grimm ailesinin gelecek nesillerinin kaderi onun Masal'ı bitirip üstlerindeki lanete son vermesine bağlıydı.

Okula giderken bunları düşünecek çok zamanı vardı. Annesine Carmichael'lardaki karışıklığı ve bisikletinin başına gelenleri anlattı ama konuyu netleştirmek için onları araması konusunda onu ikna etmeyi de başardı.

“Cidden, anne, benim suçumdu, onların değil. Bisikleti

yolun ortasına bırakmışım. Hem patronun Terry bu karışıklığa sebep olmasa orada olmayacaktım bile.”

“Anlamıyorum, sadece bir tane Carmichael ailesi var. Sen de onların bizi beklemediğini söylüyorsun. Çok tuhaf.”

Mina, annesi patronunu aramak için telefonu eline aldığı anda kendini kapıdan dışarı attı. Hava atıştırmaya başladığında, hava durumunu kontrol etmediğine pişman oldu.

Mina’nın ensesinde oluşan titreşim takip edildiğini işaret ediyordu. Hızını artırarak başını kaldırdı ve göz göze gelmemeye çalıştı. Araba yanına yanaşıp pencere açıldığında kaçmaya hazırlanıyordu.

Mina neyle karşılaşacağını bilmiyordu: soyguncu, hırsız ya da belki ona adres sorma bahanesiyle zorla arabaya atacak biri... Beklemediği bir şey varsa o da şoförün nazıkçe sorduğu soruydu. “Bırakmamı ister misin?”

“Hayır, teşekkürler,” diye karşılık verdi Mina yüksek sesle. Şoförün yüzüne bile bakmadan adımlarını hızlandırdı. Yağmur iyice artmıştı, gözlerini kısarak yürümek zorunda kalıyordu.

“Mina... lütfen.”

Mina başını çevirdiği anda yanında araba sürenin Brody Carmichael olduğunu gördüğüne inanamadı. Adımlarını yavaşlatsa da yürümeye devam etti. Onu nasıl bulmuştu? Nerede yaşadığını nereden biliyordu? Telefon numarasının ve adresinin kayıtlı olmadığından emindi.

“Mina, bisikletin için çok özür dilerim. Bir kazaydı.” Brody oldukça pişman görünüyordu. Mina durdu. “En azından seni okula bırakmama izin ver. Yağmur yağıyor.”

Yağmur hızlanmıştı.

Mina gözlerine düşen yağmur damlalarının akmasına izin verirken titremeye başladı. Soğuktan mı yoksa Brody Carmichael'ın hemen yanına oturma fikrinden mi, bilmiyordu ama çenesi titremeye başlayınca Brody, yağmura rağmen dışarı çıkıp kapıyı açmak için ona doğru koştu. “Hastalanmadan bin.”

Mina başını sallayarak içeri girdi. Islak kotu deri koltuğa yapışmıştı. Saçları sıırıslıklamdı ve üstünden düşen yağmur damlaları koltuğa düşüyordu.

“Özür dilerim.” Brody eğilerek arabaya binerken Mina'nın dişleri birbirine çarpıyordu.

Büyük elleri öne doğru uzanıp ısıtıcıyı açtı. Arkasına dönerek spor çantasından temiz bir tişört çıkardı. “İşte, bunu kullan.” Tişörtü eline alıp Mina'nın yüzünü nazikçe silmeye çalıştı.

Mina yerinde zıpladı, Brody tişörtü barış çubuğu gibi ona uzattı. “Özür dilerim,” dedi kız yeniden.

Brody belli belirsiz gülümsedi. “Suçun yokken bile fazlasıyla özür diliyorsun.”

“Koltuğunu sıırıslıklam yaptım.” Deri koltukta biriken su damlalarını tişörtle almaya çalıştı ama Brody ona doğru uzanıp elinden tutarak onu durdurmaya çalıştı.

“Araba sonuçta. Kurur.” Mina'ya baktığı anda kızın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Gerçekten de böyle düşünüyordu; ne yalan söylüyor ne de onu etkilemeye çalışıyordu. Araba hiç de umurunda değildi.

Mina ısıtıcıdan gelen sıcaklığı iliklerine kadar hissetti;

ya da bir dakika, hissettiği şey Brody'nin ısıtıcılı koltuklarıydı. O kadar gergindi ki, ne diyeceğini ve nereye bakacağını bilmiyordu. Onunla konuşsa ya da ona baksa mıydı? Yoksa ailesini mi sorsaydı? Karar veremedi, bu yüzden de hiçbirini yapmadan camdan dışarı sessizce baktı.

Brody boğazını temizledi. “Seni bulmak zormuş.”

Mina ona bakmak için döndü. “Ne demek istiyorsun? Beni mi arıyordun?”

Brody yola yeniden odaklanmadan önce ona şöyle bir baktı. “Senden özür dilemek için seni aramaya çalıştım ama listede adın yoktu. Tanıdığım hiç kimsede de numaran yokmuş.”

“Ceptelefonum yok.” Mina yanaklarının pembeleştiğini hissediyordu; lisede telefonu olmayan tek kız o olmalıydı. “Senin tanıdığın kimseyle de arkadaş değilim.”

Brody omuz silkti. “Bilmiyordum. Bu yüzden evine gelecektim ama sonra...”

“O da listede yoktu,” dedi Mina onun cümlesini tamamlayarak, annesinin böyle olmasını sağladığı için ona müteşekkire hissederek. Dünkü gözyaşlarıyla dolu itirafların ortasında Brody evlerine gelse ne yapardı?

“Brody, sorun değil. Dün olanlar kazaydı. Bisikleti yolun ortasına bırakmıştım. Beni ezmedin ya.” Mina hırkasının koluyla oynuyordu. Yine aynı şeyi yapmış, suçu üstlenmişti.

“O zaman neden benden kaçtın?” diye sordu Brody ona bakarak. “Özür dilemek ya da açıklama yapmak için fırsat vermedin.”

Mina bu soruyu beklemiyordu. Şimdi çaresizce yeniden dışarıda, yağmurda yürüyor olmayı diledi. Karşılık olarak

omuzlarını kaldırdı. “Bilmem.” Arabada birkaç dakikalık sessizlik hâkim oldu, sonra Mina, Brody’ye döndü. “Şehrin bu tarafında ne arıyordun? Sizin diğer yakada yaşadığınıza eminim.”

Brody kıkırdarak Mina’ya baktı. “Seni arıyordum.”

“Beni mi? Neden?” Mina’ya inme incek gibi oldu.

“Olanlar yüzünden kendimi kötü hissettim ve seni bulmak istedim. Çalışanlarımıza biraz araştırma yapmalarını söyledim ve bu tarafta yaşadığını öğrendim. Seni bulmak için yola çıkmaya karar verdim. Sonuçta ulaşım aracını ben mahvettim. En azından seni okula bırakmam gerekirdi.”

Mina inanamıyordu. Brody onu araştırmış mıydı? “Ve özür dilemeni dinlemek zorunda kalayım diye beni arabaya kilitledin, öyle mi?” Mina öfkeyle dudaklarını büzdü. “Buna hakkın yoktu!” dedi.

“Vardı.” Brody arabayı okulun bahçesine yanaştırdı. Park etti ve ona döndü, silecekler hâlâ yağmurun ritmiyle ileri geri hareket ediyordu. “Seni okulun dışında bulamazsam hiç özür dileyememe ihtimalim olduğunu biliyordum.”

Mina alay etti. “Ha, anladım. Yani, sonuçta sen Brody Carmichael’sın ve sahip çıkman gereken bir sosyal statün var. Bense Mina Grimm olarak bir hiçim.” Mina gerçek adını ağzından kaçırmıştı ama çocuk fark etmedi. Karşı çıkmak için ağzını açacak oldu ama Mina onu durdurdu. “Sorun değil. Özür diledin işte, bak. Özrün kabul edildi. Medeni görevini tamamladın ve paçayı kurtardın. Merak etme, dava falan açmayacağız.” Mina kapının kolunu çekip burnundan soluyarak arabadan indi.

Koşa koşa okula giden Mina olabildiğince hızla kızlar tuvaletine girerek kendini bölmelerden birinin içine kilitledi. Az önce Brody’le tartıştığına inanamıyordu. Gözleri utanç ve sinir içinde yaşlarla doldu. *Nasıl yapabildi?* diye köpürüyordu. Neden okulda yapmak varken onca zahmete girip onu araştırmıştı ki? Çünkü evet, haklıydı; ondan utanıyordu. Ne yazık ki onun hayatını kurtaran kız, daha heyecan verici bir tip değil de, sıkıcı Mina’ydı.

Mina gözlerindeki yaşları silerek kendini toplamak için lavaboya gitti. Saçları yağmurdan hafif dalgalanmıştı ve hiç de fena görünmüyordu. Omuzlarına dökülen saçları Brody’nin arabasındaki klima sayesinde kurumuştu bile. Ona öfkeyle sarf ettiği sözleri hatırlayınca kusacak gibi hissetti. *Belki bu her şeyi mahveder de Brody onu tamamen unuttur,* diye geçirdi içinden.

Derse giriş zili çaldı ve üç kız sınıfa girmeden önce yüzlerindeki makyajın son rötuşlarını yapmak için tuvalete koştu.

“Brody’yi gördün mü?” diye fısıldadı kızlardan biri. “Çok kızgın görünüyordu. Acaba Savannah onu kızdırmak için yine ne yaptı?” Çantasından kocaman bir şişe saç spreyi çıkardı ve saçlarının her yanına sıkmaya başladı.

Mina öksürerek lavabodan uzaklaştı.

“Duymadın mı?” diye yorum yaptı kumral kız gözüne rimel sürerken. “Zaten çoktan bitirmişler.”

“Ne zaman?” diye sordu tıknaz olan.

“Neredeyse öldüğü gün...”

“Ama ben barıştılar diye biliyorum,” dedi spreyli kız.

“Birkaç saatliğine işte... okuldan çıkınca Brody tamamen bitirmiş diye duydum.”

“Özür dilerim,” diye araya girdi Mina ve üçü de başını ona doğru çevirdi. Hepsi de onu güzelce inceledi ve şişman olan onaylamaz gözlerle kaşlarını çatı. “Brody hâlâ bu kapının arkasında mı dediniz?”

“Sana ne ki bundan? Artık bekâr diye yürüyecek misin yoksa? Şimdiden söyleyeyim, onun tipi değilsin.” Esmer ve şişman kız kahkahayı bastı.

“Aslında, ondan kaçmaya çalışıyordum.”

Esmer olan karşılık vermeden önce Mina’yı bir kez daha süzdü. “Hâlâ orada değil. Birkaç dakika bekledi ama sonra sınıfa girdiğini gördüm.”

Mina rahat bir nefes aldı. “Teşekkür ederim.” Lavabodan hızla çıktı ve ikinci zil çalmadan hemen önce birinci ders için sınıfa girmeyi başardı. Sırasına geçti ve Nan hemen yanına ilişip fısıldadı.

“Doğru mu?”

“Ne doğru mu?” diye fısıldayarak karşılık verdi tarih defterini çıkarırken.

“Brody’nin seni okula getirdiği... ikinizin arasında bir şey mi var?”

Mina okulda haberlerin bu kadar hızlı yayıldığına inanmadı. “Hayır! Sadece beni okula bıraktı, o kadar.”

“Ama ben sizi...” diye başlayacak oldu Nan.

“Lütfen, Nan, sana yemekte anlatırım. Söz.”

Nan, en yakın arkadaşının gözündeki kederi görmüş olacak ki konunun kapanmasına ses etmedi. İç çekerek arkası-

na yaslandı ve yepyeni telefonuna uzandı. Bir aile dostları Mina ve Brody'yi kurtarmaya çalışırken telefonunu düşürdüğünü öğrenince almıştı. Nan parmaklarını nazikçe ekranda gezdirerek birkaç dakika önce aldığı mesaja yanıt verdi.

Canı sıkkın. Zaman ver.

7. BÖLÜM

“**D**ökül bakalım,” diye buyurdu Nan, tepsilerini alıp etraftakilerden uzaklaşır uzaklaşmaz. Mina, Brody’nin arkadaşılarıyla oturduğu masaya en uzak yeri seçti.

“Hep senin suçun, Nan. Sen reddedince o aptal paketi bırakmaya gittim ve kendimi neden bahsettiğimi bile bilmeyen Bayan Carmichael’ın önünde küçük düşürdükten sonra Brody arabasıyla gelip bisikletimi ezdi.”

“Yok artık!” dedi Nan sesle. “Sen ne yaptın?”

“Çok utanmıştım. Kaçtım.”

“Ne yaptın ne?” Nan yerinden sıçrayarak masaya çarptı.

“Aynen öyle. Eve gittiğimde de annem çoktan Alaska’ya taşınmak üzere bavulları toplamaya koyulmuştu.”

“Tamam da olaylar bu sabahki buluşmaya nasıl geldi?”

“Beni takip etmiş! Bir çalışanları aracılığıyla nerede yaşadığımı öğrenmiş ve sapık gibi mahallemde dolanıp durmuş. Güya bisikletime çarptığı için beni okula bırakmak istiyormuş.”

“Şey, Mina,” dedi Nan yavaşça.

Mina onu duymazdan gelerek öfkeyle portakalını soy-maya başladı. “Evet, hatta sonra da okula varmadan ben-den özür dilemek istediğini söyledi münasebetsiz. Neymiş, buraya gelince özür dileyemeyeceğini biliyormuş. Kendini beğenmiş, ne olacak!”

“Mina...” Nan, zavallı portakala saldıran arkadaşı konu-şurken araya girmeye çalışıyordu.

“Ben sana söyleyeyim, Nan, etrafta insanlar varken ya-nımda görünmek istemiyor. Hayatını kurtarmış olsam bile bu böyle.” Mina bir portakal dilimini ağzına tıkıp çiğnemeye başladı.

“Mina, sanırım biri seninle konuşmak istiyor.” Nan sırtı-yordu.

“Kim benimle...” demeye çalıştı Mina ağzı portakalla doluyken. Yemekhaneye göz gezdirince Brody’nin polo ta-kım arkadaşlarıyla aynı masada olmadığını fark etti. Hatta, elinde tepsisiyle, Mina’dan bile daha utangaç bir halde tam yanında dikiliyordu.

“Merhaba, Mina,” diyerek gülümsedi. “Yanın boş mu?”

Brody, cevabı beklemeden tepsisini masaya koydu. Aca-ba ne kadarını duymuştu? Mina öksürmeyi bırakınca ona doğru döndü. “Ne yapıyorsun sen?” diye fısıldadı etrafa ba-karak. Herkes onlara bakıyordu.

“Konuşmamızın bittiğini sandın ama bitmemişti,” dedi Brody, mavi gözleri meydan okur gibi parlarken.

“Tamam, kendini kanıtladın. İnsanların bizi yan yana görmesinden utanmıyormuşsun. Şimdi gidebilirsin.” Mina sinek kovar gibi elini salladı ama Brody ona bakıp sırtıttı.

“Bak, arabada söylediklerin beni sinirlendirdi ama bunun doğru olmadığını fark edince öfkem geçti.” Brody, Mina’nın kulağına doğru eğildi. “Seninle görünmekten rahatsız olmu-yorum. Sen oluyorsun. Sen benimle görünmek istemiyor-sun.” Nefesi kulağını gıdıklarken daha sözleri bitmeden Mina eriyip bitmişti.

“Doğru değil,” diye karşılık verdi.

“Kanıtla bana,” dedi. Bunu gerçekten istediği gözlerin-den okunuyordu. “Benden utanmadığını kanıtla bana.”

Mina korkuyla Brody’ye ve sonra da şimdi ağzını bıçak açmayan Nan’e baktı. Nan, onu yüreklendirir gibi başını salladı. Mina utançla başını eğdi. Utandığı kişi Brody de-ğildi. Kendisiydi. Yürüyen, konuşan bir felaketti o... Brody neden onunla takılmak istesindi?

“Neden Brody? Neden bunu yapıyorsun?” diye sordu Mina, başını kaldırıp ona bakarak. “Anlamıyorum. Ortak hiçbir yanımız yok. Hayatını kurtardım ama bu arkadaşlığın gelebileceği en büyük nokta bu... gerçekten.”

Brody kalbi kırılmış gibi görünüyordu. Mina, az önce söy-lediklerinden ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu ama yal-nızca kendini korumaya çalışıyordu. Bu çocuk onunla oyun oynuyor olmalıydı.

Brody bir anlığına yemek dolu tepsisine baktı ve sonra ona döndü. Gözlerini onunkine kenetledi. “Mina, sen benim ha-yatımı kurtarmaktan daha fazlasını yaptın, ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Bana yardımcı olmalısın.” Masadan kalkarak tepsisini çöpe attı. Öğrenciler çıkarken onu izledi ve sonra dönüp Mina’nın masasını dikizlemeye devam etti.

Özellikle biri gözlerini Mina'dan ayıramıyordu. Kızın gözleri Mina'nınkilerle buluştuğunda öfke saçmaya ve bakışlarını kaçırmadan ona bakmaya devam etti.

Mina gözlerini fal taşı gibi açarak az önce gördüklerine Nan'ın de şahit olup olmadığını anlamak için ona döndü: Okulun en popüler kızı, Savannah White, Mina'ya ağzıyla şu cümleyi işaret etti: "Bittin sen."

Günün geri kalanı bitmek bilmedi. Mina, Grimm laneti hakkında Nina'ya tek bir şey söyleyemedi. Hem okula gelirken peşine takılan tuhaf bir şeyler de yoktu, bu yüzden Mina, Masal'ın onu çoktan unutmuş olabileceğini düşündü ama akli sürekli Grimm laneti, Savannah ve Brody üçgeninde takılı kalmışken tarih sınavından çıkacağına emindi. Neredeyse boş bir sınav kâğıdını öğretmene teslim ederken hiçbir şey hissedemez hale gelmişti.

3.30'daki son zil de çalınca Mina rahat bir nefes aldı. Artık kütüphaneye gidip ailesinin geçmişini rahatça araştırabilirdi. Dolabına doğru yürürken, bir sürü öğrencinin dolabın etrafında olduğunu görünce şaşırdı. Kalabalık dağılana kadar geride bekledikten sonra kitaplarını alıp gitmeyi düşündü ama insanların sayısı azalmadı. Kalabalığın arasına karışmak için başını eğip insanların ayağına basarak, "Pardon," diyor ve dirsek yiye yiye beceriksizce dolabına gitmeye çalışıyordu ki biri onu tutup yakaladı. Mina, kalabalığın sebebini anlamış oldu. Brody, Mina'nın dolabına yaslanmıştı ve onu dirseğinden yakalayan da ta kendisiydi.

“Görüşürüz, çocuklar!” diye seslendi Brody kalabalığa. İnanılmaz bir şekilde herkes dağıldı ve yalnızca ikisi kaldı.

“Buna nasıl alıştın?” diye sordu Mina.

“Hayatım boyunca mücadele ettikten sonra bir yolunu buldum.” Brody, Mina’ya bakana kadar üzgün görünüyordu ama sonra yüzü keyifle aydınlandı. “Hazır mısın?” diye sordu.

“Ne?” Mina şaşkın şaşkın etrafına baktı.

“Eve gitmeye.”

“Tabii ki,” diye karşılık verdi arkasından uzanıp dolabını açarken. Görüntüsünden utanarak da olsa çantasını aldı. Eliyle tutarak, Brody’den uzaklaşmaya çalıştı ama o, Mina’nın çantasını alıp sırtına taktı.

“Ya, geri ver! Kendi çantamı taşıyabilirim,” dedi elini beline dayayıp.

“Biliyorum ama bunu yaparak beni takip etmeni sağlıyorum.”

“Hiç güvenme,” diye mırıldandı Mina koridorda durup takip etmeyi reddederken. Brody’nin yürümeye devam edip kolunda çantasıyla köşeyi döndüğünü görünce kuyruğu kıstırarak onu takip etmekten başka şansı kalmadı.

Ona yetişince Brody döndü ve geri geri yürümeye başladı. “Gördün mü bak, seni tanıyorum.”

“Hayır, tanıımıyorsun. Daha yeni tanıştın,” diye çıkıştı Mina.

“Ama tanımak isterim,” dedi Brody gülümseyerek. “Eğer izin verirsen...”

Brody onu arabaya kadar götürdü ve bir kez daha kapısını açtı. Mina kemerini bağlayınca arabayı çalıştırdı.

“Nereye?”

“Hakkımda her şeyi bildiğini sanıyordum. Nerede yaşadığımı da biliyorsundur.”

“Yani, pek değil. Babamın arkadaşı tam adresi bulmakta zorlandı. Sadece mahalleyi söyleyebildi. Neden öyle?” diye sordu. “Kalabalıktan ya da başka bir şeyden mi saklanıyorsun?”

“Başka bir şeyden,” diye karşılık verdi. “Beni kütüphaneye bırakabilir misin?”

“Kütüphane mi? Ne kadar da çalışkınız!” Mina gözlerini devirip arabanın kapısına uzanacak oldu ama Brody onu yine durdurdu. “Sadece şaka yapıyordum. Kütüphaneye gidiyoruz.” Anahtarı çevirdi ve yerel pop müzik istasyonunu açarak arabayı hareket ettirdi. Aralarındaki sessizlik gitgide büyüyordu ama ilk konuşan kişi Mina olmayacaktı. Birkaç yola saptıktan sonra şehrin küçük, beyaz kütüphanesinin önüne park ettiler.

Mina araba durur durmaz kendini dışarı attı. “Bıraktığın için teşekkür ederim ve bugün olanlar için de özür dilerim. Eminim ki iyi birisindir.” Brody’ye sahte bir gülümsemeyle baktı, sırt çantasını kaptı ve arabanın kapısını kapattı.

Brody de kendi kapısını açıp ardından kapattı.

“Kalmana gerek yok,” dedi ona. “Bir süre burada olacağım.”

“Beklerim. Şimdi eve daha uzaksın. Kesinlikle yürüme-
ne müsaade edemem.”

“Beni alması için annemi arayabilirim. Birazdan evde olur,” dedi Mina hızlı hızlı konuşarak. Bu kesinlikle paylaşmak isteyeceği türden bir araştırma değildi.

Brody ona baktı. “Mina, benden öyle kolay kurtulamazsın. Nasılsa buradayım. Sana yardım edeyim.”

“Yardıma ihtiyacım yok.”

“Tamam o zaman. Gelip kendi işimi yapmama müsaade et. Benim de çalışmam gerekiyor sonuçta.” Brody kendi çantasını koluna taktı ve cam kapıya giden merdivenleri tırmandı. Yeniden, Mina’nın onu takip etmekten başka şansı kalmamıştı.

Kütüphanelerin kokusunu çok severdi, eski kitap kokusuna ve loş ışığa bayılırdı. Belki de bu yüzden yaşitlarıyla anlaşılamıyordu. Televizyon izlemiyor ve Nan’le takılmak dışında sosyalleşmekten daha çok kitap okumakla vakit geçiriyordu.

Brody’yi başından savar savmaz, kütüphanenin müdürü Bayan Toole’un yanından sadece el sallayacak kadar hızla geçip kaynakçaların olduğu bölüme yöneldi. Numaralara göz atarak 398.2 numaralı rafta durup masal ve hikâyelerin farklı çeşitlerini raflardan topladı.

“Masallarla ne yapacaksın?” diye bir ses duydu aniden. Brody yine yanma gelmiş, Mina’nın elindeki kitapları alıp göğsüne dayamaya başlamıştı.

“Ödevim var,” diye karşılık verdi Mina dikkati dağılmış bir halde. “Senin de vardı hani?”

“Aldığın hangi derste çocuk kitapları okutuluyor?” diye sordu kitap sırtlarını okurken. “Belki ben de o dersi almalıyım.”

Mina söylenmeye başladı. “Evdeki bir projemle ilgili, okul değil. Hem kendim taşıyabilirim.” Brody’nin elindeki

kitap yığnını aldı ve kütüphanenin arkasındaki boş masaya gitti.

Bir yandan, aniden karşısına çıkmayı alışkanlık haline getiren Brody'nin ne yapacağını kestirmeye çalışırken diğer yandan kitaplardan birini seçip ipucu aramaya koyuldu. Birkaç dakika sonra Brody'nin yandaki masada ciltsiz bir kitap okuduğunu gördü, gerilmişti. Brody bu kadar yakınındayken güvenilir bir araştırma yapmak çok zordu ama onun keyfi yerinde gibiydi. Mina onun huzursuzca bekleyip kütüphaneden gitmeye yer arayacağını sanmıştı.

Duruşu, gözlerine kadar inen sarı saçları ve sayfaları çevirışı karşısında büyülenmiş bir halde kendini ona bakmaktan alıkoyamıyordu. Brody halinden memnun ve huzurlu görünüyordu. Bir anlığına gözleri gözlerine değdi ve Mina ona baktığını anlamamasını umarak utancından kıpkırmızı oldu. Odaklanmaya çalışmakla geçen iki saatten ve okuyabildiği kadar çok peri masalı okuduktan sonra elindeki son kitabı bitkin düşmüş bir halde kapattı.

Brody'nin de kıpırdayacak hali kalmamıştı ama endişeli gözlerle ona baktı.

“Haydi, gel. Sana yiyecek bir şeyler alalım.” Elindeki kitabı alıp masaya bıraktı.

“Yok, ben iyiyim... gerçekten.” Mina'nın kalbi endişeyle atmaya başladı. Eğer Brody'yle yemeğe giderse, gerçek bir buluşma gibi olacaktı.

“Ben çıktım. Öğlen pek bir şey yemedim.” Mina yemeğini çöpe attığını hatırlayınca ensesi terlemeye başladı. Bu defa karşı koymadı.

Kütüphaneden ayrıldılar ve Brody 60'lardan kalma, arabayla sipariş verilen bir yerde durup ikisine de megafondan hamburgerle patates kızartması söyledi.

"Hâlâ böyle yerlerin olduğunu bilmiyordum," dedi Mina şaşkınlıkla.

"Evet, harika değil mi? Annemle babam ben çocukken beni hep buraya getirirdi. Şu megafona bayılırdım, onlar da benim sipariş vermeme izin verirdi. Bir keresinde sekiz *milkshake* söylemiştim de gidip çalışanlarımıza dağıtmıştık." Brody muzipçe gülümsedi.

Mina onun yakışıklı görüntüsü karşısında kalakalmış, aklından geçenleri unutmuştu. Yemek geldiğinde yerken başlarından geçen komik çocukluk hatıralarını anlattılar. Bir ara Mina, Brody'nin onu göz ucuyla izleyip çaktırmadan gülümsediğini fark etti.

"Ne oldu? Yüzüme mi bulaşmış?" diye sordu Mina bir anda gerilerek.

Brody başını arkaya verip kakhaha attı. "Hayır ama neden sordun?"

"Tuhaf bakıyorsun. Bir şey mi oldu? Söyleyebilirsin."

"Gülüyorum çünkü seni çözemiyorum. Farklısın. Diğer kızlar gibi davranmıyorsun."

"Ah, anladım," dedi üzülerek ve elindeki patates cipsini yerine koydu. İştahı kaçmıştı.

"Hayır, anlamadın." Oturduğu yerde Mina'ya doğru döndü. "Bana bak." Mina başını kaldırmadı. "Mina, lütfen bana bak." Nazikçe elini çenesine götürüp Mina'nın başını kaldırdı ve koyu mavi gözlerini onunkine dikti. "Daha önce

tanıştığım hiçbir kıza benzemiyorsun. Hiç durmadan saç ve makyajdan bahsetmiyorsun. Hakkında duymak istediklerimi söylemek yerine, nasıl hissettiğinden bahsediyorsun. Sessizliği bölmek için laf kabalığı yapma gereği duymadan yanımda oturabiliyorsun. Tavşan yemi değil, gerçek yemek yiyorsun.” Mina’nın yerine koyduğu patates cipsini aldı ve bir kerede ağzına attı. “Ve sürekli telefonda mesajlaşıp konuşmuyorsun.”

“Telefonum yok,” diye hatırlattı Mina.

“Aynen öyle ve bu çok hoşuma gidiyor.”

“Telefonumun olmaması hoşuna mı gidiyor? Delirmiş olmalısın.”

“Belki de öyleyimdir,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Sadece, seninle olmak beni sakinleştiriyor, anlıyor musun? Benim hayatım çok... yorucu. Etrafımı saran o kadar çok insan arkadaşım olmaya, kim olmam gerektiğini söylemeye, ne olmam gerektiğinden bahsetmeye çalışıyor ki kendimi gerçek dünyadan soyutlamaya çalışıyorum. Arkadan gelen seslerin yitip gitmesi için oradan oraya koşuyorum ama seninleyken, hepsi yok oluyor. Olmadığım biri ya da bir şey gibi davranma zorunluluğum kayboluyor.”

“Ne güzel,” dedi ne diyeceğini bilemeden, öylece kalamıştı. “Rica ederim o zaman. Patates kızartması?” Brody güldü ve teklifini kabul etti. İkisi de sessizlik içinde ve birbirlerine gülümseyerek yemeği bitirdiler. Mina daha önce hiç böyle mutlu olmamıştı. Brody birkaç saattir onunla birlikte vakit geçiriyordu ve halinden memnun görünüyordu. Okula döndüklerinde bu duruma ne olacağından emin değildi ama şimdilik keyfi yerindeydi.

Mina, evden birkaç sokak geride inmek istedi. “Annem seni görürse çıldırır. Bisikletimi ezmenden pek hoşlanmadı.”

Brody olduğu yerde kaldı. “Anlıyorum,” dedi sessizce, hatta biraz fazla sessizce söylemişti. Kenara çekti ve Mina’nın arabadan inmesini izledi.

“Teşekkürler,” diye seslendi Mina açık pencereden el sallayarak. Sonra da Brody gözden kaybolur kaybolmaz her şeyi Nan’e anlatmak için koşa koşa eve gitti.

Ertesi sabah yine aynı şey oldu. Brody, Mina’nın mahallesine geldi ve okula yürürken onu yoldan aldı. Hatta Mina’yı şaşırtarak yemekte yanına bile oturdu.

Mina, Savannah’nın intikam planlarını düşünmekten vazgeçtiği zamanlarda Brody’nin arkadaşlığından hoşlanıyordu. O da şimdiye kadar sosyal medyanın kraliçesi Nan’in hemen yalanladığı birkaç saçma söylentiden öteye gidememişti. Tabii ki Nan de Brody’nin masalarında olmasından çok mutluydu ve yemek boyunca hiç susmadan konuşuyordu. Nan başından geçenleri bağıra çağıra anlatmaya başladığında Brody, Mina’ya dönüp gülümsüyordu. O da Nan’in yanlarında olmasından mutlu görünüyordu.

Mina okul bitince dolapların yanında Brody’yi aradı ama göremeyince birden canının yandığını hissetti. Ondak sıkılmış mıydı yoksa? Ne de olsa o kadar da heyecan verici bir tip değildi.

Ama çantasını almak için dolabın kapağını açıp kapadığında, kapağın tam arkasında beklediğini görüp şaşırdı.

“Ay! Ödümü patlattın.” Mina elini kalbine götürdü.

“İsteyerek yapmadım.”

“Bilmesem,” dedi Mina kaşlarını çatıp Brody’ye bakarak, “beni takip ettiğini düşünmeye başlayacağım.”

“Öyle zaten. Sana sosyal statüyü önemsemediğimi kanıtlamaya çalışıyorum. Sen de bana bir şans vereceğine söz vermiştin.” Brody onun sırt çantasını alıp arabasına yürümeye başladı.

“Öyle bir söz vermedim,” dedi arkasından.

Ona yetiştiğinde Brody’nin eli onunkine uzandı ve arabaya kadar el ele gittiler. Mina bulutların üstünde gibiydi ama içindeki şüphe mutluluğuna gölge düşürüyordu. Bu gerçek olamazdı. Hayatı boyunca peşini bırakmayan talihsizliklere hiç uymuyordu.

Brody, yolda görse Mina’nın yüzüne bakmayacak birine selam verdi. Kendini Brody gibi birine ait hissetmiyordu. İnsanların bakışlarına ve dedikodularına maruz kalmaya alışıkta ama Brody ona ilgi göstermeye başladığından beri dedikodular daha da artmıştı. Öğleden sonra dolabına sıkıştırılmış kaba bir yazıya bile rastlamıştı. Muhtemelen Savannah’nın arkadaşlarından biri yapmıştı bunu.

Brody’nin arabasından birkaç metre uzakta durarak bir adım daha atmadı.

“Brody, gerçekten, bunu yapmana gerek yok. Zaten beni okula getirip götürmen ve öğle yemeklerinde yanıma oturman bile fazla. Bence demek istediğini kanıtladın. Haklıymışsın; seninle olmaktan rahatsızlık duyan benmişim, sen değil. Hem borcunu da ödedin.” Mina olduğu yerde kalarak

bir yanı korku bir yanı umut dolu, Brody'nin itiraf etmesini bekledi.

Brody elini çekmesine müsaade etmedi. Diğer eliyle de kızı çenesinden tutup, başını kaldırarak gözlerine bakmasını sağladı. İnsanlar onları izliyor muydu acaba? Mina bunu önemsememeye çalıştı. "Lütfen sana olan borcumu ödemek ya da bir şey ispatlamak için yapmadığımı söylediğimde, bana inan."

"Bunun bir şaka olduğunu ya da duygularımla oynadığını düşünüyorum." Mina kendini Brody'den uzaklaştırdı.

"Öyle değil, inan bana." Brody öne doğru eğilip dudaklarına degecek gibi yaptığı anda ısıklar ve sesleri duyunca etraflarının ergen seyircilerle çevrili olduğunu anladılar.

"Servet avcısı, Grime!"

Mina kaskatı kesilerek kendini geri çekti ama Brody'nin onu arabaya sürükleyemeyeceği kadar uzağa gidemedi. Mina itiraz etmeden arabaya bindi, insanların bakışlarından uzaklaştığı için mutluydu. Brody'nin endişeli bakışlarına aldırmadan yol boyunca sessizce pencereden dışarı bakıp düşüncelere daldı.

Servet avcısı da ne demek oluyordu? İnsanlar onun Brody'yle parası için birlikte olduğuna mı inanıyordu? Bunun gerçekte uzaktan yakından ilgisi yoktu. Tamam, onu uzaktan uzağa, gizlice sevmiştii ama sahip olduğu servetle bunun hiçbir ilgisi yoktu. Bu, başına gelebilecek en kötü şeydi. Mina kendi içinde hesaplaşmakla o kadar meşguldü ki Brody'nin yine kütüphaneye gittiğini fark etmedi bile.

"Nereden biliyordun?" diye sordu Mina, arabaya bindiğinden bu yana ilk kez konuşarak.

“Dün uzun uzun bir şeyleri araştırdığını gördüm ve aradığın şeyi bulmuşa benzemiyordun. Belki bana söylersen bugün sana yardımcı olabilirim.”

Mina hayır anlamında başını salladı. “Tam olarak ne aradığımı bilmiyorum. Onu görünce anlayacağım.”

Brody çantasını da alıp Mina’yla birlikte kütüphaneye girdi ve daha önce oturdukları masaya doğru gittiler. Bu defa yanında ödevini de getirmişti ve Mina ansiklopedilere, gazetelere, mikrofilmlere gömülürken onunla olmaktan memnundu. Üç saatlik başarısız bir araştırmanın ardından Mina pes etmeye hazırdı.

“Aradığın şeyi bulamadın, değil mi?” diye sordu.

“Maalesef, hayır.” Mina arkasına yaslanıp gözlerini ovuşturmaya başladı. “Başka bir rafa daha bakacağım. Hemen gelirim.”

Brody söylediğine inanmıyormuşçasına tek kaşını kaldırdı.

“Sana söylemeden bir yere kaçmayacağıma söz veriyorum. Ne de olsa eve yürümek istemem.”

Mina birkaç koridor sonra rafların arasına geçip Brody’yi gözlemeye başladı. Burada ne arıyordu? Onun kendisiyle neden, özellikle de böyle bir kütüphanede vakit geçirdiğini bir türlü anlamlandıramıyordu. Sıkılıp eve gideceğini düşünmüştü ama iki gün boyunca burada onunla duracağı aklına bile gelmemişti. Mina rafa yaslandı, kendini yorgun hissediyordu. Buraya Brody’yi gözetlemeye değil, bir ipucu aramaya gelmişti. Ailesini kurtarmak için bir işaret görmeye ihtiyacı vardı.

Dün, sonunda annesini Grimm laneti hakkında bildiği her şeyi anlatmaya ikna etmişti. Söylediğine göre seçilmiş olduğunu gösteren işaretlerin ortaya çıkması gerekiyordu. Hayvanlarla karşılaşması bunlardan biri olabilirdi. Sara, seçilmişse Grimoire adlı kitabın ona yardım etmek için ortaya çıkacağından da bahsetmişti.

“Kitaba nasıl ulaşacağım?” diye sormuştu Mina, sanki şimdiden laneti ortadan kaldırmak için vakit kaybetmiş gibi hissederek.

“Sen bir şey yapamazsın,” dedi Sara. “O seni bulur.”

“Ne demek istiyorsun? Babam ve ondan önce de Jack amcam bu kitabı bulmamış mıydı?”

“Baban bulmuştu, evet ama o öldükten sonra kitap ortadan kayboldu. Kendini koruma şekli bu sanırım. Masal, bir sonraki Grimm’i seçtiğinde de, kitap ona yardım etmek isteyip istemediğine karar verir.”

“Karar verir de ne demek?” diye sormuştu. “Bir sonraki kişiye otomatikman yardım etmesi gerekmez mi?”

“Maalesef, hayır. Kitap kendini saklar ve sonra da ortaya çıkarak yardım edip etmeyeceğine karar verir. Ya bir sonraki Grimm dürüst değilse? Ya açgözlü ve bencilse? Ya kötü biriyse? Grimoire yanlış ellere düştüğünde korkunç bir silaha dönüşebilir. Bu yüzden de kendini koruması gerekir ve kişi belli testlerden geçtikten sonra kendini ona gösterir.”

“Bu çok saçma.” Mina düşüncelere dalarak kaşlarını çatmıştı. “Babamın karşısına nerede çıkmıştı?” diye sordu Mina.

“Nebraska’da bir kütüphanede...”

“Tamam. Bizim kütüphanede karşıma çıkabilir mi peki?”

“Denemeye değer,” dedi Sara omuzlarını silkerek. “Bakmaktan zarar gelmez bence.”

Mina yapabileceklerini düşünürken sessizce oturdu. “Adı da neden Grimoire ki zaten? Sonuçta şeytani bir büyü kitabı değil mi bu?”

“Hayır, hayatım, sadece ailedekilerin yaşadığı masalları anlatıyor. Zamanla güç kazanmış. Eğer dedelerinin soyadı Smith olsaydı, o zaman da kitabın adı Smithoire olurdu ama Mina, bunu yapmak istediğine emin misin? Çok güçlü bir büyüden bahsediyoruz.” Sonra da Sara, Grimoire Kitabı’nı bulmak için araştırma yapmaması konusunda Mina’yı ikna etmek için bir saat konuştu.

Kütüphaneye gittiğinde önce tüm peri masallarını açıp karşısına Grimoire Kitabı’nın çıkıp çıkmayacağını bulmaya çalışıyordu. Annesi, onu elinde tutan herkese farklı görüldüğünü söylemişti. Yani çocuk kitabı, dergi ya da herhangi başka bir formda görünebilirdi.

Ama belki de henüz buna değer olduğunu kanıtlamadığı için Mina’ya görünmeyecekti. Belli ki Brody Carmichael’ın hayatını kurtarmak yeterli değildi. Mina tam pes edecekken beyaz bir şey gözüne takıldı. Ayağa kalktı. Biraz eğilerek rafların arasına ve kitapların üstüne bakındı. Yine belirmişti. Parlak, beyaz bir ışık görüyordu. Yere yakın durmaya çalışarak onu takip etmeye başladı. İşte! Beyaz tüylerin olduğu bir yere gözü ilişti. Tüyler onu şaşırtmıştı, durdu, aklı karıştı. Yoksa bu bir şaka mıydı?

Bir süre sonra, avını yakalamak için acele etmesi gerektiğini anladı. Hareket etme şekli insana benzemiyordu. Bu

kesinlikle bir kuştı. Hayvan, onun şüphesini doğrularcasına öttü. Mina sesi koridora kadar takip etti. Belki de bu onu Grimoire'a götüren bir ipucuydu. Bir başka koridora daha saptığında başından beri takip ettiği şeyin bir kaz olduğunu gördü. Hayvan şimdi arkadaki acil çıkış kapısına gidiyordu. Kapı zaten açıktı. Kapıdan geçerken kuşu izledi.

Kazın peşinden koşarak çıkış kapısından geçti ve karanlık bir koridora çıktı. Güneş batmıştı ve kütüphanenin arkasındaki kanalizasyon rögarlarından buhar çıkıyordu. Mina'nın tüyleri diken diken oldu. Bu işte bir terslik vardı. Dönüp kütüphaneye giden kapıyı tutmak istedi ama kapı kapanıp kilitlendi.

Mina duruma odaklanmak için kendini toparlamaya çalıştı ama şu aptal kazdan geriye ne bir tüy ne de bir iz kalmıştı. Sanki yer yarılmış, içine girmişti. Mina vücudundaki titreşimi hissetti ve bunun bir uyarı olabileceğini anladı. Masal'ın gücüne karşılık veriyordu. Bir şey ya da biri oradaydı.

8. BÖLÜM

Mina kalın bir gürleme sesiyle birlikte kapıya doğru döndü. Cüsseli bir adam karşıdaki karanlık koridordan kapıya çıkıp Mina'nın önüne kadar geldi. Uzun, siyah, yağlı saçları, sivri burnu ve içinde ışığı yansıtan sarı gözleriyle ilkel insanlara benziyordu. Göğsü yalnızca üzerine giydiği siyah, eski bir yelekle örtülüydü.

“Onu bana verirsen yaşamana izin veririm.” Adamın sesi göğsünün derinliklerinden geliyordu, insan sesinden çok hayvanların hırlamasına benziyordu.

“Neyi verirsem?” Mina korkuyla geri geri yürümeye başladı.

“Grimoire.” Adam da ona doğru yürüdü ama aralarında hâlâ mesafe vardı. Bir ayağı daire biçiminde yansıyan ışığın dışında duruyordu.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi Mina, sesi korkudan çatlamayınca kendiyile gurur duyarak.

“Aptal kız. Masal’ın seni seçtiğini biliyoruz. Nerede o?” diye hırladı yeniden keskin dişlerini kapatan dudaklarını açarak.

“B-b-bende değil,” dedi Mina kekeleyerek. “Kendini bana göstermedi. Yemin ederim.” Adam parmaklarını gerek ışık dairesinin içine girdi. Tüm göğsünü kaplayan kurt dövmesi aydınlandı. Mina yutkunarak sırtına değen kapıyı hissedene kadar geri gitti.

“O zaman öleceksin.” Kurt dövmeli adam, Mina’ya doğru atılıp onu kolundan tuttu. Mina ondan kurtulmaya çalıştıysa da adam çok güçlü ve hızlıydı. Çok geçmeden onu belinden yakaladı.

Yardım çığlığı atarak adama tekme ve yumruklar savurmaya başladı. Adam onu hızla çevirdi ve yüzüne sertçe vurdu. Sonra da kızı cansız, oyuncak bebek gibi kaldırarak koridora bıraktı. Mina karton kutuların üstüne düşünce çığlığı kesildi. Asfalta düşmekten iyiydi ama yine de onu dermansız bırakmaya yetti. Yüzü acı içinde yanıyordu.

Kurt adam korkudan deliye dönmüş Mina’ya doğru hamle yaptı ve onu mavi kapüşonundan tek eliyle yakaladı. Sivri dişlerini gösterdi ve sırtarak Mina’yı havaya kaldırdı. Kızcağız çaresizce ayaklarını çırpıyordu. Adam yakasından sıktıkça Mina’nın gözlerinden yaşlar akıyordu. Etrafında noktalar görmeye başladı. Boğazını bıraksın diye tırnaklarını adamın eline geçirdi ama adam akan kanı görünce daha da heyecanlanmışa benziyordu. Mina’nın gözlerinin önüne annesi ve kardeşi geldi ve etraf yavaş yavaş karmaya başladı. Daha macera başlamadan ailesini yarı yolda bırakıyordu. Tam ka-

derine boyun eğmek üzereyken göz ucuyla bir kıpırdama gördü.

Büyük bir çatırtıyla birlikte derin bir acı hissetti. Mina iki büküm yere düştü, yeniden nefes almaya çalıştı. Gözlerini açtığında Brody'nin yanlarında olduğunu gördü. Ona kaçmasını söylemek istedi ama nefesini toplayamadı; boğazı yanıyordu. Adam bir an durakladı ve sonra Brody'nin üstüne saldırıp karnından beceriksizce tutarak yere attı. Brody yeniden ayağa kalkarak karşı atağa geçmek için adamın çenesine bir yumruk savurdu. Adam afallamış olacak ki birkaç yumruk atmaya çalıştıysa da başaramayınca sonunda Mina'ya bağırarak kaçtı.

“Geri geleceğiz, öyle ya da böyle, onu alacağız,” diye gürlledi.

Brody hemen Mina'nın yanına koştu. “Mina, yaralandın mı? İyi misin?” Kırılmış bir yeri var mı diye ellerini nazikçe Mina'nın kollarında gezdirdi ama dokunuşları Mina'yı ürpertiyordu.

“İyiyim,” diye karşılık verdi Mina, Brody'nin ılık dokunuşlarından uzaklaşmaya çalışarak.

Brody, Mina'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve yüzünde morluk olup olmadığını kontrol etti. Mina yanında bu iyi yürekli adamın varlığına, saldırıdan kurtulduğuna ve hayatta kaldığına sevinirken gözyaşlarına hâkim olamadı.

Brody onun ayağa kalkmasına yardım etti ve korumacı bir tavırla onu sardı. Mina da onun göğsüne yaslanıp omzuna sardığı kollarında teselli buldu. Tişörtünü, parfümünü ve terini koklarken kendini güvende hissetti. Tam o anda sendeledi.

Brody, Mina'ya sormadan eğilip kızı kaldırdı ve daha güvenli bir yere götürmek için kucakladı. Mina karşı geldi ama çok da uzatmadı. Arabaya geçtiklerinde Brody, Mina'yı oturtarak emniyet kemerini bulmaya çalıştı. Mina o kadar da kötü olmadığını söylercesine ellerini itti. Brody gülümseyerek kemeri ona verdi.

Gaza basıp son model arabasını sürmeye başladı. Mina hız limitini aştığını görünce endişeye kapıldı.

“Brody, yavaşla!” diye bağırdı.

Brody mavi gözlerinden ateş fışkırarak direksiyona yumruk attı.

“Dur! Deli gibi süreceksen, beni indir!” Brody'nin onu duymadığını anlayınca endişeyle kapıya tutundu.

Brody sonunda sinirleri yatışınca arabayı yavaşlattı. “Özür dilerim, Mina. Seni korumak için orada olmam gerekirdi.” Morarmış yanağına dokunmak için elini uzattı ama Mina korkuyla kendini geri çekti. Brody üzülmeye elini indirdi. Mina onu bilmeden kırmıştı.

“Bak, şimdi de benden korkuyorsun. Ben sana sinirlenmedim, yaralanmana izin verdiğim için kendime kızdım.” Brody, Mina'ya baktı, çocuğun korkusu gözlerinden okunuyordu.

“Brody, çok daha kötü olabilirdi. Hem de çok... ama sen beni kurtardın.” Mina nazikçe Brody'nin koluna dokunup onu teselli etmek ve korkmadığını göstermek istedi.

“Kimdi o, Mina?” Brody sinirle çenesini oynattı.

“Bilmiyorum,” dedi Mina. Gerçekten de bilmiyordu. “Yoldan geçen bir adam... çok ama çok kötü biriydi.”

Brody'nin direksiyonu tutan elinin, sıkmaktan bembeyaz kesildiğini fark etti. "Seni tehdit etti ama sen kim olduğunu bilmiyorsun. Bir şey istiyor gibiydi. Geri geleceğini söyledi."

"Söyledim ya, kim olduğunu bilmiyorum. İsteddiği şey bende yok." Mina da sinirlendiğini hissediyordu.

"Peki ne istediğini biliyor musun?" diye sordu Brody inanmayarak. "Neyin peşindeyse ver gitsin."

"Bende değil, olsaydı da ona veremezdim. Bana inanmak zorundasın."

"Belki de neler olduğunu açıklasaydın inanırdım, Mina."

Suçlayan gözlerle ona doğru baktı ama aldığı tek cevap Mina'nın sessizliği idi.

"Lütfen artık beni eve götür," dedi birkaç dakika sonra.

"Kesinlikle olmaz! Polise gitmemiz gerek."

"Hayır, beni eve götürmeni istiyorum. Polise falan gitmiyorum ve eğer beni götürürsen de her şeyi yalanlarım." Mina öfkeyle Brody'ye döndü. "Senden bu işe bulaşmanı istemedim. Benimle oturmanı ya da beni gezdirmeni de istemedim. İki gün benimle takılman ne yapmam gerektiği konusunda kararlar alabileceğin anlamına gelmiyor. Hem bisikletimi ezmeseydin bunların hiçbiri olmayacaktı! Senden yardım istemedim, istemiyorum da! Beni eve götür." Ağzından öfkeyle çıkan son sözleri onu pişman etmişti ama artık geri alamazdı; olan olmuştu.

İkisi de Meksika restoranları ve tek tük görülen Çin lokantalarının olduğu mahalleye varana kadar tek kelime etmedi. Evinden bir sokak geride inmek istedi. "Burada dur!" diye işaret etti. Brody arabayı kenara çekti.

“Mina, özür dilerim!” diye başladı Brody ama Mina onu dinlemeden arabadan indi.

Ondan kaçmak istercesine renkli binaların ve insanların arasına karıştı. Arabanın lambaları gözden kaybolana kadar gecenin karanlığına karışmasını bekledi. Mahalleden uzaklaştığına emin olduktan sonra da arkasına bile bakmadan eve kadar koştu. Anahtarını mavi sokak kapısına soktu, yorgun olduğunu bahane ederek annesine iyi geceler diledi ve koşarak yukarı çıktı.

Yatağının içinde elleriyle dizlerini sararak, ailesinin üstündeki laneti uyandırmamış olmayı dilerken bunun üstesinden nasıl geleceğini düşünüp ağlaya ağlaya uyudu.

9. BÖLÜM

Mina saldırıdan sonra yüzünde oluşan morlukları makyajla kapatarak okula gitmeye kararlıydı. Annesine kütüphanede olan saldırıdan bahsedecek gibi oldu ama Sara daha yüzündeki morluğu görür görmez titremeye başlayınca vazgeçti. Mina hemen bunun beden eğitimi dersinde başına geldiği yalanını uydurdu; ne de olsa sık sık yaşadığı bir şeydi. Annesi de korkmamış oldu.

Eğer Sara yoldaki cüsseli adamın kızına saldırdığını duyarsa yine kaçmak isteyecekti. Mina bunu çok iyi biliyordu.

Çamaşırların bulunduğu dolabı açtı ve temiz bir kapüşonlu hırka çıkarmak için kurutucuya uzandı. “Bu ne böyle?” dedi yüksek sesle. Çıkardığı kapüşonlu hırka kırmızıydı ve o, bu renkten nefret ederdi. Başka bir fermuarlı hırkaya uzandı. O da kırmızıydı. Hatta Mina’nın tüm kapüşonlu hırkaları artık tamamen kırmızıydı.

Annesi ona Masal’ın tüm yaşantısını bir peri masalına

çevireceğinden bahsetmişti ama o, buna bugüne kadar inanmamıştı. Annesine anlattığında kadın belki de şimdiye kadar olanlara verdiğinden daha büyük bir tepkiyle karşıladı. Mina okula gitmemek için annesinden izin istediğinde kadın hiç ikiletmedi. Kırmızı hırkaları görmek onu dehşete düşürmüştü.

Sara birden kırmızı rengine savaş açtı. Evdeki tüm kırmızı kıyafetleri çöpe attı. Evi tüm kırmızı kurdelelerden, liflerden, kalemlerden ve hatta Noel süslerinden bile arındırdı. Hepsi bir anda evden yok oldu.

Mina'ya mahalledeki dükkândan kısıtlı bütçelerine rağmen yeni kıyafetler ve kapüşonlu hırkalar aldı. Eve mavi, mor ve beyaz fermuarlı hırkalar getirip Mina'nın attığı eşyaların yerine koydu.

Bu durum bir gün sürdü. Ertesi sabah Mina dolabını açar açmaz bir sürü kırmızı renk kıyafetle karşılaştı.

Daha dün koyu mavi renkte olan hırkasını eline aldığı anda kıpkırmızıydı. Etiketinin üstünde bile mavi yazıyordu ama şimdi koyu kırmızı olmuştu. Eline bir hırka daha aldı, sonra bir tane daha... Hepsi kırmızıydı. Neyse ki kotlarından hiçbirinin rengi değişmemişti, kot pantolonlarından birini aldı ve üstüne kırmızı bir tişört ve ceket giydi. Yoksa koca bir domates gibi görünenecekti.

Böyle şeyler oldukça Mina daha da yürekleniyordu. Cumartesi günü geldiğinde Grimoire Kitabı'nı bulmak için daha da kararlıydı. Yaşamının ve kardeşinin hayatının buna bağlı olduğunu bildiği için bulmak zorundaydı da.

Mina mutfaktan gelen sesleri duyunca içeri girdi ve

Nan'ın, kardeşi Charlie'yle masada oturduğunu görünce gülümsedi. Nan sarı saçlarını örmüş, başına bir şapka geçirmiş ve uzun kollu gömleğinin üstüne tişörtünü giymişti. Üç farklı yulaf ezmesinin olduğu kâsenin başında oturuyordu. Charlie, Nan yulaf ezmesini denerken kaşlarını çatınca sırtıtmaya başladı.

Kusmadan yiyebildiği birkaç kaşıktan sonra ayağa kalktı ve Charlie'ye parmağını uzattı. “Ha ha! Sana söylemişim, benim midem çelik gibidir. Yaptığın her karışımı yiyebilirim.” Nan masanın etrafında küçük bir zafer dansı yaptı. Charlie başını sağa sola sallayarak kendi kâsesini gösterdi.

Kaşlarını çatan Nan onun kâsesine doğru uzandı. “Ne var? Ben de senin yaptığın karışımı yaptım! Ben de kakaolu, üzümlü, buğdaylı olanları karıştırdım. Oraya başka ne koymuş olabilirsin ki?”

Nan, Charlie'yle hiç sorun yaşamadan konuşabilen nadir insanlardan biriydi. Üç kişiye yetecek kadar çok konuştuğu düşünülecek olursa Charlie'nin de ne demek istediğini anlamak belki de onun için çok kolay oluyordu ya da en azından Mina böyle düşünüyordu.

Nan, Charlie'nin kaşığını aldı ve kâseye başka neler koyduğunu görmek için içine daldırdı. “Bir fark göremiyorum. Ben de aynını yaptım ve kâsenin yarısını yedim. Yani ben kazandım, küçük adam.” Kaşığı kâseye gürültüyle bırakarak arkasına yaslandı ve ayaklarını masaya koydu. “Sökül bakalım.”

Charlie yine sırtıttı ve başını hayır anlamında salladı. Ayağa kalktı, küçük buzdolabına giderek kapıyı açtı. Birkaç sa-

niye sonra elinde kahverengi karamel şurubunun olduğu şişeyle geri geldi. Kendinden emin bir gülümsemeyle Nan'ın yarısı yenmiş yulaf kâsesinin yanına bıraktı. Nan şaşkınlıkla ayağa kalktı.

“Yok artık!” Yeniden eğilip dikkatli bakınca Charlie'nin kâsesindeki koyu süt rengini gördü. Ne yapması gerektiğini anlayınca yüzündeki gülümseme kayboldu. “Burada ciddi bir şeker oranı var. Geceleri nasıl uyuyorsun sen?” diye sordu Nan saygı duyarak. Charlie'yi tuhaf yeme alışkanlıkları yüzünden hiç eleştirmez ya da onunla dalga geçmezdi. Hatta bu kadar özel biri olduğu için onu överdi. “Yani bunu kâseye eklemem lazım, öyle mi?”

Charlie daha da çok gülümsedi.

Nan yüksek sesle yutkundu ve elini şişeye götürdü. Gülümseyen çocuğa bir kez daha baktı ve yeniden kararını verdi. Şişenin kapağını açarak kâseye birkaç kaşık karamel döktü ve karıştırmaya başladı, Charlie de onu izliyordu. Tam bir kaşık alacakken durdu ve aklından bir şey geçirmişçesine ağzını kapattı. Birden fırlayıp dolaba gitti, içeride bir şeyler karıştırarak elinde beyaz ve mavi kaplarla geri döndü. Temiz bir kaşık alarak bir yemek kaşığı karışımı kâsesine döktü. Charlie gördüğü şey karşısında iğrenince yüzünün rengi değişti. Süzme peynirden nefret ederdi, Nan de bunu biliyordu.

Sekiz yaşındaki çocuğa korkusuzca baktı, kaşığını aldı ve iğrenç kahvaltı kâsesine batırdı. Dolu kaşığı ağzına sokarak yavaş yavaş çiğnedi. Sanki tüm tadını almak istiyormuş gibi ağzında çeviriyordu. Charlie olanları şaşkınlıkla izledi,

beti benzi attı ve öğürmeye başladı. Kaşığını bırakarak lava-boya doğru koştu.

Banyo kapısı kapanır kapanmaz Nan lavaboya döndü ve ağzı dolusu yemeği tükürdü. Çeşmeyi açtı, ağzını musluğa uzattı. İşe yaramayınca dolaba uzanıp meyve suyunu aldı ve şişeyi ağzına dayayıp içmeye başladı.

“Nan, iğrençsin,” dedi Mina kahkaha atarak.

“Sorma. O şeyi tadan bendim. Bir daha süzme peynir yiyebileceğimi hiç sanmıyorum.” Meyve suyuyla gargara yaptı.

“Yulaf ezmesine süzme peynir karıştırma fikri nereden çıktı?”

“Charlie’nin yediğini görünce onunla yarışmak için meydan okudum. Kazanan, kaybeden için seçtiği filmi ona zorla izletecekti. Kâseye karamel eklediğinden haberim yoktu. Iyy!” Nan titredi.

Mina tıpkı Charlie’nin süzme peynirden nefret ettiği gibi Nan’in de karamelden nefret ettiğini unutmuştu. “Sen de sevdiğin bir şeyle sevmediğin bir şeyin tadını kapatabileceğini düşündün, öyle mi?”

Nina başını salladı. “Evet, peynire bayılırım, hem de kardeşini korkutup yarışmayı kazanmamı sağlayacağını biliyordum. Tek sorun, peyniri ekleyip ağzıma attığımda karamelin tadını hemen almamak için elinden geleni yaptı. Bir ara süt bozuldu sandım ama başardım, kazandım.” Nan yeniden zafer dansına başladı.

Sara içeri girip Nan’in önündeki kâseyi gördü ve kafasını çevirdi. “Tamam artık, Charlie fazla ileri gitti, gevreği ziyan ediyor. Ben bu kutulara az para vermedim.”

Nan utanarak kâseyi çekti. “Hayır, Bayan Grime, bu benim gevreğim. Charlie’yle birlikte kahvaltı ediyorum.”

Sara ona bakıp kaşını havaya kaldırdı.

Söylediğini kanıtlamak zorunda hissedince bir kaşık daha alarak iğrenç karışımı çiğnerken yüzünde sahte bir gülümseme oluşturmaya çalıştı.

Gördüğünden memnun olan Sara mutfaktaki işlerini yapmaya koyulurken kızlar gülmemek için kendini zor tuttu. “Charlie nerede?”

“Banyoda,” diye cevap verdi Mina hemen. Sara anahtar ve cüzdanını almak için yatak odasına gidince Nan ağzındaki çöpe tükürdü ve yine lavaboyla meyve suyu arasında mekik dokumaya başladı.

Mina kâsedekileri çöpe boşaltarak Nan’ın yaptığı saçmalıklardan bir iz bırakmamak için etrafı temizledi. “Kazandığına göre, Charlie’ye ne izleteceksin?”

“Bilmem, ‘Power Puff Girls’ çizgi filminin ilk sezonu gibi kız işi, utanç verici bir şeyler izletmeyi düşünüyorum.” Charlie’ye yapacağı eziyeti düşünce Nan’ın gözleri parladı. “Ya da belki ona süzme peynir yapımı hakkında bir belgesel izletirim.”

“Senin de orada olman gerektiğini biliyorsun, değil mi?”

“Hımm, o zaman olmaz. Sen ne önerirsin?”

“İkinizin de hoşuna gidecek bir şey seçsene.”

“Ne?” diye ciyaktı. “O zaman yarışmanın bütün eğlencesi gider! Olmaz! Acı çekmeli.” Nan abartılı bir biçimde parmağını havaya kaldırdı.

Mina, eğer annesi babası o daha çok küçükken ayrılma-

sa Nan'ın mükemmel bir abla olacağını düşünürdü. İkisi de yeniden evlenmeyince Nan tek çocuk olarak kalmıştı; sevilmiş, şımartılmış ve biraz da yalnız kalmıştı. Bu yüzden de Charlie'yle vakit geçirmeyi çok seviyordu. Nan her zaman kıyafetlerini paylaşmak zorunda kalmamak için, bir kardeşi olsa erkek olmasını istediğini söylerdi.

“Yani sen de mi acı çekeceksin?” diye karşı çıktı Mina.

“Aman, neyse.” Nan söyleyeceklerini bitirdikten sonra Mina'ya gözlerini dikti. “Eee, dökül bakalım.”

“Ne hakkında?”

“Ne hakkında mı? Sana inanamıyorum. Cumartesi günü hiçbir sebep yokken buraya gelecek halim yok. Hem de çizgi filmler beni beklerken... iki gün önce her ne olduysa nenden okula gelmediğini ve Brody'nin nasıl komaya girdiğini dökül.”

“Komaya mı girdi?” diye endişelendi Mina.

“Hayır, gerçek anlamda değil, herhalde. Okulda zombi gibi geziyor, konuşmuyor, kendinden bezmiş gibi bir hali var. Aranızda bir şey mi oldu?”

“Anlatacaklarımın hiçbir internet sitesinde, röportajda, sosyal medyada ya da mesajda yer almayacağına söz verir misin?” Mina ona önemli bir bilgi vereceği zaman hepsini sayması gerektiğini biliyordu.

Nan gözlerini devirdi ve iki parmağını havaya kaldırdı. “Erkek izci sözü.”

“Sen erkek izci değilsin.”

“Tamam o zaman, kız izci sözü.” Nan bu defa üç parmağını kaldırdı.

“Hiç izcilik yapmamış olsan bile söz vermiş oldun,” diye karşılık verdi Mina, arkadaşının güvenilirliği konusunda soru işareti bırakmamak için.

Nan’ın omzunun üstünden annesi ve kardeşinin odasına doğru baktı ve konuşmak için daha gizli bir yere gitmeleri gerektiğine karar verdi. Koridorda yavaşça hareket ederek odasına girdiler. Kapı kapanınca Nan, Mina’nın aceleyle yapılmış yatağına atladı. Mina kibarca yatağın kenarına oturdu.

“Nan, ben lanetliyim.”

“Biliyorum, hepimiz öyleyiz.” Nan ayaklarını ileri geri oynatarak komodinin üstündeki dergiyi aldı. “Ergen olmak böyle bir şey... senin için daha da zor tabii, ne de olsa taş devrinde yaşıyorsun.”

“Hayır, soyadım Grime değil. Grimm. Yani benden önceki Grimmelerin yaptığı gibi benim de bu lanet yüzünden aynı kaderi yaşamam gerekiyor.” Mina açıldıktan sonra şimdiden kendini daha rahat hissediyordu. Kaç gündür en yakın arkadaşına bu büyük haberi nasıl vereceğini düşünüyordu.

Nan, Mina’ya öylece baktı, düşünceyle gözlerini kırtptı. “Evet, tabii. Benim de babam gibi Yale Üniversitesi’ne gitmem ve onun gibi hatta onunda babası gibi avukat olmam lazım ama beni hiç orada hayal edebiliyor musun? Onun yerine otostopla konservatuvara gidiyorum.” Nan birkaç sayfa daha çevirip güzel bir eteğe bakarak iç geçirdi.

Mina arkadaşının elinden dergiyi kaptığı gibi bir daha alamasın diye üstüne oturdu. “Ciddiyim, Nan. Ne yapacağımı bilmiyorum ve yardımına ihtiyacım var.”

Nan oturdu ve Mina'ya tüm dikkatini vererek baktı. "Gerçekten ciddi misin?"

Mina ellerini başına koydu. "İnanılmaz ciddiyim."

"Yani, beni kandırmak için numara falan yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, keşke öyle olsaydı ama değil."

"Tamam, dinliyorum. En başından anlat." Nan bağdaş kurup arkadaşı tüm hikâyeyi anlatmayı bitirene kadar onu sabırla bekledi. Neredeyse kımıldamadı, bir kez bile sözünü kesmedi, hatta durumunu güncellemek için sosyal medyayı bile kullanmaktan kaçındı. Mina hikâyesini bitirdiğinde söyleyebildiği tek şey şuydu: "Vay anasını!"

"İstersen bir daha söyleyebilirsin," dedi Mina üzülerək.

"Vay anasını," diye tekrar etti Nan ve Mina ona bir yastık fırlatınca eğildi. "Yani gerçekten de kütüphanenin orada saldırıya uğradın... müthiş olmalı."

"Nan!" diye bağırdı Mina. "Hayır! Ölebilirdim."

"Ama ölmedin... Brody seni kurtardı. Peki hayatını kurtarmasına rağmen neden böyle davranıyor?"

"Bilmiyorum ama benimle bir ilgisi olduğu kesin. Polise gitmemizi istedi ama eğer bunu yapsaydım ve annem öğrenseydi bu bizim sonumuz olurdu. Daha ne olduğunu anlamadan kendimizi Kanada'da bulurduk."

"Bu yüzden mi kavga ettiniz?" diye ısrarla sordu Nan.

"Evet, tartıştık ve ben de ondan beni eve bırakmasını istedim. Yüzümdeki bu morartıyla da okula gidemezdim." Mina ayağa kalkıp aynaya bakıyor, sürekli yanağını kontrol ediyordu.

“Diğer bir deyişle saldırıdan bu yana seni aramadı, seninle konuşmadı ve hatta seni görmedi.” Nan, Mina’yı azarlamaya başladı. “Çocuğun neden bu hale düştüğü çok açık... Mina, onu hemen ara! Hayatta olduğunu haber ver.”

“Nan, yapamam.” Mina gerçekten de bunu yapamayacağını düşünüyordu. Gemileri çoktan yakmıştı.

“Saçmalama, yapman gereken tek şey onu arayıp, ‘Brody, ben ölmedim,’ demek olacak.” Nan telefonunu çıkarıp Mina’nın kulağına tuttu. “Al, benimkini kullanabilirsin.”

Mina gözleriyle Nan’e cevabını verdi.

“Aman, iyi.” Nan telefonu uzaklaştırdı. “Madem yapacak çok işin var, o zaman yola koyulup şu Grimoire denilen kitabı ya da laneti bozacak olan şey her neyse onu bulmamız lazım.” Nan bunları öyle bir söylemişti ki sanki Mina’nın talihsiz yaşamından değil de kampa giderken yanına alması gerekenlerden bahsediyor gibiydi. “Ama bugün herhangi bir şey yapmadan önce bir şeyler yemeliyiz!”

“Daha yeni yedin,” dedi Mina.

Nan yüzünü ekşitti. “Sen ona yemek mi diyorsun? Sırf yarışı kazanmak için midemi tehlikeye attım ben. Açlıktan ölüyorum. Önce bir şeyler yiyelim. Bana borcun var.”

Yakınlardaki Meksika lokantasında yedikleri ucuz bir yemekten sonra caddedeki mağazalar boyunca yürümeye başladılar.

“Yani baban...?” Nan sorunun devamını getiremedi. Öylece sormak için fazla hassas bir soruydu.

“Evet, babam da benden önce lanet tarafından seçilmiş ve kötü bir masala yenik düşmüş. Sonunu getirememiş.” Mina daha yavaş yürümeye başlamıştı.

“O geceyi hatırlıyor musun?”

“Hayır ama bununla ilgili anılarım zihnimde bir yerde saklı olsa bile, annem bu konuda tek kelime etmiyor. Hatırladığım kadarıyla babam, amcam ölene kadar mutlu, sevgi dolu ve ilgili bir adamdı. O öldüğü gün her şey değişti. Kendisi de... laneti ortadan kaldırmaktan başka bir şey düşünemez olmuştu.”

“Seni çok sevmiş olmalı.”

“Ya öyle ya da Jack amcanın öcünü almak istedi. Bilmiyorum.” Mina kafası karışmış ve biraz da öfkeli hissediyordu. “Bu yüzden bunu ben yapmalıyım, Nan. Masalı bırakıp laneti bozmak zorundayım çünkü eğer yapamazsam Charlie’ye geçer ve ben buna izin veremem. Onu korumak zorundayım.”

“Ben de varım. Nereden başlıyoruz?” dedi Nan.

“Nan, yardım etmek zorunda değilsin. Hatta bu işe hiç karışma. Sana anlattım çünkü gelen hikâyeler yüzünden okula gidemediğim zamanlarda desteğine ihtiyacım olacak.”

“Bana o lanetten bahsedip bu işe karışmamamı SÖYLE-YEMEZSİN. Ben senin dostunum. Sana da Charlie’ye de değer veriyorum. İşte o kadar!”

“Nan?”

“Bana Nan falan deme... iki dönem karate eğitimim, bir duruşum ve anahtarlığım da göz yaşartıcı spreyim var. Karşıma çıkan her dev yaratığa haddini bildiririm. Hiy yaaaa!” Son sözü söylediğinde havaya bir tekme ve ardından yumruk attı.

“Ama böyle bir hikâye yok.” Mina kahkaha attı.

“Nasıl yani, devler yok mu? Devlerle savaşmaya çok heveslenmiştim.” Nan yıkılmış görünüyordu.

“Annemin dediğine göre hikâyeler Grimm masallarına harfiyen uymuyor. Modern dünyaya uyum sağlamışlar. Tamam, devler var ama on metrelik bir dev yerine New York Giant takımındaki iki metrelik defans oyuncusuna rastlayabilirsin.”

“O da olur!” Nan heyecandan ölüyordu. “Gelsinler bakalım.” Kaldırımda zıplayıp savunma sanatları hareketleri yaparak yoldan geçen yabancı insanlara çarptıktan sonra ayağa kalktı ve Mina’ya baktı.

“Evet, nasıl oluyor bilmem ama her şeyde Masal’ın parmağı var. Onu hafife almak ya da ona güvenmek gibi bir hataya düşemeyiz.”

“Yani şu gezide olanlar peri masalı yüzünden mi oldu? Süper ya, hangisi acaba?” Nan geri geri yürürken omzunun üstünden arkasına bakıyordu.

“Aklıma bir şey geliyor ama çok saçma.” Mina ellerini cebine soktu. Başını sağa sola sallayarak aklına gelen fikrin saçma olduğunu düşünüp yürümeye devam etti.

“Peki bu kitabı nasıl bulacağız? Babanın kütüphanede bulduğundan bahsetmiştin. Amcan nasıl bulmuş? Grimoire ona nasıl gelmiş?”

Mina’nın öfkeyle yüzü düştü. “Ona hiç gelmemiş.”

“Ama sen bana Grimm ailesindekilere gelip yardım ettiğini söylemiştin.”

“Evet ama her zaman bunu yapmayı tercih etmeyebiliyor. Kendini amcama göstermemeyi seçmiş. Yardımcı olmadığı için de ölmüş.”

“Ama Mina, babana gelmesine rağmen o da öldü.” Nan elini Mina’nın omzuna koydu ve yüzüne baktı. “Yapabileceğimiz tek şey seni seçmesi için dua etmek.”

Mina başıyla onayladı ve derin bir nefes aldı. “Ben sadece çok korkuyorum. Nan ya bana yardım etmeyi seçmezse de ben o kurt dövmeli adam gibilerini tek başıma def etmek zorunda kalırsam? Bunu yapamam. Onun yardımına ihtiyacım var ve yardım etmeyecek diye çok korkuyorum.” Mina gözyaşlarını tutmaya çalışarak burnunu çekti.

Nan arkadaşına sıkı sıkı sarıldı. “Mina sen tanıdığım en tatlı, en güzel kalpli insansın. Grimoire seni bulacak, aksini nasıl düşünürsün? Bulmasa bile ben varım ve ben bir kiptan on, hatta dur, yirmi kat daha güçlüyüm. Mesela sana partide o iğrenç kıyafetini giymemeni söylemiştim ve sen de giymemiştin. Sonra seni büfedeki korkunç yumurtaları yememen için uyardığımda onu yiyen herkes kusmuştu. Hatta bir keresinde hep kapüşonlu kazak giyiyorsun diye seninle dalga geçen birine bile karşı gelmiştim.”

“Biri benimle dalga mı geçti?” diye sordu Mina. Bunu ilk kez duymuştu.

“Önemli olan senin yanında olmam ve ben senin yanıdayken kılına bile zarar gelemesin.” Nan sırtarak Mina’nın koluna girdi.

En yakın arkadaşı haklıydı. Nan’daki bu yürek ve kararlılıkla her şeye karşı gelebilirlerdi. Mina’nın arkadaşı Nan dışındaki herkese uzaylıymış gibi geldiğini düşündüğü zamanlar olmuştu. Nan onun kötü talihine karşı bir kalkan gibiydi ve başına gelen belaları uzaklaştırmakta ustalaşmıştı. Sanki Nan ona gönderilmiş bir şans meleği gibiydi.

“Ayy! İçeri girip şu köpeklere bakalım!” Nan ciyaklayarak Mina’yı zorla evcil hayvan dükkânına sürükledi. İçeri girerken kapı gıcırdadı ve içerideki köpek, sidik ve dışkı kokusu birden burunlarına çarptı. Öyle güçlüydü ki Mina neredeyse bayılacaktı. Kırmızı hırkasının kolunu burnuna tutarak nefes almaya çalıştı. Nan’in onunla dalga geçeceğinden emindi.

Evcil hayvan dükkânları Mina’nın umurunda bile değildi. Hayvanları severdi ama içeride yüzlerce köpek, kedi, kuş ve farenin kafeslere tıkıldığını görmekten nefret ederdi. Ona göre bu hapishaneye gitmesi ve sevimli bir tutsağı eve götürüp ilgilenmesinin istenmesiyle aynı şeydi. İ geçirerek şimdi oyuncu iki yavru köpekle konuşan Nan’e doğru yürüdü.

“Ne tatlı şeysin sen öyle! Aman da aman! Pamuk şeker misin sen?” diyordu Nan. Yavru köpekler Nan’in elini dayadığı camı yalamak için itişip kakışmaya başladı. Çok geçmeden Greg ismindeki sevimli, kızıl saçlı alışan Nan’in ilgisini fark edip köpekleri izleme alanına almayı teklif etti.

Nan heyecanla çığlık attı. “Duydun mu, Mina? Onları elimize alıp oyun oynayabiliriz.” Şimdi neredeyse kafesteki köpekler kadar heyecanlıydı ama Mina nedense yerinde duramayan arkadaşı ve iki küçük köpekle küçücük bir odada kalmak istemiyordu.

“Bu sefer kalsın. Ben diğer hayvanlara bakacağım.” Mina şimdiden kendinden geçmiş olan arkadaşının yanından ayrıldı. Greg’in bakışlarında bir tuhaflık sezmişti. Ya yeni bir müşteri kazanmak ya da Nan’in numarasını almak için uğraşıyordu.

İkisini baş başa bırakarak muhabbetkuşlarının ve kanaryaların olduğu bölmeye geldiğinde bir ıslık sesi duyunca şaşkınlık içinde durup onlara doğru döndü. Kanaryalar ötüyordu. Dikkatlerini dağıtmadan ya da bölmeden yavaşça yanlarına yanaştı. Mina'nın yanlarına geldiğini fark etmeden beyaz kafeslerinde kanat çırpıyorlardı. Sesler kesildiğinde Mina yeniden devam etmelerini umarak olduğu yerde kaldı.

Ama o anda ötmeyi bırakanların yalnızca kanaryalar olmadığını anladı. Hepsi birden sus pus olmuştu. Papağanlar, güvercinler, muhabbetkuşları çıt çıkarmadan ve hatta hareket bile etmeden öylece duruyordu. Mina daha önce hiçbir zaman evcil hayvan dükkânında böylesi bir sessizliğe rastlamamıştı.

Gerginlikle yutkundu ve kuşların bulunduğu koridordan çıkıp Nan'ın yanına gitmek istedi. Kanaryalar kafasını çevirip onun hareketlerini izlemeye başlamıştı. Bunca siyah küçük gözün bakışları altında kalan kim olsa ürperirdi. “Sadece bir tesadüf,” dedi Mina kendi kendine. “Bu bir tesadüf...” O kadar gerilmişti ki üstünde gri bir papağan olan sahte büyük bir ağaca ayağı takıldı.

Kuş, başını eğdi ve birkaç kez gagasını açıp kapadıktan sonra tek bir kelime duyuldu. “Kader.”

10. BÖLÜM

Mina'nın tüyleri diken diken olmuştu. “Kader, kader, kader,” diye tekrar etti papağan. Diğer tüm kuşlar da aynı kelimeyi tekrar etmeye başlayınca sessizlik bozuldu: “Kader. Kader. Kader.” Kanaryalar bile bu çıgıllara ortak olmuştu.

Mina kulaklarını kapatarak, kendisiyle büyülenmiş kuşların arasına olabildiğince mesafe koyacak şekilde koridorun sonuna doğru koştu. Akvaryumlara gelene kadar da durmadı.

“Sonunda!” diye mırıldandı. Kuşların sesi balıklarla dolu cam akvaryumların sessizliğinde kaybolmuştu. Onlara bakınca rahatladı. Burada konuşup korkunç kelimeler söyleyecek hiçbir şey yoktu. Balıklar ya beyinleri küçük olduğundan ya da insanlara karşı bir duyarlılık geliştirmemiş olmalarından dolayı onun gelişini fark etmediler.

Mina farklı farklı balıklara göz gezdirip yürürken az önce olanları düşündü. Kuşların onunla konuşması hayal gücü-

nün bir ürünü müydü yoksa bu da Masal'ın kontrolü ele aldığı anlardan biri miydi? Kanaryaların konuşması mümkün değildi, belki de o öyle sanmıştı.

Yan duvardaki rafta duran akvaryumdan bir ses gelince Mina'nın dikkati dağıldı. İçlerinde hangi hayvan olduğunu gösteren bir etiket yoktu ama içindeki dalları ve yosunları görünce hem karada hem denizde yaşayan bir hayvan olabileceğini düşündü. *Güm, güm*. Yine o ses gelmişti. Mina yaklaşıp bu sesi çıkaranın ne olduğunu görmek istedi. İçindeki şey kendini cama vurunca Mina çılgılık içinde arkaya sıçradı. Sanki camı kırıp içinden çıkmak istiyormuş gibi kendini öne doğru atan bir karakurbağasıydı bu!

Güm! Güm! Diğer akvaryumlardan da aynı sesler yükseliyordu. Saklandıkları yerden tek tek çıkıp kendini cama vuran kurbağaları gören Mina korkuyla bakakaldı. Farklı boyutlarda kurbağaların olduğu sekiz akvaryum da sallanıp titremeye başladı. Ağaç kurbağaları bile nispeten daha küçük akvaryumlarının camını çatlatmıştı.

“Yapmayın!” diye çıkıştı Mina. “Kendinize zarar vereceksiniz.” Hemen öne doğru atılıp büyük bir kısmı dışarı çıkmış akvaryumu geriye doğru itti. Bu defa kurbağalar birbirinin üstüne çıkarak, kafesin ağzına çıkıp kapağını açmaya çalıştılar.

Mina korkuyla etrafına baktı ve büyük bir akvaryum taşını alıp kapağın üstüne koydu. Diğer karakurbağaları da aynı fikre kapılıp hoplayıp, tırmanarak kapağı aşmaya çalışıyorlardı.

“Olamaz, olamaz, hayır,” diye bağırdı Mina çılgına dön-

müş bir halde. Kurbağaların kaçmasını engelleyecek başka eşyalar aradı. Üç kurbağanın olduğu kutunun üstüne pembe bir denizkızı biblosu ve zehirli kurbağaların olduğuna da bir parça tahta bulup koydu. Eğer dışarı çıkmayı başarsaydılar mahvolurdu. Tam o anda ayağının altından bir şeyin kayıp gittiğini fark etti ve her şeyi bıraktı. Kalın çizgili bir yılan rafın altına girerken başka yılanların da raflardan çıktığını gördü. Bir boa yılanı bacağına doğru gelince çılgık içinde kapıya koştu. Tek dileği yılanlar ortaya çıkınca kurbağaların akıllılık edip yuvalarında kalmasıydı ama artık o bile umurunda değildi.

Mina, Nan'ın kolunu kapacak kadar büyük bir köpeği Greg'e verdiğini görünce yavaşıladı.

"Nan, gitmemiz lazım. Hemen!" diye fısıldadı Mina. Sonra Greg'e doğru dönüp biraz daha sesli bir şekilde, "Sanırım sekizinci koridorda temizlik gerekiyor," dedi.

Greg şaşkınlıkla bakıp bir poşet ve süpürge almak için yanlarından ayrıldı. Bir müşterinin köpeğiyle ilgilenmeyince ortaya bıraktığı sürprizi temizlemek için gittiğini sanmıştı ama ne yazık ki karşılaşacağı sürpriz öyle değildi. İçinden çocuğun yılanlardan korkmaması için dua etti.

Kaldırımı çıkınca Mina hızını artırdı, Nan neredeyse peşinden koşuyordu. "Mina? Ne oldu? Bir şey mi var?"

Mina üç sokak uzağa gidene kadar cevap vermedi, sonra da nefes nefese konuştu. "Kuşlar," dedi. "Kader. Kurbağalar, yılanlar; yani yılanlar. Kurbağalar ve yılanlar peşime düştü!" Mina söylediklerinin bir anlam ifade etmesini istiyordu ama nefesi kesildiği için ve yaşadıklarına kendisi de

inanmadığı için bu durumu daha da zorlaştırıyordu. Daha kendi inanmadığı bir şeyi Nan'e nasıl açıklayacaktı?

“Bu arada şu tuhaf çocuk da bana numarasını verdi,” diye karşılık verdi Nan umursamazca dükkâna doğru bakarak. “Gözlükleri falan tatlıydı ama kesinlikle tipim değil.”

Mina arkadaşının söyledikleri ve yaşananlar hakkında en ufak bir fikri olmaması karşısında şaşkına dönmüştü. Nan başını sağa sola sallayıp Mina'ya baktı. “Ne diyordun?”

Mina şaşkınlıktan ağzı açık baktı, sonra kekeleyerek, “Ş-şey önemli değil,” dedi. Nan sırtarak Mina'nın koluna girdi.

Bir süre kol kola yürüdüler. Mina meseleye odaklanana kadar Nan'in gevezeliğinin onu yatıştırmasını bekledi. “Lütfen,” diye dua etti içinden, “Grimoire Kitabı'nı bulmam gerek. Bunu tek başıma başaramam.”

Kitabı bulmak için gösterdiği çabalardan, sokakta ve evcil hayvan dükkânında başına gelenlerden sonra ümidini kesmeye başlamıştı. O olmadan Grimm masallarından sağ çıkamayacağını da çok iyi biliyordu. Tam her şeyden vazgeçecekken içinde bir titreme hissetmeye başladı. Böyle olduğunda karşısına mutlaka sihirli denilebilecek şeyler çıkardı. Tüm uzuvlarının kasıldığını hissediyordu ama yolda karşılarına çıkan açık bir tehlike yoktu. Mina sokağı baştan aşağı dikkatle inceledi. Her şey normal görünüyordu, işine bakan sıradan insanlarla dolu, kalabalık bir anacadedeydi işte. Masal herkesin ortasında ona bir şey yapamazdı, değil mi? Adımlarını yavaşlattı ama bu, içindeki titreşimi daha da artırdı.

Uyarmak için Nan'e dönünce yanından geçtikleri binanın önünde duran bir paspasa takılıp öfkeyle tekme attı. Sonra üstündeki boğa ve geyik resimlerini fark etti. Eski bir paspasa benziyordu. Başını kaldırıp korkuyla binaya baktı. Önünde isim ya da yazı yoktu, yalnızca tuhaf bir şekilde asılmış ve üstünde aynı hayvanların resminin olduğu tahta bir levha vardı.

Bu, Grimoire Kitabı'nın işaretçisi miydi yoksa Masal'ın oyunlarından biri miydi? Bunu öğrenmemek için fazla yaklaşımıştı. Mina arkadaşının kolundan tutup onu binanın içine sürükledi, kapı açıldı.

Küçük, karanlık mağazaya girmek istediklerini belirten hafif bir zil sesi duyuldu.

"Merhaba! Orada kimse yok mu?" diye seslendi Mina kimse onları karşılamaya gelmeyince.

"Belki de henüz dükkânı açmamışlardır?"

"Nan, kapı kilitli değildi."

"Belki de sahibi bir yere kadar gitmiştir. Dışarıya numara bırakıp bırakmadığına bakayım."

Mina neredeyse onu durduracaktı ama belki de böylesi daha iyiydi. İçeride tehlikeli bir şey varsa Nan'in başına bir şey gelmesini istemezdi. "Yan taraftaki çiçekçiye gidip burada kimin çalıştığını sorar mısın?" dedi.

Nan uzaklaştı. Mina'nın içinde birinin ya da bir şeyin onu izlediğine dair bir his vardı. Kendi etrafında dönerek koyu renk, meşe rafları, desenli duvar kâğıtlarını ve içerideki loş ışıkları inceledi. Yanındaki tezgâhta bir kasa duruyordu ve sanki yüzyıllardır kullanılmamış gibiydi. Hiçbir yerde

toz yoktu ama eşyalar uzun süre dokunulmamış ya da en azından yaşayan hiçbir canlı tarafından kullanılmamış gibi hissettiriyordu.

Köşede büyük bir iskemle duruyordu. Mina ona doğru yürürken uzaktan çocukların kahkaha sesini duydu.

“Merhaba? Orada kim var?” Sesi duyduğu yere doğru kararsız adımlarla yürümeye başladı. “Ortaya çıkabilirsin, ben bir kitap arıyorum. Belki de sen bana yardımcı olabilirsin.”

Dükkânın arkasında bir ışık belirdi ve kahkaha sesleri daha da arttı. Mina yutkundu ama şimdi arkadaki duvara doğru belli bir ritimle büyüyen ışığı takip etmeye başladı. Sonunda duvara ulaştığında ışık kayboldu ve tamamen karanlıkta kaldı. Gözlerinin karanlığa alışmasını beklerken arkasına döndü ve bir çift kızgın, kırmızı gözle karşılaştı. Yerde sıçrayarak sendeledi ve yerde kayarak ilerleyen tüylü bir şeye çarptı. Mina çığlığı bastı.

Hiçbir şeyin ona doğru uzanmadığını ya da yakalamadığını anlayınca daha önce gördüğü kızgın, cam gözlere dokunmak için ellerini uzattı. Bu gözler gerçek boyutta, devasa bir boğaya aitti ama boğa ya sahte ya da ölüydü. Ne olduğunu bilmek istemiyordu. Arkasında yine gerçek boyutta, arka ayaklarının üstünde donmuş, kocaman bir geyik duruyordu.

Boğa da geyik de çok gerçekçiydi. Büyülenmiş gibi ne tavana ne de yere değerek öylece duruyorlardı. Karmakarışık boyanmış bir orman resminin olduğu duvara bir buçuk metre mesafede duracak şekilde ayarlanmışlardı. Geyik arka ayaklarına yüklenmiş ve sanki boğaya meydan okur gibi başını belli bir açıda eğmişti. Mina onun yumuşacık tüyelerine

dokununca gerçek boyutlardaki dekorların içinde yükselen bir ısı hissetti. Geyik hareket ederek birkaç adım sağı kaydı. Başını duvara yaslayınca hayvanların duvardaki sürgülü makara sistemine bağlı olduğunu fark etti. Belki de bu bir çeşit bulmacaydı.

Birkaç adım geriye giderek iki hayvana baktı ve ikisinin de dövüşmeye hazır pozisyonlarda durduğunu anladı. Boğa kızgın görünüyordu ama geyiğin yüzünde bambaşka bir ifade vardı; hem korkmuş hem de kararlı duruyordu. Bunu yapan sanatçı her kimse gerçekten çok yetenekliydi. Önce büyük, siyah boğanın yanma gitti ve içten içe canlanmasını bekler gibi var gücüyle itti. Homurdanıp dudaklarını ısırarak boğayı duvarın tam ortasına getirene kadar sürükledi.

İtebildiği kadar ittiğini görünce büyük geyik heykelini kıpırdatmak istedi. Tuhaf bir şekilde, sanki buna hazırmış gibi kolayca o tarafa kaydı ama geyiği hareket ettirip konumunu belirleyince boğanın boynuzlarının önünde tehlikede kalacağını düşündü. Bu düşünce onu rahatsız etti, geyiği boğaya yaklaştıırıp duvarın tam ortasına ittiğinde hayvanı yukarı kaldırarak gücün onda olmasını sağlamak istedi. Döndü ve omzunun arkasından bir çatırtı duydu, ardından ürpertici bir gıcırta onu takip etti.

Mina boğanın duvardan ayrılıp ona doğru düştüğünü fark ettiğinde boynuzları neredeyse kalbine batacaaktı. Kurnazlıkla sola doğru kayarak, ağır parçanın taş zeminle buluşup geyiğin altına düşerek ikiye bölünmesini sağladı. Ortalık durulunca az önce boğanın durduğu yerde bir kapı belirdi. “Nasıl olur?” diye düşündü Mina.

Ellerindeki tozu silkerek geyiğe doğru baktı ve şaşkınlıkla gözlerini açıp kapattı. Orada yoktu ama az önce olduğu yerde bir kapı da yoktu. Az önce yenilen boğanın yerinde beliren kapıyı açmaktan başka çaresi yoktu. Yavaşça aralandı, Nan'i arar gibi arkasına baktı ve arkadaşının buraya kadar gelmemesinin daha iyi olacağını içinden geçirdi. Kapı büyük, taş duvarlarla örülmüş daire şeklinde bir odaya açılıyordu. Bir ipucu arar gibi duvarlara baktı ama taştan başka bir şey yoktu. Bir dakika!

Tam ayaklarının altında yere kazılmış bir daire vardı. Elleri ve dizlerinin üstünde emekleyerek sanki yüzyıllarca birikmiş gibi görünen tozu sildi. Yukarıdaki dükkânı temizleyen her kimdiyse belli ki bu kısımla ilgilenmemişti. Heyecan içinde yapışmış toz parçalarını da üfledi. Şimdi hepsi hem kıyafetine hem de saçlarına bulaşarak hapşırmasına neden olsa da işini yapmaktan onu alıkoyamadı.

“Demek buraya saklandın!” dedi Mina sessizce, parmaklarını dövüşen geyik figürünün görkemli boynuzlarının üstünde gezdirerek. Sanki bir şeyin mührü ya da kapağı gibi görünüyordlardı. Mina ayağa kalkıp mührü açacak bir şey bulmak için odanın içine bakınmaya başladı. Hiçbir şey bulamayınca dışarı çıkmak için döndüğünde fark etmeden yerde duran dairenin üstüne bastı. Ayağı değer değmez altındaki yer kayarak dizlerinin üstüne düşmesine neden oldu.

Altında duran taş şimdi boşluğa doğru düşüyordu. Çırpınarak şimdi yukarıda duran taşlara tutunmaya çabaladı. Altında kayan taş hareket etmeyi bıraktı ve parmakları pes edene kadar neredeyse sabırla bekledikten sonra yeniden

boşluğa düşmeye başladı. Mina sırtüstü durduğu taşın üstüne tamamen oturunca kararlı ama nispeten daha yavaşça, sanki Mina'yı daha fazla korkutmak istemiyor gibi süzülürcesine hareket etmeye devam etti. Bu, işe yaramamıştı, Mina hâlâ korkuyordu. Sonunda büyük bir gümbürtü duyuldu ve taş birden durdu. Mina yüzüne çarpan havayı hissedince daha büyük bir odaya geldiğini anladı ama yine gözlerinin karanlığa alışması için birkaç dakika beklemesi gerekti.

Buradan nasıl çıkacağını bilmiyordu, yardım çağırmayı bile aklından geçirdi ama yine bir şeyler olacağı konusunda onu uyaran titreşimi hissetti. Mina olduğu yerden ayrılmadan bekledi. İçinden bir ses üstünde durduğu taştan ayrılmaması gerektiğini söylüyordu. Taş yine düşüp bu defa onu karanlıkta bırakabilirdi. Buralarda bir yerde boğaya rastlayabilirdi. Taşın üstünden bir yere kıpırdamamak için birçok nedeni vardı.

Tabii gözleri camdan bir tabutla buluşana kadar...

Mina görebileceklerinden korkarcasına gözlerini kaçırdı. İçinde küçük bir çocuğun ya da bir hayvanın kemikleri olabilirdi. Aklından bir sürü şey geçerken gözleri yeniden o tarafa kayınca tabutun tabut değil de camdan bir sandık olduğunu fark etti. Bir ölüden geriye kalanları değil, sarı bir tomarı içinde saklıyordu. Yerinde beklerken kalbi heyecanla çarpıyordu. Bu muydu? Grimoire Kitabı olabilir miydi?

Her şey bir rüya gibi gerçek dışı, gizemli ve sanki hayal gibiydi. Mina taşın üstünden kalkıp sandığa doğru yaklaşmaya karar verdi. Neyse ki parmakları kapağa dokunur dokunmaz kendiliğinden açıldı. Sarılı kâğıtlar çözülme-

başladı, o anda içindeki gücün etkisiyle bir tını yayıyorlardı. Kâğıt tomarının üstünde farklı diller, diyalektlerle yazılmış kelimeler ve güzelce resmedilmiş çizimler vardı.

Şaşkınlık içinde izlerken resimler hareket etmeye ve konuşmaya başladı. Tıpkı yukarıda duyduğu çocuk kahkahaları gibi şimdi de kâğıtlardan gelen sesler ve şarkılar duyuluyordu. Dokunmak için nazikçe elini uzatınca, kâğıtlar birden havalanıp deri kaplı bir kitap olarak sandığın dibine düştü. Mina geri çekildi.

Vay be, kocamanmış, diye düşündü Mina. *Ben bunu yanımda nasıl taşıyım?* Kitap sanki söylediklerini duymuş gibi daha küçük ve kısa bir kitapçığa dönüşürken Mina olanları hayretle izledi. Mina'nın içinden neşeyle çılgılık atmak geliyordu. Başarmıştı. Grimoire Kitabı'nı bulmuştu, hatta aklından geçenlere göre şeklini bile değiştiriyordu. Bu ona çok yardımcı olacaktı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı kitaba. Biraz düşündükten sonra, "Bu yine de biraz dikkat çekici," dedi sesli bir şekilde. Göz alıcı bir ışıkla birlikte küçük kitap birden matematik kitabına dönüşüverdi.

Mina yüksek sesle güldü. "Daha iyi ama istediğim gibi değil. Benim matematiğim berbattır." Mina kitabı daha fazlası için ikna ederken yeniden bir değişim yaşandı ve bu defa da kırmızı, spiralli bir deftere dönüştü.

"Mükemmel. Kimse bir defterden şüphelenmez."

Defteri eline aldı ve ne kadar hafif hissettirdiğini görünce şaşırdı. Hatta içinin boş olduğunu görünce daha da çok şaşırdı. Resimler, yazılar... Her şey tamamen kaybolmuştu.

“Peki bana nasıl yardım edeceksin?” Defteri cevap bekler gibi ışığa tuttu. Biraz hayal kırıklığına uğramış hissederek hafifçe kapağına dokundu ve fısıldadı: “Umarım ne yaptığını biliyordur çünkü benim bir fikrim yok.” Defterden cevap verir gibi sıcaklık yayılmaya başladı.

Mina defteri kolunun altına sıkıştırıp bu defa yukarı çıkmayı umut ederek yeniden taş çıkıttı. Taş gerçekten de yukarı doğru havalanınca rahat bir nefes aldı. Hareket etmeden önceki yerine oturunca da hafif bir ses çıkardı. Mina şimdi yine birinci kattaydı ama ayağını mühürden çeker çekmez odanın içindeki renkler solmaya başladı. Sanki dükkânın güç kaynağının fişi çekilmiş de kendiliğinden kapanıyormuş gibiydi. Adımlarını hızlandırarak kapıya doğru ilerlerken ayağı halıya takılınca dükkânın küçüldüğünü anladı. Raflar birbirine yaklaşıyor ve ayağının altındaki halı kayıyordu.

Şimdi teker teker üstüne düşmeye başlayan bibloları ve kitapları tutmak istedi. Başta birkaç parça eşya düşüyor sandıysa da gümbürtü ve kırılma sesleri arttı. Duvarlar dönmeye başladı, birkaç kâğıt uçuşurken Mina’ya çarptı. Elini çabuk tutup buradan çıkmalıydı.

Koşarken giriş kapısını gördü ama kapı ilk girdiğinden çok daha küçüktü. Mina omzunu biraz zorlayarak kırmızı kapıdan çıkardı. İki ayağıyla da zorlayarak kendini dışarı itti. Kalçasını kaldırma çarpınca dirsekleri ve dizlerini sert asfalta sürttü. Grimm lanetinin bu kadar yorucu olduğunu tahmin edemezdi.

Dirseklerindeki yaraları eliyle kontrol edip gerilirken dükkâna bakmak için dönünce boş bir duvar gördü. Bina

kaybolmuştı! Sağına soluna bakınca çömlekçi ve çiçekçiye gördü ama artık aralarında isimsiz bir dükkân yoktu. Hemen ayağa kalkarak daha fazla dikkat çekmemeye çalıştı; şimdiden birkaç kişinin tuhaf bakışlarına maruz kalmıştı. Sahi, Nan neredeydi?

Bu işte bir tuhaflık vardı. Güneş eski yerinde değildi; akşam olmak üzereydi. Mina saatine bakınca 13.11'de durduğunu fark etti. Meydandaki saate şöyle bir baktı, neredeyse 19.00 oluyordu. Mina altı saat içeride mi kalmıştı yani? Bu mümkün olamazdı, değil mi? Nan neden hiç geri gelmemişti? Neredeydi?

Beklemek yerine eve gitmeye karar verdi, daha önce defalarca yaptığı gibi kestirmeden giderek arkadaşını aramak için bir an önce eve varmak istedi. Duvardan ayrılan karanlık bir gölgenin onu takip ettiğini fark etmedi bile.

II. BÖLÜM

Adam yaklaşınca Mina omurgasında hissettiği titreşimle bir anda ona döndü. Geri sıçradı ama karşısındaki onu kapüşonundan yakaladı. Bir parçası yırtılıp elinde kalınca çıkan sesi duydu.

“Küçük kız, böyle karanlık yollarda gezmemen gerektiğini bilmen gerekir.”

Bu tanıdık ses Mina’yı korkudan titretmişti. Onu nasıl bulmuştu? Bu ona kütüphanenin arkasında saldıran kurt dövmeli adamın ta kendisiydi. Adam hırkanın kopan parçasını şöyle bir kokladı ve sanki kokuyu hafızasına kazımak ister gibi yüzünde dolaştırdı. Elleri bir insanınkinden daha büyük, tırnakları da uzun ve kirli görünüyordu.

“Bırak beni, yoksa bağırırım,” diye tehdit etti Mina.

“Oooo, bağırılması çok hoşuma gider,” diye karşılık verdi kurt adam öne doğru bir adım daha atarak. Uzun tırnaklarını kullanarak elindeki kumaş parçasını yırtıverdi.

Mina hemen harekete geçti. Defterini sıkıca tutarak sokakta deli gibi koşmaya başladı ve o yakalamadan yola çıkabilmek için dua etti ama adam birden hırkasından yakalayınca kaldırıma düştü.

Tam defterine uzanacakken Mina uzanıp elinden ısırdı. Adam kükredi. Defter yere düşüp açıldı. Mina çığlık atmaya çalıştı ama adam boğazına yapışıp sıkmaya başladı.

“Lütfen, yardım edin!” diye bağırmaya çalıştı. Kurt adam tam Mina’yı alt etmek üzereyken belli belirsiz bir şey adama doğru uzanıp onu yere serdi.

Öksürerek dizlerinin üstüne düşen Mina defteri kaptığı gibi koşmaya başladı. Bir yanı, canını kurtarmak isterken diğer yanı onu kurtaranın kim olduğunu görmek istiyordu. Hemen başını çevirip şöyle bir bakınca nutku tutuldu. On yedisinden daha fazla göstermeyen genç bir adamdı bu. Onu orada bırakamazdı. Olduğu yerde kaldı ama nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Adam çocuktan çok daha güçlü ve iriydi ama çocuk inat ediyordu.

Kurt adam ona hücum ederken çocuk sağa döner gibi yaptı ama vücudunu çevirerek yaşlı ve güçlü adamın karın boşluğuna bir tekme attı. Kurt adam homurdanarak başını eğdi, gardı düşmüş gibi durdu. Kumral çocuk ona doğru koşup tam tekme atacaktı ki adam atıldı, gerçek bir kurt gibi ısırarak başından sinek savar gibi çocuğu yere yığdı.

Çocuk kırırdamaya çalıştıysa da kurt adamın eli kolu her yeri kaplıyordu. Sonunda genç adam kurdun kocaman kolları arasında sıkışıp kaldı.

Adam iğrenç bir kahkaha attı ve çocuğu boynundan yakalayıp yere atmak için havaya kaldırdı.

“Kitabı kullan!” diye bağırdı çocuk.

“Ne?” dedi Mina.

“Sayfayı çevir.” Çocuk boğuşmaya çalıştıkça savaşı kaybediyordu. “Korktuğun bir şeyi düşün.”

Şimdi yerde açık duran defteri alarak aklından çocukluğunda korktuğu bir şeyi geçirirken sayfaları çevirdi. Parlak bir ışık tüm sokağı kaplayınca Mina nefesini tuttu. Vızıldama sesi duyulmaya başladı. Kitabın içindeki ışıktan altın renkli arılar çıkıp kurt dövmeli adama doğru gidince Mina defteri düşürüverdi. Kurdun canı yanmış gibi görünüyordu, gerisingeriye düştü ve sürünerek uzaklaşmak istedi. Birkaç inlemenin ardından pes etti ve arkasından sönen ışıkla birlikte sokağın diğer ucunda kayboldu.

Mina, yerde iki büklüm durup nefes almaya çalışan çocuğu şaşkınlıkla izledi. “Gri Kuyruk’un geri geleceğinden hiç şüphelen olmasın. Daha dikkatli olman gerek.” Çocuk, Mina’ya bakıyordu. “Kader seni seçerken aklından ne geçiyordu acaba? Ayrıca o arılar da neydi? Elinden gelen en iyi şey bu muydu sahiden?”

Mina, çocuğa baktı. “Neden bahsediyorsun sen?” Neredeyse ağlayacaktı, sinirden bağırmaya başladı. “Sen de kimsin? Gri Kuyruk kim ve kitabı nereden biliyorsun?”

“Fark etmez,” dedi omuz silkerek. “Kitabı hepimiz biliriz. Senin bilmen gereken tek şey benim burada olduğum ve onun da buradan gittiği...” Çocuk ellerini cebine koyup Mina’ya yaklaşmadan olduğu yerde durdu. Mina onu baştan aşağı inceledi.

Genç adam Mina’ya dikkatle baktı ve, “Merak etme, kızım. Grimoire ya da seninle ilgilenmiyorum,” dedi.

Mina'nın ağızı açık kaldı. Hiç bu kadar aşağılanmamıştı, tamam bir-iki kez belki okulda başına gelmiş olabilirdi ama hiç tanımadığı biri bunu ilk kez yapıyordu.

“O halde Grimoire Kitabı’nı biliyorsun?”

“Bilmek istediğimden fazlasını...” dedi nefretle ağzını büzerek. Dönüp yürümeye başladı ama Mina bazı cevapları almak için bu çocuğun onun son şansı olduğunu fark etti.

“Bekle! Sen de bir Grimm misin?”

Çocuk kahkahayı bastı. “Asla.”

“Kimsin o zaman?”

“Belki de kim değil *ne* olduğumu sormalısın.” Durup Mina’ya baktı.

Mina yine vücudunda bir titreşim hissetti ve korkuyla yutkundu. “Tamam, o zaman nesin?”

Çocuk gülümseyerek kollarını kavuşturdu. “Böyle de fazla kolay oldu ama değil mi? Senin tahmin etmen gerekecek.”

“Söylesen olmaz mı? Soru-cevap oynayacak vaktim yok,” diye ısrar etti Mina sesindeki çaresizliğe şaşırarak. Bu çocuğun kurt dövmeli adamı ve laneti çok iyi bildiği kesindi.

“Söyledim ama söylemeyeceğim.” Başını kaldırıp çokbilmiş bir edayla sırtıttı. “Tek başınasın, tatlım.”

“Bu çok kaba bir davranış,” dedi Mina ellerini beline koyarak. “O zaman neden buraya geldin?”

“Hayır, teşekkür etmemek kaba bir davranış...”

Mina şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Ne yani, sadece teşekkür etmedi diye mi böyle kaba davranıyordu? “Özür dilerim, haklısın. Beni kurtardığın için teşekkür ederim.”

Çocuk bundan pek etkilenmişe benzemiyordu. “Hatırlattıktan sonra bir anlamı kalmıyor.” Başını çevirdi ve koyu renk saçları dans eder gibi gözlerinin üstüne düştü. Dikkat çekecek kadar yakışıklıydı. Koyu gri gözleri ve mükemmel bir çene yapısı vardı. Zayıf ama güçlü omuzlarıyla çekici bir görüntüye sahipti.

“Sen buna bir hafta dayanamazsın,” dedi çocuk, Mina’ya iyice bakarak. “Masal’ın karşına çıkaracağı ilk hikâye sonun olur.”

“Bana yardım edersen olmaz.”

Başını yavaşça hayır anlamında sallayarak karşılık verdi ve yürümeye başladı. Mina omzuna dokununca hemen arkasına döndü. Daha az evvel sokağın ortasında dururken şimdi çocuk, Mina’yı tuğla duvara yaslamış boğazından tutuyordu.

“Sakın bana dokunma!” dedi dişlerinin arasından hırıldayarak.

Mina korkması gerektiğini biliyordu ama korkmadı. “Neden bana yardım etmiyorsun?” diye yalvardı gözlerini gözlerine dikmeye cesaret ederek.

“Ben... yapamam.”

“Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın?”

“İkisi de.” Kızı bırakınca Mina dizlerinin üstüne düştü. “Yapamam çünkü artık olan olmuş, yapmam çünkü umutsuz vakasın. Uğraşmaya bile değmez. Bugün bunu kanıtladın.” Geri çekilip şimdi çamurun içinde çömelmiş olan Mina’ya baktı.

Kızın gözlerinden yaşlar akıyordu. En çok korktuğu şeyleri duysa da karşı gelmek zorundaydı. “Yanılıyorsun.”

“Ben asla yanılmam,” diye karşılık verdi çocuk ona daha dikkatli bakmak için eğilerek.

“Yanılmak zorundasın. Ben de bu laneti bozmak ve hikâyeleri bitirmek zorundayım!”

“Neden? İşin ucunda ne var? Hayatını riske atacak kadar kararlı olman için vaat edilen şey ne?”

“Neden bahsediyorsun sen? Hiçbir şey vaat edilmedi! Ben kardeşim Charlie’yi korumaya çalışıyorum. O daha çok küçük. Bir sonraki kurbanın o olmasına izin veremem,” dedi öfkeyle yeri eşelerken.

Hayatında ilk kez bu kadar sinirli hissediyordu. Genelde yüzleşmekten kaçınan pasif-agresif bir öğrenciydi ama sanki artık içinden başka bir şey çıkmıştı ve bu geri getiremezdi. “Sonuna kadar gideceğim. Tüm hikâyeleri bitiren Grimm ben olacağım. Masal’ı yeneceğim.” Mina ayağa kalktı ve çocuğun gözlerinin içine nefretle baktı. “Yardımın olsa da olmasa da...” Mina varlığından haberdar olmadığı bir güçle çocuğu öyle bir itti ki çocuk sendeledi. Neyse ki düşmedi.

Mina’nın önünden çekilerek geçmesi için ona yolu açtı. Başını çevirip söylenenlere cevap verdi. “Eh, belki senin de bir şansın olur.”

“Rahat bırak beni!” diye bağırdı Mina ve öfkeyle ona doğru döndü ama çocuk kaybolmuştu.

Mina eve giden yol boyunca koştu ve kapıdan içeri girer girmez Nan’i gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuş bir halde koltukta otururken buldu. Nan hemen ona doğru koşup boynuna atladı.

“Yaşıyorsun. Özür dilerim, yanından hiç ayrılmamalıydım. Numaraya bakmak için dışarı çıktım ama döndüğüm anda kapı, pencere, her şey gitmişti. Bir tek duvar vardı.” Nan kendini geri çekti ve ellerini hızla hareket ettirerek olanları anlatmaya başladı. “Çömlekçiye gidip dükkânı sorunca bana boş boş baktılar. Orada hiçbir şey olmadığını söylediler. Çiçekçi de öyle dedi. Mina, herkes benim deli olduğumu düşündü ama ben biliyordum. Binanın orada olduğunu ve seni içine aldığını biliyordum!” Sinirden hıçkırmaya başladı.

“Nan, ben iyiyim,” diye teselli etti Mina en yakın arkadaşını, sonra da onu yeniden koltuğa oturttu.

“Bekledim. Kaldırımda saatlerce bekledim ama gelmedin. Tüm mahallede seni aradım ama bulamadım.” Nan ağlamaya başladı. “Buraya gelip seni beklemekten başka ne yapacağımı bilemedim. İyi ki annen ve kardeşin burada değildi. Yoksa onlara seni bir binanın yuttuğunu hayatta açıklayamazdım.” Nan endişe içinde ellerini saçlarında gezdirdi. Biraz sakinleşince Mina’yı dikkatle süzdü. “Ne oldu sana?”

“Grimoire Kitabı’nı buldum.” Mina kocaman gülümsedi ve Nan’e göstermek için kırmızı defterini çıkardı.

Nan deftere bakıp kaşlarını çatı. “O şey bir Grimoire Kitabı’na benzemiyor ama zaten ben normalde neye benzediğini de bilmiyorum.”

“Oradaki dükkândaydı... bunu bulabilmek için yeraltında bulmacalar çözmeme gerekti ama sanki onu bulmamı istiyor gibiydi. İnanamazsın.”

“Bakabilir miyim?” diye sordu Nan defteri işaret ederek.

Mina başıyla onaylayınca Nan nazikçe defterin kapağını açtı ve sayfaları karıştırmaya başladı. “Tamam. Burada tek bir hikâye var.”

“Ne? Az önce yoktu.” Mina sayfaları gösterdi. “İçinde hikâyeler ve resimler vardı ama sonra ben elime alınca yok oldu. Şimdi de bu hale gelmiş. Sence bu ne demek?”

“Belli ki tamamlanmamış. Grimm Kardeşler bütün hikâyelerin sonunu getirememiş miydi? Ama sanırım bu boğa hikâyesini bitirmişler.”

“Ver bakayım!” Mina kitabı Nan’ın elinden hızla çekti. “Nan, sana bahsettiğim oda burasıydı. Her şey, hepsi burada yazıyor. Odadan kaçışım bile var...”

“Çok etkileyici. Ben de var mıyım?”

“Nan, bu ne anlama geliyor biliyor musun?” dedi Mina onu duymazdan gelerek. “Hikâyelerden birini bitirdim. Masal tam anlamıyla başlamış oldu.”

“Harika! Yani geriye kaç tane kaldı?”

“Tam olarak bilmiyorum.”

“Mina?” diye seslendi Nan. “Ya hiç sonu yoksa?”

12. BÖLÜM

Ertesi gün Mina dersleri dinleyebilmek için çok çaba sarf etti ama aklı başka yerdeydi, hâlâ kulaklarında Nan'ın sorusu yankılanıyordu: “Ya sonu yoksa?” Mina durmadan Grimoire Kitabı'na bakıp hikâyenin hâlâ orada olup olmadığını kontrol ediyordu. Daha sanat dersi yeni başlamıştı ki yeniden bir titreşim hissetti. Bir terslik vardı. İnsanlar fısıldaşarak birbirlerine bir şeyler işaret ediyordu.

Mina başını kaldırınca odanın bir ucundan ona bakan tanıdık, gri gözleri gördü. Çok şaşırmıştı. Bu onu sokakta kurtaran çocuğu ve şimdi de öğretmene doğru ilerliyordu. Bay Ames çocuğa boş bir yere oturmasını işaret etti.

“Çocuklar, bu Jared. Yeni öğrencimiz. Lütfen ona karşı misafirperver olun.”

Mina sınıftaki kızlarla erkeklerin kendi aralarında fısıldaştığını gördü. Olacak iş değildi ama tek boş sıra Mina'nın yanındakiydi. Herkesin o tarafa baktığını fark edince Jared yanına geldiğinde bir şey çaktırmamaya çalıştı.

“Ne yapıyorsun burada?” diye fısıldadı öfkeyle kimse onlara bakmadığı bir anda.

“Özgür bir ülkede yaşıyoruz, değil mi?” dedi Jared.

Mina burnundan soluyordu. Bu çocuk neden ona böyle eziyet ediyordu ki. Neyse ki bu derste daha çok kişisel çalışmalar yapılıyordu; böylece düşüncelerine odaklanabilecekti.

Bay Ames ilk ödevden bahsedince Jared yokmuş gibi davranıp ayağa kalktı, odanın bir ucuna geçti ve çömlek çarkının başına oturdu. Bir parça kilin bir çarkın üstünde şekil alıp işe yarar ve sevimli objelere dönüşmesine bayılıyordu. Islak çamurdan biraz kopardı ve çarkın tam ortasına bıraktı. Eğilip düğmeye bastı. Ellerini ıslattı ve şekil vermek için kili ortaya doğru çekmeye başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Jared yanındaki boş çömlek çarkının başına oturarak. O da eline kırmızı bir kil parçası alarak çarkın ortasına koydu.

“Buraya beni rahatsız etmeye mi geldin?” diye sordu.

“Hayır. Vazo yapmaya geldim,” diye cevap verdi Jared iğneleyici bir tonda.

Mina şöyle bir bakınca çocuğun ellerinin nasıl da ustaca çarkın üstünde dolandığını görüp şaşırdı ama yine de geçen gece olanlar yüzünden başını çevirip onu yok saymayı seçti.

“Beni sonsuza kadar yok sayamazsın,” dedi Jared. Elleri kilin üstünde belli bir ritimde dönüyordu.

“Bak bakalım nasıl yok sayılıyormuş,” dedi Mina dişlerini sıkarak.

“Ben kötü bir şey söylemedim. Seninle medenice konuşmaya çalışıyorum.”

“Senin medeniyetle uzaktan yakından ilgin olamaz. Ben de bu konuşmayı daha fazla sürdürmek istemiyorum.” Mina ona söylenirken çarkı takip edemedi. Kil dengesini kaybedip yana düştü.

“Yazık oldu,” diye karşılık verdi Jared. “Dikkatini dağıtan şeylerin hedefine giden yola çıkmasına izin vermemelisin. Yoksa talihsiz şeyler olur.”

“Ne yaptığımı bilmek ister misin?” diye sordu Mina. “Al.” Çarkı durdurdu ve yumruğuyla kile vurarak ortasında bir çukur oluşturdu. “Kül tablası.” Sonra onu eline aldı, kil kovalarına attı ve sınıftan çıktı. En yakındaki tuvalete gidip elindeki kırmızı kil lekesini temizlemeye koyuldu.

O da neden böyle olduğuna anlam veremiyordu ama o çocuk sinirine dokunuyordu. Bir kere Mina’ya karşı dürüst değildi. Mina daha öncesinde dersi geçecek kadar çok şey yaptığı için sınıfa dönmeye zahmet etmedi. Bay Ames sanat konusunda açık fikirli bir adamdı. Sanatçının özgür olması gerektiğini düşündüğü için gerekli sayıda projeleri bitirdikleri sürece diledikleri zaman sınıfa girip çıkabileceklerini söylerdi.

Mina zil çalana kadar bekleyip sonrasında hemen Nan’ın dolabının yanına koştu. “Nan, o buraya geldi.”

Nan kitaplarını koyup ona baktı. “Kim geldi?”

“Sokakta beni kurtaran çocuk...” Hafta sonu Nan’e çocukla başından geçenleri hemencecik anlatmıştı.

“Yok artık!” Nan telefonu Mina’ya uzattı. “Bu mu? Okulun kapısından içeri girdiğinden beri herkesten onunla ilgili mesajlar yağıyor. Çok da tatlı ama değil mi?” Uzanıp dola-

bının aynasına baktı ve dudaklarını uzatıp biraz daha parlattı sürdürdü. Bugün üstünde Aerosmith baskılı bir tişört ve kemer vardı. Yumuşacık, dalgalı saçları omzuna dökülüyordu. Nan her ne giyerse giysin her zaman güzeldi.

Mina bir süre düşündü. “Eh, biraz sevimli. Bir de kaba olmasa ondan hoşlanabilirdin.”

Yemekhaneye doğru yürürlerken Mina ilgi odağı olmadığı için içten içe sevindi. Nan her zamanki masalarına doğru giderken Mina’nın hırkasından tuttu ama Mina, Jared’ın orada oturduğunu görünce olduğu yerde kaldı.

Hemen oradan ayrılarak şimdi şaşkınlıkla onu izleyen Brody ve arkadaşlarının olduğu masaya gitti. Nan de üzülerek onu takip etti. Yeni, seksi çocukla tanışmadığı için hayal kırıklığına uğrasa da polo takımından Justin onunla flört etmeye başlayınca hemen unuttu.

“İyi olduğuna sevindim.” Brody yalnızca onun duyabilmesi için Mina’nın kulağına eğilip konuştu. “Senin için endişelenmişim. Seni bekledim ama hiç gelmedin. Korkudan delirdim.”

“Korkacak bir şey yok. Bak, iyiyim.” Mina tek parça halinde olduğunu göstermek ister gibi vücudunu işaret etti.

Brody onun yüzüne ve yanağındaki morluğa dikkatle baktı. Makyaj yapınca büyük bir kısmı kapanmıştı ve zaten yavaş yavaş geçiyordu. Mina onun bakışlarını fark edince elini yanağına götürdü.

“Acıyor mu?” diye sordu Brody.

“Artık acımıyor. Dediğim gibi, ben iyiyim.”

“Bu yüzden mi okula gelmedin?”

“Herkes soru soracaktı. Evde kalmak daha mantıklı geldi.”

Brody anladığını belli edercesine başını salladı. “Annene ne dedin?”

“Henüz bir şey söylemedim. Söyleyecek bir şey olmadı.”

Brody’nin yüzünde sert bir ifade belirdi. Mina’nın olanları annesine anlatmaması onu sinirlendirmişti. “Neden?”

“Bu onu endişelendirir.”

“Endişelenmeli zaten. Sen de endişelenmelisin!” dedi vurgulayarak.

“Brody, eğer aynı tartışmaya başlayacaksan oturacak başka bir yer bulurum.” Mina gitmek için döndü.

“Hayır, bekle. Tekrarlamayacağım.” Brody uzanıp onu kolundan tuttu. “Güvende olmana sevindim.”

Mina gerginlikle dudaklarını yaladı. “Senin sayende. Öyle davrandığım için üzgünüm.”

“Hayır,” diye araya girdi Brody. “Polise gitmen için sana baskı yapmamalıydım. İyi olduğun için çok mutluyum. Sana ulaşmamın bir yolu olmayınca, sen de okula gelmeyince deli gibi merak etmiştim.”

Mina, Jared’ın karşidan onu süzdüğünü hissedebiliyordu. Brody’yle konuşmaya devam etti. Nedense bu, Jared’ın hoşuna gitmiyor gibiydi ve Mina bunu uzaktan bile anlayabiliyordu. Genelde Nan’le birlikte oturdukları masanın şimdi Jared’ı etkilemek isteyen kızlar ve rekabet eden erkeklerle dolu olması ne tuhaftı. Hal böyleyken bile uzaktan attığı bakışlarla Mina’yı bir şekilde etkilemeyi başarıyordu.

Yemek bitince Mina onunla iki ortak dersleri daha olduğunu öğrendi. Nan bile onun ders programına uyamıyorken

o bunu nasıl başarmıştı? Neyse ki çocuk onunla konuşmak için daha fazla uğraşmadı. Belki de Mina ona nefret dolu gözlerle bakıp elindeki kitabı Çin Seddi gibi tuttuğu için öyle yapmıştı.

Günün sonuna yaklaşırken, zil çalmadan hemen önce sonunda yine bir şey söyledi.

“Yanında değil, değil mi?” diye sordu fısıltıyla.

“Ne değil?” Mina okuduğu cümleye gözlerini kenetledi, halbuki daha önce on kere daha okumuştı ama o yanına geldiğinden beri bir türlü ders çalışamıyordu.

“Lütfen yanında olduğunu söyle.” Aslına bakılırsa yanında olmaması ihtimali onu biraz endişelendirmiş gibiydi.

“Hayır, getirmedim.” Mina ona doğru baktı. “O yanımda diye neredeyse öldürülüyordum. Her gittiğim yere onu götüremem. Yanımdayken güvende olamam.”

Jared’ın yüzü kaskatı kesildi, öfkeyle çenesini sıktı. “O yokken güvende değilsin.”

“Sana ne ki bundan? Bu haftayı bile çıkaramazdım, unuttun mu? Senin sözlerin bunlar.” Neyse ki ders zili çaldı, Mina ayağa kalktı ve sınıftan dışarı çıktı. Jared’ın ağzı açık kalmıştı. Mina’ya seslendi ama o duymazdan geldi.

Dolabına doğru dönerken Brody’nin onu affedip orada bekliyor olduğunu umuyordu; neyse ki öyle de oldu. Çantasını almak için uzanınca Mina ona gülümsedi. *Bir kız buna gerçekten alışabilir*, dedi içinden. Yolda giderken aklı o kadar meşguldü ki Brody onu kapısının önüne getirene kadar ne olduğunu anlamadı.

“Nerede yaşadığımı nereden öğrendin?” diye sordu sessizce.

Brody, Golden Palace adlı restoranın Mina'nın yüzünün olduğu kâğıtlarla kaplı camını işaret etti. Wong ailesi şehrin kahramanıyla aynı binada olmanın reklamını yapıyordu. "Ben de biraz araştırdım. Demek Çin restoranında yaşıyorsun," dedi Brody gülmemek için kendini zor tutarak.

Mina'nın yanakları utançla kızardı. "Hayır, Çin restoranının *üstünde* yaşıyorum. Büyük bir fark var, inan bana." Sonra kendi kötü şakasına güldü.

Brody arabadan inip ellerini cebine soktu. "Ne olursa olsun, seni kıskandım. Çin yemeğine bayılırım."

"Bir ara çöreklerini denemelisin. Bayılırsın," dedi Mina karşılığında.

"İyi fikir. O zaman randevumuz burada olsun." Golden Palace'a yaklaşıp kapıyı açtı ve Mina'ya içeri girmesini işaret etti.

"Ben öyle demek... yani biz yiyelim demek istemedim." Konuşurken kekeleyordu.

Brody gülümsedi. "Öyle demediğini biliyorum. Ben diyorum. Seni randevuya çıkarıyorum. Bu seferki gerçek, hamburgerci gibi değil."

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim." Mina'nın nutku tutulmuştu. Bu gerçek olabilir miydi? Yoksa Masal tarafından uydurulmuş bir hikâyenin parçası mıydı? Ne olursa olsun bitmesini istemiyordu.

Brody restoranın girişinde dikilip tuhaf resimlere ve cama yapııştırılmış makaleye şöyle bir baktı. Gazetedeki fotoğrafına bakıp sonra yine ona döndü. "Şu fotoğraflar hiç gerçekçi değil," dedi.

Mina onu oradan çekip restoranın içine kadar götürdü. Bayan Wong heyecanla el sallayıp oturmalarını işaret etti. Mina ellerini nereye koyacağını bilemiyordu, masadaki yemek çubuklarıyla oynamaya başladı. Bayan Wong onlara biraz buzlu su getirdiğinde Mina o kadar gergindi ki elindeki suyu masaya döküverdi. Brody'nin bacakları ıslandı.

“Çok özür dilerim!” Mina hemen peçetelikten bir sürü peçete alıp Brody'ye verdi. Ne yapacağını şaşırılmış halde çabalarken yanlışlıkla peçeteliği de devirdi. Bayan Wong gözlerini fal taşı gibi açmış olanları izliyordu.

Brody ayağa kalkıp elleriyle bacağını silmeye çalıştı. Masa Niagara Şelalesi'ne dönmüştü. Brody üstünü başını silmek için izin isteyip lavaboya gidene kadar güldü.

Mina söylenerek kafasını masaya vuruyordu.

Bayan Wong çocuk gider gitmez masaya koşup aklından geçenleri anlatmak istedi. “Ayy ne tatlı şeymiş, Mina. Bak onu sakın bırakma, buraya daha sık getir! Burası çok iş yapar.”

Mina, Bayan Wong'a bakmak istedi ama ıslak masadaki peçete alnına yapışınca görüş alanı kapanmıştı. “Şaka mı yapıyorsun? Benimle bir daha dışarı adım atmaz. Ben yürüyen, konuşan bir felaketim.”

Bayan Wong, Mina'nın alnındaki peçeteyi alıp ona ders vermek için konuşurken havada sallamaya başladı. “Sen beni dinle. Çok güzel bir çocuk bu... bir öpücükle her şeyi unutturur.” Bayan Wong kaşlarını kaldırıp cesaretlendirir gibi başını sağa sola salladı.

Mina yine homurdanarak başını masaya koydu. Brody geri geldiğinde sipariş verip Bayan Wong'un getireceği te-

peleme doldurulmuş çörek tabaklarını beklerken sessizce oturdular.

“Haklıymışsın, bayıldım.” Brody bir ısırık daha aldı. “Hep böyle enerji dolu biri midir?” Brody, ne zaman arkasını dönse öpücük işareti veren Bayan Wong’a doğru baktı.

“Yok. Sanırım ilaçlarının dozunu artırdılar,” diye yalan söyledi Mina ona doğru bakmamaya çalışarak. Az sonra beyaz önlüğüyle kocası da onun yanına geldi. Bu defa ikisi birden öpüşme işaretleri yapmaya başladılar. Karısı, Mina’nın başına gelen peçete olayından bahsetmiş olmalıydı ki adam eline bir peçete alıp bir şeyler işaret etmeye başladı. İkisi de Mina’yı delirtmek ister gibi hareket ediyordu.

Mina onlara bakıp başını sağa sola salladı. Brody bunu görünce omzunun üstünden arkaya baktı. İkisi de işaret etmeyi bırakıp hemen tezgâhı silmeye koyuldular. Çocuk döner dönmez yine aynı şeyi yapmaya devam ettiler.

“Gitmek ister misin?” dedi Mina çaresizce, Brody’nin arkasında olanlara bakarak.

Mina arkadaki çifte kızgın bakışlar atarken Brody masaya biraz para attı. Sonra ikisi de dışarı, soğuk havaya çıktılar.

Nereye gideceklerini bilmeden öylece yürümeye başladılar. Mina geçen gece olanlar hakkında konuşmaları gerektiğini biliyordu ama bu konuşmayı yapmaya hazır değildi. Grimoire Kitabı’nı bulmuş ama işin içine kurt dövme adamın ya da Jared’in nasıl girdiğini anlamamıştı ve artık ne düşüneceğini bilmiyordu. Brody’nin polise ya da annesine anlatmadan ona yardım edip etmeyeceğinden de emin değildi.

Brody aklını okur gibi konuşmaya başladı. “Bana anlatabileceğini biliyorsun, değil mi? Yanında olmak istiyorum.”

Mina ayağının önünde duran taşa bir tekme savurdu. “Daha seni tanıımıyorken nasıl anlatabilirim ki?”

“Ben de bunu değiştirmeye çalışıyorum,” dedi nazikçe. Elini indirip Mina’nın elini avucuna aldı. Mina elini çekmeye çalıştı ama o bırakmadı. “Olanlardan sonra polise gidelim diye ısrar ettiğim için özür dilerim ama sana bir şey olacak diye çok korktum, beni de anlamalısın. Seni korumak istedim.”

Mina onaylamaz bir tavırla başını salladı ama Brody devam etti. “Tamam, haklısın, ne olduğunu bilmiyorum ama sana yardım etmek istiyorum. Yanında olmak istiyorum.”

“Bu konuda konuşamam. Konuşmaya hazır değilim. Hâlâ bir şeyleri anlamaya çalışıyorum ama öğrendiğimde ve hazır olduğumda sana anlatacağım.”

Tepeden nehre kadar indiler, Brody kazları beslemek için biraz ekmek aldı. Mina elinde olmadan hayvanlara öfkeyle bakıyordu ve onlara ekmek atmak istemiyordu.

“Kazlara gazezin mi var?” diye şakalaştı Brody.

“Var tabii. Aptal kuşlar,” diye homurdandı Mina. Başını belaya soktukları için şimdi tüm kazlara sinir oluyordu. Ekmek atmayı reddedip uzak durmasına rağmen nehirdeki kazların hepsi ona doğru ilerlemeye başladı. Mina sıçrayıp geri geri yürümeye başladı ama sanki onlara aptal dediğini duymuş gibi hareket ediyorlardı. Mina tökezleyip düşene kadar onu takip etmeye devam ettiler.

Kuşlar üstüne saldırmaya başlayınca çığlıklar içinde ellerini havaya kaldırdı.

“Gidin buradan. Defolun!” diye bağırdı Brody kuş sürüsünü Mina’nın başından uzaklaştırmaya çalışarak. Eğilip kolundan tuttu ve kazların olmadığı yere doğru çekti. Hayvanlar hâlâ takip etmeye devam ediyordu. Brody bu defa kakhaha atarak Mina’yı patates çuvalı gibi havaya kaldırdı. Kızın ayakları havada, başı aşağıda kalmıştı, saçları yüzünü örtüyordu. Brody nehirden ve saldırgan kuşların yanından uzaklaşmaya başladı.

Kazlara bakmak için arkasını dönünce gülme krizine girdi. Kuş sürüsü V şekli oluşturmuş, onları takip ediyordu. “Bence bu kuşları hafife alıyorsun. Aptal olmadıkları kesin.” Brody hâlâ gülüyordu.

“Aptallar işte. İndir beni!” Mina çığlık atarak Brody’nin sırtına hafifçe vuruyordu.

“Hayatta olmaz, tehlike geçmeden bırakmam. Seni bir daha bırakmayacağım.” Ona daha da sıkı sarılıp adımlarını hızlandırdı.

Mina gözlerini devirip kuşlara baktı. Tamam, ona zarar verememişlerdi ama sinirlerini bozdukları kesindi. Elleriyile onları kovmaya çalışır gibi yaptı ama bir işe yaramadı. Sonunda dişlerinin arasından fısıldadı: “Eğer gitmezseniz sonunuz iyi olmaz. Taze kaz etinden yemek yapmayı seven bir aşçı tanıyorum.”

Kazlar hemen durup nehre doğru hareket etmeye başladı. Mina şaşkın şaşkın onlara bakarken gittiklerini gören Brody onu yere indirdi. “Bu, gördüğüm en tuhaf şeydi.”

Mina hafifçe gülümsedi. “Benim için öyle değildi.”

“Sürekli böyle şeyler başına gelir mi?”

“Lanetli olduğumu fark etmedin mi?” Mina aslında şaka yapmak istemişti ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz iliklerine kadar bir titreşim hissetti. Aslında az önce farkında olmadan ona gerçeği söylemişti.

Tüm akşamı nehrin kenarında sokak sanatçılarının ve müzisyenlerinin izleyicileri eğlendirmesini izleyerek geçirdiler. “Buraya daha önce hiç gelmemiştim.”

“Senin gibiler için yanlış yola sapmak gibi olmalı.”

“Senin gibiler de ne demek?” Brody durup dikkatle Mina’ya baktı.

“Yani, şey...” Ne diyeceğini bilemiyordu.

“Ne?”

“Senin gibi zenginler demek istedim.”

Brody gözlerini devirdi. “Mina, anlamıyor musun, ne para ne de şan şöret umurumda... bunlar olmadan dünyaya gelmeyi tercih ederdim. Ailem bu yüzden eve bile uğramıyor. Arkadaşlarım bir gün bir yerde işleri düşer diye benimle arkadaşlık ediyor. Herkes sürekli beni izliyor, yargılıyor, görmek istedikleri yerde olup olmadığımı kontrol etmek için gözetliyor. Onların gözünde ya şımarık zengin çocuk ya da dünyayı umursamayan bir mirasçuyum. Yani zengin olmak da bir çeşit lanet...”

Mina söylediklerini iyice düşündü. Aslında birbirlerine çok benziyorlardı. “Özür dilerim Brody, haklısın.”

“Hayır, özür dileme. Yani bir dönem gerçekten de öyle biriydim. Paranın beni kontrol etmesine izin vermiştim ama artık o değilim. Değişmeye çalışıyorum. Sana layık olmaya çalışıyorum.”

Mina şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyordu. “Ne tuhaf. Ben de tam tersini hissediyorum. Kendime bir tokat atıp nasıl bir rüyanın içindeysem uyanmak istiyorum çünkü neden benimle arkadaşlık etmek istediğini anlamıyorum.”

“Anlamıyorsun, değil mi?” Brody ona doğru döndü ve sıkıca omuzlarından tuttu. “Ben senin arkadaşın olmak istemiyorum.”

13. BÖLÜM

Mina'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Korkuyla başını yere eğdi. Bunun gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu biliyordu. Geri çekilmek istedi ama Brody onu daha da sıkı tuttu. Başını şaşkınlıkla kaldırıncı usulca alnından öptü. "Daha fazlasını istiyorum."

Bacaklarını hissedemez oldu. İlk kez ona çıkışmadan dinledi.

"Ama içimden bir ses üstüne gelirse benden kaçacağını söylüyor," diye devam etti Brody. "Bu yüzden sen hazır olana kadar beklemeye razıyım." Onu kendine doğru çekip göğsüne bastırdı ve sonra saçlarının arasından fısıldadı. "Bak şimdiden titriyorsun." Brody kendini geri çekti ve Mina birden boşluğa düşmüş gibi hissetti. O kısacık anda kendini çok iyi hissetmişti.

Mina hüzünle iç geçirdi ama Brody hâlâ elinden tuttuğu için henüz o büyülu an sona ermemiştir. Apartmanın önüne

kadar geldiler. Mina anahtarını ararken yere düşürdü. Utanarak yerden aldı ve tam kapıdan içeri sokacaktı ki kapı kendiliğinden açıldı.

“Çok tuhaf,” dedi Mina, kapıyı sert bir şeye çarpına kadar hafifçe iterek. Kapının dışından gördükleri manzara yüreğini korkuyla doldurmaya yetti. Mutfak yerle bir olmuştu.

Endişe içinde kapıyı sertçe itti ama kapı daha fazla gitmedi. Korktuğunu anlayan Brody ona yardım edip kapıyı tamamen açtı ve Mina kendini tehlikenin ortasına atmadan kolundan tuttu. Kapının arkasında bir sandalye vardı.

Brody, Mina’ya parmağıyla susmasını işaret ederek içeri girdi. Sessizce odaları dolaştı, perdelerin arkasına, yatakların altına ve dolapların içine baktı. Tehlikenin geçtiğinden emin olunca Mina’ya içeri girmesini işaret etti.

Eşyalar yere devrilmiş, fırlatılmış ve karıştırılmıştı ama hiçbir şeye fazla zarar gelmemişti. Çok eşyaları olmadığı için araştırma kısa sürmüş olmalıydı.

“Burada kimse yok.”

Mina’nın kendisi de bakmak istedi. Brody gibi o da her şeyi kontrol etti ve büyük bir hasar olmadığını anladı. Ailesi eve gelmeden etrafı toplasa iyi olacaktı. Odasına girecekken Brody onu durdurdu.

“Mina, bu oda hariç çok büyük zarar gelmemiş ama burası mahvolmuş.”

Kız içeri girer girmez utançtan kıpkırmızı kesildi. Evden çıkmadan önce nasıl bıraktıysa şimdi de öyle görünüyordu. Yalnızca dolabının kapağı açık bırakılmıştı ama bunu elbette Brody’ye söylemeyecekti. Odasının kapısını kapattı ve

mutfağa geçerek çekmeceleri ve mutfak eşyalarını yerlerine koydu.

Brody salona gidip devrilmiş bitkileri topladı, hatta yere düşenleri süpürdü. Mina olanlar karşısında polisi aramayı teklif etmemesinden çok etkilenmişti. Şimdi Jared’a söylediğinin aksine Grimoire Kitabı’nı okula götürdüğü için çok mutluydu.

Bir dakika! Bunu o yapmış olabilir mi? diye içinden geçirdi. Onu eve kadar takip edip Brody’yle çıkınca evini dağıtmış olabilir miydi? Kim olduğunu ve Grimoire Kitabı’nı biliyordu, evde bırakıp bırakmadığını da özellikle sormuştu. Belki de şu Gri Kuyruk denilen herifle aynı safta yer alıyordu da onun güvenini kazanmaya çalışıyordu.

Brody, Mina’nın titremeye başladığını fark etti. Mina ona baktı ve bu sefer kendi isteğiyle gidip yüzünü göğsüne gömdü. “Merak etme. Ben seni korurum,” diye fısıldadı Brody.

Mina ona inanabilmeyi çok istiyordu ama çocuk başının nasıl bir belada olduğundan habersizdi. Onu ve ailesini nasıl koruyabilirdi? Sara elinde kahverengi alışveriş çantasıyla içeri girdiğinde Mina hâlâ Brody’ye sarılıyordu. Kızını tanımadığı bir çocuğa sarılırken gören Sara elindekileri düşürdü.

Mina suçlu hissederek geri çekildi. Brody üzülerek gitmesine izin verdi ve sonra eğilip yerdeki çantaları topladı.

“Kusura bakmayın, Bayan Grime.” Çantaları mutfak masasına koydu. Sonra da dönüp Charlie’nin elinde taşıdıklarını alıp yere düşen kutuları topladı. Sara hâlâ kendine gelememişti, ağzı açık onu izliyordu.

“Kimsin sen?” diye sordu. Mina, annesinin bu kadar şüpheli olmasına hayıflandı.

“Brody Carmichael.” Öne doğru uzanıp Sara’ya elini uzattı. “Mina’yla okuldan tanışıyoruz.”

Soyadımı duyunca Sara’nın gözleri yerinden fırladı.

“Tamam, şimdi oldu. Senin ders notlarından çalışan çocuk... Brody, kendin not almayı öğrenmeli ve başkalarına muhtaç olmamalısın,” diye ders verdi Sara.

Brody şaşkınlıkla baktı. Cevap vermeden önce Mina’nın yüzüne bakıp bembeyaz kesildiğini fark etti.

“Haklısınız, Bayan Grime ama eğer kızınızın notlarını almasaydım, onu dışarı çıkarmak için bir bahanem olmayacaktı,” diye yalan söyledi.

Yer yarılsaydı da Mina içine girseydi. Brody kaşını kaldırıp, gülümseyerek Mina’ya baktı. Ona bunun hesabını soracağı belliydi.

Sara hâlâ ikna olmuşa benzemiyordu. “Bisikletini ezen çocuk da sensin.”

“Evet, ne yazık ki öyle... kendimi çok kötü hissediyorum. Onu bahçede görünce o kadar şaşırdım ki sürdüğüm yeri görmemişim. Ben de onu okula getirip götürerek telafi etmeye çalışıyorum.”

“Hımm, anladım.” Sara gülümsedi. “Lütfen bana Sara de. Bayan Grime diye seslenildiğinde yaşlı hissettiriyor.” Marketten aldıklarını yerleştirmeye başladı. “İş yerindeki karışıklık için üzgünüm. Patronum bana sizin evi söyleyince dosyayı vermesi için Mina’yı yolladım. Doğru adresin neresi olduğunu hâlâ çözebilmiş değiliz. Belki de kaderdi.”

Sara böyle söyleyince Mina kaçıp bir yere saklanmak istedi. Brody'nin gözlerine bakamadı.

Brody akşam yemeğine kalıp onlarla birlikte makarna ve köftenin olduğu sofraya oturdu. Orada da tuhaf şeyler olmuştu. Çocuk, Charlie'ye soru soruyor ama cevap alamayınca sanki sağırmış gibi bağırarak konuşuyordu.

“Duyabiliyor,” dedi Mina masanın altından kardeşine tekme atarak. “Sadece konuşmuyor.”

Charlie gülmemeye çalışsa da başaramadı. Mina onun bundan keyif aldığını anlamıştı.

Brody yemek boyunca mutfağa bakıp Mina'ya işaret ederek bugün olanları annesine anlatması için onu ikna etmeye çalıştı.

Ama Mina onu, “Henüz değil,” ya da “Şimdi olmaz,” gibi yanıtlarla geçiştirdi.

Brody'nin bu işin peşini bırakmaya niyeti yoktu. “Burada kendini güvende hissediyor musun, Sara?”

Mina'nın bacakları yetse ona masanın altından bir tekme savuracaktı.

“Elbette. Neden sordun?” diye sordu Sara.

“Sadece iki çocukla şehrin bu bölgesinde yaşadığınız için onları tehlikeye attığınızı düşünüyordum.”

“Ne demek oluyor bu?” diye sordu Sara öfkeyle.

Brody öfkeyle çenesini sıkı. “Kızınızı korumaya çalışıyorum ama o, tehlikede değilmiş gibi davranmaya çalışıyor.” Brody sonunda baklayı ağzından çıkarıp meydan okurcasına Mina'ya baktı. Mina eğer annesine olanları şimdi anlatmazsa Brody'nin anlatacağını biliyordu.

“Anne, geçen hafta konuştuğumuz aile meselesi vardı ya? Hani benim belli engellerle karşılaşacağım ama senin denememe izin verdiğin?” diye ipucu vermek istedi Mina. Kardeşini endişelendirmek ya da Brody’ye fazla bilgi vermek istemiyordu.

“Evet?” dedi Sara endişeyle Brody ve Charlie’ye bakarak.

“Şey, birileri bende olmayan bir şey arıyor. Geçen hafta kütüphanede ve iki gün önce sokakta karşıma çıktılar. Birkaç saat önce de evimize gelmiş olabilirler.”

“Ne?” diye haykırdı Brody ve Sara aynı anda. Brody geçen akşam sokakta olanları bilmiyordu.

Sara ona doğru baktı. “Nasıl? Senin haberin yok muydu?” diye sordu Brody’ye.

“Hepsinden değil. Kütüphanede olanları biliyorum çünkü ben de oradaydım ama sokakta başına gelenleri bilmiyordum. Bu yüzden güvende misiniz diye sordum.” Brody de şimdi Mina gibi net sözler söylemeden konuşarak Charlie’ye çaktırmamaya çalışıyordu.

“Anladım.” Sara sakince masaya oturdu ve kendini toplamaya çalıştı. Charlie sessizce annesini izliyordu. Sonra annesi eğilip kulağına bir şey söyleyince birden gözleri parladı ve buzdolabına gidip bir kap dondurmayı alarak odasına koştu. Kapısını kapatınca odadan çizgi film sesleri gelmeye başladı. Sara nihayet başını çevirip Brody’ye baktı.

O daha ağzını açmadan Brody konuştu. “Başınız belada mı? Peşinizde birileri mi var? Size yardımcı olmak için ne yapabilirim?” Brody ayağa kalkıp mutfakta dolanmaya başladı.

Sara yemeğini yemeye devam ederek peçeteyle ağzını nazikçe sildi. “Bu ailevi bir mesele, Brody ama merak etme, yasa dışı bir şey yapmadık. Bundan sonra kimsenin kızıma zarar vermesine izin vermem. Mina’yı korumak için altı kez şehir değiştirdim ve gerekirse de kıta değiştiririm.”

Brody kalakaldı. “Onun peşinde kim olduğunu biliyordunuz ama polise gitmediniz, öyle mi?” Sara’ya döndü. “Dediğiniz doğruysa polis onu bulabilir. Bu adamı durdurabilirler.”

“Sana söyledim, bu ailevi bir mesele.”

Brody endişe içinde Mina’ya baktı. “Sana yardımcı olacağım, kaçmana izin veremem. Bana bir izin versen...”

Sara sanki ona söylenmiş gibi dönüp karşılık verdi. “Bir lanetten kurtulmamıza yardım edebilir misin?”

“Ne? Anlamadım,” diye başladı Brody ama Sara onun sözünü kesti.

“Brody, iki yıl boyunca Mina’yla aynı okuldaydın, yüzüne bile bakmadın, yaşadığından bile haberin yoktu. Sonra kızım benim istemediğim bir şey yaptı ve senin hayatını kurtarmak için kendini tehlikeye attı.” Yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu. “Şimdi ailemiz bunun sonuçlarına katlanmak zorunda. Onun sana yaptığı gibi sen de kendini ona yardım etmek zorunda hissediyorsun. Anlıyorum, gerçekten ama bizim yaptıklarımızı ya da yaşam şeklimizi sorgulama hakkını nereden buluyorsun?”

Mutfakta çıt çıkmıyordu. Mina kıpırdamaya bile korkar halde nefesini tuttu. Brody yavaşça doğruldu ve yutkundu.

Sara zafer edasıyla elini alnına götürdü. “Büyülenmişsin. Hepsi bu. Birkaç haftaya kendine gelirsın, her şey rüya

gibi biter. Mina'nın hayatını kurtardığını bile unutursun. O benim sakar, unutkan, dışlanmış kızım olmaya devam eder, sen de gidip okulun popüler çocuğu olmaya ve ponpon kızla çıkmaya devam edersin.”

Mina'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Annesi bunları nasıl söyleyebilirdi? İkisinin de yüzüne bakmadan önünde duran tabağa gözlerini dikerek annesinin sözlerini sindirmeyi bekledi. Söylediği her şey doğrudu. Annesini durdurmak istese de bunu yapmadı çünkü o yalnızca kızını korumaya çalışıyordu.

Sara ucunda köfte duran çatalını Brody'ye doğru uzatarak konuşmaya devam etti. “Ben bunları çok gördüm. Hepsi geçer gider, unutulur, sen de Mina'yı bir başkası için terk edersin. Biz sizin gibi insanlar değiliz. Nasıl yaşadığımız da ne seni ne de aileni ilgilendirir. Kızım nasıl senin yaşamına karışmıyorsa senin de bunu yapmaya hakkın yok. Bu hakkı sana kimse vermedi.” Sara söyleyeceklerini bitirince çatalını koyup ucundaki eti doğradı. Sonra bir lokmayı ağzına atıp Brody'ye meydan okur gibi bakarak yavaşça çiğneme-ye başladı.

Mina, Brody'nin olanları bu kadar sakin karşılmasına çok şaşırmıştı. Çocuk, Sara'yı dinleyip bir kez bile tepki vermemişti. Belki de bunları söyleyen kendisi değil de annesi olduğu için böyle olmuştu.

Aksine sessizce bekleyip uzun uzun düşündü. “Bu her şeyi açıklıyor,” dedi sonunda. Sonra ayağa kalktı ve izin istedi. “Yemek için teşekkürler. Sara. Mina.” Brody her ikisine de bakarak başını salladı ve kapıdan dışarı çıktı.

“Ne oldu öyle, anne?” diye sordu Mina. Dudakları titriyor, gözlerinden durmadan yaş akıyordu. Sanki kalbi ortadan ikiye ayrılmış gibiydi.

Sara arkasına yaslandı ve iç çekerek gözlerini açtı. “Sanırım az önce terk edildin.”

14. BÖLÜM

Sara yıkılmış görünen kızına baktı ve hemen yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Çok üzgünüm, tatlım. Onu yanlış değerlendirmişim. Gerçekleri kaldırabileceğini sandım. O kişi olabileceğini düşündüm.”

“O kişi de ne demek? Ben o kişiyi değil, erkek arkadaşımı istiyorum.”

“Senin kaderinde bu yok, Mina. Ciddi olmadığın –hatta ciddi bir ilişki yaşadığın– insanlara zarar gelecek. Bir düşün. Peri masallarında her zaman kadın kahramanı kurtarmak için onlar için savaşan bir erkek vardır. Senin için savaşacağını, bana karşı geleceğini, söylediklerimde yanıldığımı göstereceğini sanmıştım. Tıpkı babanın benim için olduğu gibi onun da senin şövalyen olabileceğini düşünmüştüm ama anlayamamışım. Özür dilerim.” Sara, Mina’nın elini tuttu ama o hemen geri çekti.

“Beni yalnız bırak. Bir süreliğine... onu benden uzaklaştırdıktan sonra bari bunun olmasına izin ver.”

Mina, annesinin yüzündeki acıma ifadesini görmezden gelerek salondaki pencereyi açıp sokağa baktı. Brody'nin arabası orada değildi. Hâlâ sessizce ağırlarken kapıya gitti, kilitledi, önüne sandalye koydu. Sonra tüm pencereleri tek tek kontrol edip hepsini kilitledi. Odasına gidip battaniyesini aldı, pencereyi açtı ve çatıya çıkan yangın merdivenini tırmandı.

Çatı, onun dünyadan kaçabildiği tek yerdi. Küçük bina-daki tek kiracı oldukları için tüm alan ona ait gibiydi. Orayı kendi eşyalarıyla dekore etmişti. Alacakaranlık olduğu için küçük prizin yanına gidip düğmeye bastı. Küçük çatı beyaz Noel ışıkları ve çeşitli bahçe ışıklandırmalarıyla aydınlandı. Geçen yaz iki katlanır sandalyeyi yukarı taşımış, hatta sak-sıları yapma çiçeklerle süslemişti.

Sokaktaki restorandan hafif bir İtalyan müziği yükseli-yordu. Mina kendini sandalyeye attı. Battaniyesine sarılarak binaların bacalarından yükselen buharı seyretti. Kendisini izleyen gözlerden habersiz, sızana kadar ağladı.

15. BÖLÜM

Mina ertesi sabah kimseyle konuşmadan derslerini değiştirmek için okuldaki ofise uğradı ama istediği olmadı. Bu aynı zamanda Nan'le aynı sınıfta olmamak anlamına gelecekti ama Mina çaresiz kalmıştı. Aynı anda hem Brody'nin ihanetini hem de Jared'ın çenesini çekebileceğini sanmıyordu. Okula giderken Brody'nin arabasına baktı ama göremedi. Hatta öğle yemeğine bile gelmemişti. Mina, Nan'in gelmesini beklerken tepsideki tabakla oynuyordu.

Kendini hem suçlu hem de mutsuz hissederken dolabında bir not daha bulmuştu. Hatta dolabının içi notlarla dolmuştu. Bazılarında *EZİK, YAPMACIK, PARA AVCISI* yazıyordu ama onu asıl endişelendiren kırmızı kalemle yazılmış bir başka nottu.

KİM OLDUĞUNU BİLİYORUM. İŞİN BİTTİ!

Mina böylesi bir yazıyı hak etmek için ne yaptığını düşünüyordu. Gayet sıradan ve sessizce yaşamayı seçmiş, okul

gezisine kadar da bunu pekâlâ başarmıştı. İki günlüğüne ünlü olmuştu ama olay eskiyince bir şeyler eski haline dönmüştü. Kesinlikle bu kadarını beklemiyordu.

Yapacağı en iyi şey şimdi içinde olduğu hikâye her neyse onu bitirmek ve bir sonrakine geçmekti. Ah, şu Masal'ın ondan ne istediğini bir bilseydi... sona gelmesi için ne yapması gerekiyordu?

Bunları düşünüp kendine acılamakla meşgulken yanma biri oturdu.

“Aramızın böyle olması gerekmiyor ama.” Mina başını kaldırıncı Jared'ın baştan aşağı siyahlar içinde masaya yaslanmış olduğunu gördü. Siyah pantolon, siyah ayakkabı, siyah ceket...

“Bana neler olduğunu açıklamak ve yardım etmek istemediğine göre seninle vakit geçirmememin daha mantıklı olduğuna karar verdim. Yani ikisinden birini yapmayacaksan beni hiç yorma. Şimdi lütfen git ve oturacak başka bir yer bul.” Mina kızarmış tavuğuna çatalı batırdı. Jared'a olan öfkesinin kurbanı bu tavuk olmuştu.

Jared onun tabağına bakıp kahkaha attı. Çok çekici bir gülüşü vardı ama bu, Mina'nın canını daha çok sıkıyordu. Onun canı böyle sikkinken bu çocuk neden hep neşeli olmak zorundaydı?

“Bak sana ne diyeceğim,” dedi Jared. “Bu haftayı atlatabilirsen sana yardımcı olacağım.”

Mina öfkeyle ona döndü. “Evime sen mi girdin?”

“Ne? Hayır.” Jared'ın birden yüzü düştü. “Girmedim ve asla da girmem ama muhtemelen kimin yaptığını biliyorum.”

Düşünceli bir halde kaşlarını çatı. “Tuhaf, bunu deneyecek kadar zeki olduğunu düşünmemiştim.”

“Kim, Jared? Ailemi korumamı sağlayacak bir şey biliyorsan bana söylemek zorundasın.” Mina her geçen saniye daha da sinirleniyordu. Çocuk bir anlığına etkileyici davranıyor, sonra birden anlaşılmaz bir hale bürünüp politikacılar gibi değişiyordu.

“Gri Kuyruk oraya tek başına girmiş olamaz. Kurt takımında sözü geçecek kadar güçlü biri tarafından gönderilmiş olmalı.” Jared endişeli görünüyordu.

“Kurt takımı mı? Jared, sen neden bahsediyorsun?” Mina korkudan tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu.

Sorusuna yanıt alamadı çünkü tam o anda Pri ve Savannah tepsilerini masaya bırakarak Mina’nın yanına oturdu. Kız sanki uzun zamandır birbirlerini görmeyen arkadaşlar gibi sohbet etmek istiyordu.

Jared gözlerini kısarak olanları izlemeye başladı.

“Mina, bu yılki dans teması hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Savannah, omzuna attığı sarı saçlarına dikkat çekerek.

“Ne teması?” diye sordu Mina, kızıdan hoşlanmadığını zar zor saklamaya çalışarak.

“Parti temasının adı Büyü olacakmış. Hepimiz ünlü masal kahramanları gibi giyinecekmiz.”

“Duymadım. Bu aralar yoğunum,” diye karşılık verdi Mina. Temayı duyunca korktuğunu belli etmemek için kendini zor tuttu. Bu nasıl bir tesadüftü böyle! O kadar çok şeyle uğraşıyordu ki parti olacağını tamamen unutmuştu ama

sonradan Nan'ın insanlara sürekli kıyafet ve kostümlerle ilgili fotoğraflar attığını anımsadı.

“O zaman Brody Carmichael sana henüz teklif etmedi?” diye sordu Savannah düşünmeden ama vücudu cevabı beklerken kasılmıştı. Mina onun nefesini tuttuğunu bile görebiliyordu.

“Hayır, ben dans etmem. Sağlığım için sakıncalı olduğu söylendi,” diye karşılık verdi Mina umursamaz bir tavırla. Savannah'nın rahatladığını fark etti. Söylediği şey doğrudu, elbisesini yırtmadan, ayakkabısını kırmadan ve bileğini burkmadan geçirdiği bir parti olmamıştı.

“Sen Jared? Biriyle gidiyor musun?” diye sordu Pri damdan düşer gibi.

“Henüz karar vermedim,” diye karşılık verdi Jared dikkatlice. “Hâlâ alışmaya çalışıyorum. Yeni öğrenciyim hatırlarsan.” Güzelce düşünülmüş bir cevaptı, Mina onun bahanesini kıskanmıştı.

“Ben Rapunzel olacağım, beyaz atlı prenses ihtiyacım olabilir.” Savannah ciddi ciddi ona yazıyordu. Mina bu yüz-süzlük karşısında şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

“Rapunzel senin için iyi bir seçim olmaz,” dedi Jared yavaşça. “O fazla saf ve masum. Senin daha olgun, daha kurnaz biri olman gerekir.”

“Gerçekten mi?” Savannah onun kollarına doğru uzanıp kedi gibi mırıldandı. “Peki sence kim olarak gitmeliyim?”

Jared öğrenerek kendini geri çekti. “Yerinde olsam kiskanç üvey anne kılığında giderdim.” Savannah'nın yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Sinirden küplere binince kelime-

leri toparlamakta zorlandı. Ayağa kalkıp masadan bir adım geriye gitti.

“Öyle mi! Peki, Mina Hanım ne olacak? Çirkin üvey kardeş mi? Yoksa prensimin peşinde dolanan açgözlü para avcısı mı?” O giderken Pri de arkasından süs köpeği gibi onu takip etti.

Mina elleriyle yüzünü kapatıp şimdi ağrıdan çatlayan başını ovmaya başladı. “Bunu yapmayacaktın,” diye azarladı Jared’ı. “Şimdi hayatımı daha da zorlaştırmış oldun. Aferin sana.” Ayağa kalktı, hâlâ üstünde çatal olan tavuğun durduğu tepsisini öylece bıraktı.

Koridora açılan ikili kapıdan çıktı. O anda Brody’nin geldiğini görünce neye uğradığını şaşırıldı. Onu görmediğini umarak yan koridora saptı. Onu görmek bile hâlâ hazır olmadığı duyguların yeniden ortaya çıkmasına neden olmaya yetiyordu. Aslında o gün okulda onu göremeyince çok sevinmişti.

Mina sahneye giden kapının yanında çömelmiş, az önce onu görmemiş olması için dua ediyordu ki Brody ona selendi. Mina sessizce sahneye giden merdivenleri çıktı ve öğrencilerin parti için yerleştirdikleri süslemelerin arasına sessizce oturdu.

Etrafı ışıklı, süslü bir bank tam ortaya konmuştu. Zencefilli kekten yapılmış devasa bir oyuncak ev, şeker, iyi dilek kâğıtlarıyla süslenmiş sarmaşık ve büyük bir taş kulenin olduğu dekorun yanında durdu. Banka oturup dizlerini göğsüne çekti. Yüzünü dizlerinin arasına gömdü ve hafif hafif sallanmaya başladı. Zamanı geri alabilmeyi ne çok isterdi.

Belki annesi o aptal izin kâğıdını imzalamasaydı okul gezisine gidemeyecekti. Brody'nin hayatını kurtarmayacaktı ve lanet de onu bulamayacaktı.

Tanımadığı biri tarafından saldırıya uğramadan liseyi bitirmiş olabilirdi. Jared'ın da dediği gibi bu lanetten kurtulması imkânsızdı. Ne de olsa o çılgın dövmeli adam gibi peşine takılmış bir kurt takımı vardı.

Mina sahnede bir başına olduğunu sanıyordu ama sahne kaldıracı çalışınca birden kendine geldi. Dans dekorlarında tüm güzellikleriyle aydınlanınca sahne ışıklarla doldu. Bu parlaklık ve göz alıcı görüntü Mina'nın başını döndürmüştü ve onu nefessiz bırakmıştı. Işıkları yakanın kim olduğunu anlamak için ellerini gözlerine siper etmek zorunda kaldı.

Gölgelerin içinden karanlık bir şey ona doğru yürüdü ve tüm görkemiyle Mina'nın önünde durdu. Brody'yi görür görmez sanki günlerdir su içmiyormuş gibi titremeye başladı Mina. İşte susuzluğunun çaresi yanı başında duruyordu. Güçlü, şekilli çene yapısına yumuşak bir görüntü veren sarı saçları ve mavi gözleri vardı. Mina'ya doğru salma salına yürürken ellerini cebine sokmuştu. Mina da sanki büyülenmiş gibi onun hareketlerini izliyordu. Gözlerini kapatarak bu muhteşem görüntüden kurtulmaya çalıştı. Belki onu görmezse her şey geçerdi.

“Mina,” dedi Brody kısıp sesle.

“Git buradan,” diye karşılık verdi Mina güçsüzlükle. Kalbi göğsünü yırtacak gibi çarpıyordu.

“Seninle konuşmam gerek.”

“Söyleyeceklerini söyledin. Dün akşam ne demek istediğini anladım.”

“Hayır, anlamadın.” Brody onun önünde diz çökerek elleriyle saçını düzeltti. “Mina lütfen beni dinle.” Brody uzanıp onu kollarına sardı. Mina o kadar ufak tefekti ki Brody onu kaldırdı, banka oturdu ve onu kucağına yerleştirdi. Mina önce kaçmaya çalıştı ama Brody onu sıkıca tutunca kıpırdayamadı. “Dün akşam annenin söyledikleri... beni çok korkuttu.”

“Biliyorum. Korkup kaçmana yetti.” Mina yeniden kaçmaya kalktı ama Brody onu bir kez daha tuttu. İçinde sarhoş edici güzellikte bir telaş vardı.

“Düşündüğün gibi değil. Eve gittim, birkaç gitar parçaladım, sonra motorumla yola çıktım. Kendimi başka bir şehirde buldum ama yine de düşüncelerimi toparlayamadım. Düşündüğüm tek şey sensin. Dün gece içimde karşı koyamadığım bir öfke duydum. Senin için savaşmak istiyorum ama bu savaşın bana ait olmadığını biliyorum. Sen hazır olduğunda neyden korktuğunu bana söyleyecektin. Aileni ve seni yargılamaya hakkım yoktu. Fazla ileri gittim ve yanından ayrılmakla hata ettim. Özür dilerim, gitmemeliydim.”

Mina kalbinin daha önce bu kadar hızlı attığını hatırlamıyordu. Brody ondan utandığı için ya da bir gelecekleri olmadığı için kaçmamıştı. Onu korumak istediği için kaçmıştı. Bu defa da Mina onu korumak istiyordu. “Senden şüphe ettiğim için üzgünüm,” dedi sessizce. “Kafamı karıştırıyorsun.”

“Kafanı karıştıran şey ne?” diye sordu Brody.

“Dün aramızdaki her şeyi bitirdiğini düşündüm.” Mina onun mavi gözlerine bakarken kendini içinde kayboluyor gibi hissetti.

“Sen de bu yüzden yine aramıza duvar ördün. Anlıyorum. O duvarın arkasına saklanıp kendini kapatmayı seviyorsun,” Brody onun yüzünü avuçlarının arasına aldı ve hafifçe mırıldandı, “sanırım o duvarı yıkmam gerekecek, tek tek...” Önce gözlerinden öptü, “...tek tek...” Sonra küçücük burnuna bir öpücük kondurdu, “...tek tek.” Ardından yanaklarına, çenesine ve en sonunda dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Mina bunun olacağını anlamıştı ama yine de dudaklarını hissettiği an irkildi. Ne kadar büyü, tatlı, güzel bir histi. Zevkten başı dönmeye başlamıştı. Brody kendini geri çekince birden içini bir hüznün kapladı ama sonra küçücük bir öpücük daha hissetti. “...tek tek,” diye fısıldadı Brody.

Okulun geri kalan saatlerinde Mina’nın ayakları yere değmiyordu. Hayatında hiç bu kadar iyi hissetmemişti ve hiçbir şey, hiç kimse ve hatta Jared bile onun canını sıkmazdı. Jared onun tavırlarındaki farkı sezmiş ve hemen sinirini bozacak bir yorum yapmıştı ama Mina onu başından savdı. Her şey yoluna girecekti çünkü Brody onun yanındaydı. Bunu hissedebiliyordu.

Çıkışta dolabının önünde buluşacaklardı. Zil çalar çalmaz uçar gibi koridoru geçti ama birden biri onu dirseğinden sertçe çekti. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

Arkasını dönünce Jared’ı görmek onu hiç de şaşırtmamıştı. “Bırak beni.” Kurtulmaya çalıştı ama Jared kolunu daha sıkı tuttu.

“Benimle gel, her şeyi anlatacağım.”

“Neden?”

Jared ses çıkarmadı.

“Gelemem,” dedi onu başından savdığı için mutlu olarak. “Brody beni eve bırakacak. Belki sonra,” dedi ve gülümsedi.

Jared tehlikeli bir şekilde ona bakınca yanlış bir şey söylediğini anladı. “Kiminle savaştığını bile bilmiyorsun. Sana yardım edecek, hayatta kalman için bilgi verecektim ama belli ki manken erkek arkadaşın yaşamından daha değerli.” Dirseğini bıraktı ve yanından hızla uzaklaştı.

Mina on saniye kadar bekledi, seçenekleri gözden geçirdi ve sonra park alanına giden Jared’ın peşine takıldı. Jared onu bekliyormuş gibi siyah bir motora bindi. Motoru da tıpkı Jared gibi gösterişli, heyecan verici ve tehlikeliydi. Mina duraksadı. Bunu yapması ne kadar doğrudu? Jared ona bir kask uzattı.

“Geleceğimi biliyordun, değil mi?” dedi Mina öfkeyle. “En azından gideceğimi Brody’ye söylememi bekleyebilirsin. Merak edecek.”

Jared onaylamaz gibi başını salladı. “Anlaşmamız bu ama süresi dolmak üzere.” Motoru çalıştırdı. “Yani şimdi.”

Mina iç geçirdi ve Brody’ye tehlikede olmadığını söyleyen bir mesaj atabilmeyi diledi.

Ama Jared park alanından çıkıp yola çıkınca motordan düşmemek için Jared’ın beline tutunan Mina Brody’ye yazmak istediğinin doğru olmayacağını anladı. Belki de tehlikenin içindeydi.

16. BÖLÜM

Jared hız yaparak otobanlardan geçti, on beş dakika sonra Emerald Gölü'ne doğru yanaştı. Motoru durdurup kaskını çıkardı ve oturduğu yere koydu. Arkasına dönüp Mina'nınkini almak için elini uzattı.

“Burada ne arıyoruz?” diye sordu Mina çantasını çıkararak.

“Deneme yapıyoruz,” diye karşılık verdi Jared.

“Ne denemesi?”

“Hayatta kalma.”

Mina onun şaka yaptığını düşündü ama yüzüne bakınca ciddiyetinin farkına vardı. “Tamam. Neden şimdi?” diye sormak zorunda hissetti kendini.

“Neden şimdi olmasın? Başka bir planın mı vardı?” Mina tam ağzını açacakken Jared ona izin vermedi. “Ama benim var, yani ya şimdi ya hiç.”

Mina kızgınlıkla Jared'ı suyun kenarına kadar takip etti.

Çocuk bir akçaağacın önünde durdu ve küçük bir dal kopardı. Gözlerini kapadı, dal elinde parlamaya başladı.

Mina'nın gözleri yerinden fırladı, şaşkınlıkla bakakaldı. Onun bir çeşit peri olduğunu anlamıştı ama bir ağaç dalına şekil vermesini izlemek gerçekten de çok etkileyici ve baştan çıkaracak kadar güzeldi. Jared sanki ağacın dalıyla konuşur gibi gözlerini kapamıştı.

Bu gerçek bir sihirdi, çok güzel ve saftı. Mina gülümseyerek Jared'a baktı. Şimdi okuldaki sinir bozucu çocuğu görmüyordu. Bu dünyaya ait olmayan, güçle parlayan birini görüyordu. İçindeki bu kıpırtı nefesini kesmeye ve bir anlığına ona tamamen güvenmediğini unutturmaya yetmişti.

Bir anda yüzündeki gülücük soldu ve dalı neye dönüştürdüğünü anladı. Bu, Charlie'nin sahip olduklarından daha tehlikeli görünen tahta bir kılıç, bir silahtı. O güzel an kayboldu. Üstündeki parlaklık sönünce kendi aptallığına sinirlenip hatasını anladı. En yakın yerleşimden bile kilometrelerce uzaktaydı ve yanında telefon yoktu. Güçleri olan ve az önce bir dalı silaha çevirmiş yabancı bir çocukla baş başaydı. Jared ona hiçbir zaman kimin tarafında olduğunu söylememişti. Mina ondan biraz uzaklaştı.

Jared ona şöyle bir baktı, kaşını kaldırdı ve kılıcı uzattı.

“Bu ne?” diye sordu alacağı cevaptan korkarak.

“Silah, şapşal.”

“Ben bunu ne yapacağım?”

“O kadar da aptal değilsin, değil mi?”

Mina dilini çıkardı. Jared bir başka dalı tutup odaklanırken elinde Mina elindeki kılıcı birkaç kez savurdu.

“Nerede yaşıyorsun? Peter Pan’ın dünyasında mı?” diye şakalaştı.

Jared ona bakmak için bir gözünü açarak hâlâ ağaç dalına odaklanmaya devam etti. “Onun gibi bir şey.”

“Perilerin düşmanım olması gerekmiyor muydu?”

“Bazıları öyle zaten. Ben de tam olarak bu yüzden seni buraya getirdim.”

İkinci silah da tamamlanınca Jared ayakkabılarını çıkardı ve Mina’ya da aynısını yapmasını işaret ederek suya ayaklarını soktu.

“Hayatta olmaz.” Suya bakınca bile içi üşüyordu.

“Ya ayakkabılarını çıkarırsın ya da kıyafetlerinin çıkması için büyü yaparım,” diye tehdit etti. Mina ayakkabılarını öyle hızlı çıkardı ki yanlışlıkla ayağını ağacın gövdesine çarpıp suya yaralı bir ördek gibi girmek zorunda kaldı.

“Ay, ay, ay!” diye söylendi ayaklarının üstüne sırayla basarak. Dönüp Jared’a baktı ve gözlerini sabırsızca devirdi. Çocuk daha derine gelmesini işaret etti.

Az sonra, daha ne olduğunu anlamadan Jared üstüne koşup kılıcını ona doğru savurdu.

Mina geriye sıçradığında kılıcın saplanmasıyla kıl payı kurtuldu. “Ne oluyor!” diye bağırdı.

Jared yeniden döndü ve kızı bacağından yakalayıp çekti.

Mina suya sırtüstü düştü. Soğuk suyla temas edince ciğerlerinin yandığını hissetti. Elleriyle bir yere tutunamayınca dizlerinin üstünde kıyıya doğru emekledi. “Bunu neden yapıyorsun?” diye çıkıştı.

“Sakin ol, sadece su,” dedi Jared. “İçgüdülerinin sana

yardım etmesine izin vermiyorsun. Korkularından sıyrıl, ben de sana az önce yaptığım şeyin nasıl yapılacağını göstereyim.”

Mina biraz kendine gelince yeniden denediler. Jared ona kendini korumayı, saldırmayı ve birkaç basit çevirme hareketini gösterdi. Tabii bu çoğunlukla Jared’ın onu suya atmasıyla sonuçlandı ve Mina suda boğulan bir ördek gibi göründü. Sonunda Jared onun tekme atıp kendisini yere düşürmesine izin verdi. Kız çığlık atarak ellerini havaya kaldırdı ve zafer dansı yapmaya başladı.

Jared sırtarak ayağa kalktı, ayakkabılarının yanına gitti. Dikkatlice birkaç dal topladı ve çakmakla tutuşturarak sahilde ateş yaktı. Mina bunu görünce sihirle ateş yakmadığı için biraz hayal kırıklığına uğradı ama ıslak kıyafetleri kurumaya başlayınca her şeyi unuttu.

Jared onun yanına oturdu ve ders vermeye başladı. “İle-ride karşına farklı türde peri masalları çıkacak. Kurtlardan biriyle tanıştın bile.”

“Yani insanlardan bahsediyorsun değil mi, yaratıklardan değil? Gördüğüm şey kurt değil, insandı.”

“Gözlerinin seni yanıltmasına izin verme. Sadece bu düzlemde var olan şeyleri görebiliyorsun, başka düzlemlerdekini değil.”

“Yani başka düzlemler de mi var?” diye sordu.

Jared karşılığında gözlerini devirdi. “Tabii ki birden fazla düzlem var. Mesela fiziksel ve ruhsal düzlemler... bu ikisinin buluştuğu ve aralarındaki duvarın inceldiği, zayıfladığı ve hareket ettiği alan perilerin dünyasına çıkar. Yani şu

Peter Pan'ın dünyası diye bahsettiğin yer gibi. Masal işte burada bekler ve tüm peri masalları burada ortaya çıkar. Bu iki düzlem neredeyse hiçbir zaman bir araya gelmez ama geldiğinde ortaya bir boşluk, bir kapı çıkar ve peri karşıya geçebilir. Yıllar boyunca da yüzlercesi karşıya geçip insanların arasında dolaşmıştır.”

“Periler ve bir de cadılar mı?” diye sordu Mina.

“Sizin dünyanızda periler yanan pervane gibi resmedilir. Grimm Kardeşler bunu fark edince bir şekilde bizim düzlemimize giden kapıyı buldu ve perileri yöneten Kader Hükümdarları'yla karşılaştı. Bu perilerin kendi düzlemlerine geri dönmelerini istediler ama periler oyun oynamayı ve insanları kızdırmayı çok sever.”

“Orası belli,” dedi Mina.

“Aynen öyle,” diye karşılık verdi Jared ona göz kırparak. “Ama senin asıl endişelenmen gerekenler yaşlı olanlar. İnsanların duygularından ve enerjilerinden beslenmeyi çok severler. Bu onlarda uyuşturucu gibi bağımlılık etkisi yapar.

O yüzden de kendi dünyalarına dönmek istemediler. Aynı zamanda hikâyeleri de çok sevdikleri için Grimm Kardeşler'e bir teklifte bulundular: Eğer en sevdikleri hikâyelerde geçen maceralara çıkarlarsa, kendi dünyalarına dönecek ve kapıları sonsuza kadar kapatacaklardı. Eğer bunu başaramazlarsa kapılar açık kalacaktı.

Kardeşler ne yapacaklarını düşünüp taşındılar çünkü maceraların sayısı çok fazlaydı. Bu yüzden eğer tamamlamazlarsa kendilerinden sonraki neslin devam etmesi şartıyla kabul ettiler.”

“Bu kadarcık mı?” diye karşılık verdi Mina.

“Evet, öyle. Kader Hükümdarları çok kurnaz olabilir. Bizler yalan söyleyemeyiz ama gerçekleri saptırabiliriz.”

“Ne farkı var?” diye sordu Mina.

“Örneğin, çirkin miyim diye sorsan sana evet diyemem ama asla balonun kraliçesi olmayacağını söyleyebilirim.”

“Hah, çok da umrumda.”

“Brody Carmichael kral olursa umrunda olur.”

Mina yüzünün kızardığını hissedince ona doğru bir sopa fırlattı.

“Demem o ki Kader Hükümdarları senin atalarını kandırdı çünkü kardeşlerin bilmediği şey şuydu ki, eğer Grimm ailesinden biri maceraların sonunu getirmezse diğerine geçerken en baştan başlanması gerekiyordu.”

“Ama bu hiç adil değil! Onların yarım kalan işlerini sırtlanmak zorunda kalmamalıydım. Kaldıkları yerden devam edebilselerdi ailem lanetlenmiş olmayacaktı. Kapı çoktan kapanmış, babam da hâlâ bizimle yaşıyor olurdu. Nefret ediyorum. Kader Hükümdarları’ndan nefret ediyorum!” Mina öfkeyle inledi.

Jared bu sözlerden etkilenince Mina dudaklarını pişmanlıkla sıkı sıkı kapattı.

“Evet, kurnaz olduklarını söylemiştim. Bu durum oyun alanlarının kapanması ve insanlarla eğlenemeyecekleri anlamına gelir diye kapıların kapanmasını istemiyorlar. Bu yüzden atılan her güzel adımı engellemeye çalışıyorlar. Düzlemler arasında gezerken kendilerini saklamayı ve insan gibi görünmeyi öğrendiler ma diğer düzleme geçecek olsan, onların normalde nasıl görüldüğünü anlardın.”

“Yani Gri Kuyruk’un insan olmadığını mı?”

Jared başıyla onayladı. “Gri Kuyruk kurt görünümlü bir peridir ve sürüsüyle birlikte gezer.”

Mina ürpererek ellerini ateşe tuttu.

“Peki sen diğer düzlemde nasıl görünüyorsun?”

“Bunun iki katı daha yakışıklı.”

“Ya, tabii.” Mina bir anlığına gülümsedi ama Gri Kuyruk gibileriyle karşılaşma fikri onu gerçekten çok korkutuyordu. Yutkunarak Jared’in anlattıklarına odaklanmaya çalıştı. Bu laneti bitirmenin bir yolunun bu çocuktan geçtiğini biliyordu. “Peki Masal nasıl bir şey? Sen, annem, herkes sanki canlı bir şeymiş gibi bahsediyor.”

“Başlangıçta öyle değildi ama artık öyle ve çok tehlikeli.”

“Anlamadım.”

“Kader Hükümdarları, Jacob ve Wilhelm Grimm’i maceraların ortasına atınca kendi düzlemlerinde üstesinden gelinen hikâyeleri yazdılar. Onların hikâyelere bayıldığından bahsetmiştim. Grimm Kardeşler’in tamamladıklarını okumaya da bayılıyorlardı ama bizim düzlemimizde o kadar uzun süre kalan her şey bir şekilde güç kazanır, o da öyle oldu ve farkındalığı olan, Masal olarak anılan, kendi içinde bir kader tanrıçasına dönüştü. Diğerlerinin ona ilgi göstermesi çok hoşuna gidiyordu. Bu yüzden de hikâyelere karışmaya ve daha çok güç kazanmak için yeni nesillerin hikâyelerini kendisi vermeye başladı.”

“Bu hiç gerçekçi değil. Uydurma gibi geliyor.” Mina yavaş yavaş içini ısırdı.

“İnan bana, ne kadar inanılmaz olduğunun farkındayım.

Masal yıllar geçtikçe büyüdü. Yeni hikâyeler yaratmaya kafayı taktı ve hatta daha çok güçlenmek için karakterleri de içine çekmeye zorladı.”

“Peki Kader Hükümdarları artık umursamıyor mu?”

“Pek değil. Grimm Kardeşler öldükten sonra bu işten sıkıldılar ve kalan nesilleri çok önemsemediler. Birkaç tanesi onları eğlendirmeye yetmişti. Çok çabuk sıkıldılar. Belki biri laneti bozmaya yaklaşırsa kafalarını kaldırıp bakarlar ama pek sanmam.”

“Babamın bunlardan haberi var mıydı?” diye sordu.

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü yardım istemedi.”

“Ben istedim mi? Ne zaman?”

“Sokakta, istedin ve geldim.”

“Peki sen tam olarak kimsin?”

“Bir önemi yok. Bilmen gereken tek şey çok sevimli görünmenden dolayı sana yardım etmeye karar verdiğim için şanslı olduğun.”

“Ama benden balo kraliçesi olmaz.”

“Kesinlikle hayır.”

İkisi de gülümsedi ama Mina onun asıl sorusuna hiç cevap vermediğini fark etti.

“Grimoire Kitabı’na gelirsek,” diye devam etti Jared, “aslında bir peri tarafından kardeşlere hediye edildi. Kader Hükümdarları’nın insanların dünyasına bulaşmalarını doğru bulmuyordu, hepimiz bulmayız. Bu yüzden diğerlerinin aksine onların ilerlemesine engel olacağına onların dostu

oldu. Masal daha yeni yeni güç kazandığı zamanlarda onu çaldı ve vereceği zararı engellemek için ortadan böldü. Yani bir kopyasını yapıp Grimm Kardeşler'e verdi. Sorun şu ki, güçlü bir nesneyi böldüğünde iyiyle kötünün olduğu yerler eşitçe dağılmaz. Bir yan etkisi her zaman olur.”

“Dur bir dakika, anlamaya çalışayım. Grimoire Kitabı'nın bizim buralarda iyilik perisi gibi bir şey olduğunu ve bana yardım edip yol göstereceğini söylüyorsun. Masal da oranın perisi ama daha güçlü, kötülük dolu ve beni öldürmek istiyor.”

“Aşağı yukarı evet... böyle de özetlenebilir.”

“Evet, gerçek bir lanetliyim.”

“Aslında tam olarak seni öldürmek istediğini söyleyemem. Hikâyeleri tamamlamanı istiyor. Unutma, sen ne kadar çok hikâye tamamlarsan, o da o kadar güçlenir. Sadece hepsini bitirmeni istemiyor.”

“Peki bu hikâyeleri nasıl bitireceğimi nereden öğreneceğim?”

“Bazıları sezgilere dayanarak bitebilir. Grimmelerin hep zeki insanlar olduğu söylenir. Hikâyeleri aştıkça kendileri de bir çeşit sihir yetenekleri varmış gibi yaşarlar. Sen de yeni şeyler öğrenecek ve bazı tesadüflerle karşılaşacaksın. Tesadüf denilen şey, perilerin dünyasındaki bir şeyin bu düzleme geçmesinin işaretidir.”

Mina, Carmichael'ların evine gittiği ve Brody'nin bisikletini ezdiği anları düşündü. Bu bir tesadüf değil de perilerin işine burnunu sokmasıydı. Birkaç dakika sonra Jared ayağa kalkıp tahta kılıcı küçük bir bıçağa çevirdi ve nasıl tutulaca-

ğım, gelen saldırıya karşı koluyla nasıl karşı koyacağını Mina'ya anlatmaya başladı. Birkaç hareketten sonra kendisine saldırmasını söyledi.

“Yapamam,” dedi Mina mızızlanarak.

“Evet, yapabilirsin.”

“Hayır, artık daha fazla duramam. Üşüdüm, yoruldum ve sana da zarar vermek istemiyorum.”

“Mina, buna mecbursun. Hayatın buna bağlı.” Jared sinirlenmeye başlamıştı.

“Söyledim ya, yapamam işte.”

“Kardeşin için yap. Charlie için yap!” diye bağırdı. “Baban için yap!”

Mina o anda geriye çekilip şaşkınlıkla gözlerini kırpıttı. Bu çocuğun, babasıyla ne ilgisi vardı? Yoksa bu bir şaka mıydı? Mina aptal bıçağı aldı, saldırmak üzere beklerken gerginliğini hissetti. Çocuk ona yalan söylüyor ya da gerçeği saptırıyordu. Anlattıklarından daha fazlasını bildiği kesindi.

“Babam hakkında ne biliyorsun?” diye bağırdı Mina öfkeyle, sıcacık gözyaşları gözlerini yakıyordu.

“Kendine güvendiğini biliyorum. James yardıma ihtiyacı olacağını düşünmedi ve teklifi de kabul etmedi. Masal’a kendi şartlarında, hazırlıksız karşı koymak istedi ve inatçılığının cezasını çekti. Kendini buna hazırlamazsan senin de sonun tıpkı onun gibi olacak,” dedi Jared. Mina, bedeninin yay gibi gerildiğini hissedebiliyordu. “Eğer güçlenmeyi tercih etmezsen anneni bir değil, iki evlat acısına mahkûm edeceksin.”

Bardağa düşen son damla bu oldu, Mina tahta bıçağını aldı ve Jared’ın üstüne atladı. Vurmaktan çok onu itiyordu.

Jared onu kolayca geriye itince kumda sendeledi. “Hadi, bunu yapabilirsin. Dövüş benimle.”

Mina utançla başını eğdi, kalbi göğsünü yırtar gibi atıyordu. Ailesini, kardeşini kurtarmak istiyordu ama Jared’ın küçük yüreklendirme kampı onda tam tersi etkiyi uyandırmıştı. Annesinin daha fazla acı çekmesine katlanamazdı. Belki de haklıydı; gitmeleri gerekiyordu, buradan mümkün olduğu kadar uzaklaşmalı, Masal’ı atlatmanın bir yolunu bulmalıydılar.

Mina büyülü bıçağı sertçe fırlattı. Bıçak gölün içindeki karanlık derinliğe gömülürken suda dalgalanmalar yarattı. Ceketinin tersiyle gözlerini sildi ve Jared’ın yanından ayrılıp yola doğru yürümeye başladı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Jared.

“Çok, çok uzaklara...” Mina anayola yürümeye devam etti. Yola oldukça uzaktaydı ve kumda yürümekten baldırları yanıyordu.

“Masal’dan kurtulamazsın,” diye seslendi Jared, onu yeniden dövüşmeye ikna etmeyi umarak.

“Hayır, kurtulamam ama kaçabilirim.”

Ona yetişmek için koşan Jared kızı omzundan yakalayıp yüzünü kendine çevirdi ama Mina onu itip vurdu.

“Git buradan. Dokunma bana!” dedi hıçkırarak. “Bana acıdan başka bir şey vermiyorsun. Senden nefret ediyorum.” Kahverengi gözleri yaşlarla dolu, karşı koyar gibi ona baktı. Jared çenesini öfkeyle sıktı.

Mina vurmaya kalktı ama Jared onu bileklerinden yakaladı. Sonunda savaşmayı bıraktı ve öylece durup suya

doğru baktı. Göz göze gelmek istemiyordu. Gözündeki yaş Jared'ın eline düşünce, çocuk sanki eli yanmış gibi geri çekildi. Mina bileklerini çeker çekmez yola doğru yürümeye başladı.

Aklında hiçbir plan yoktu ama tanıdık, yeşil bir çöp kamyonunun geçtiğini görünce heyecanla el etti. Az sonra şaşkın bakışlı, Asyalı bir çift onu içeri almak için arka kapıyı açtı. Kamyon hızla giderken Jared'ı görmemek için camdan bakmadı.

17. BÖLÜM

Mina eve gider gitmez Brody’yi arayıp bugün okulda onunla buluşamadığı için özür dilemek istedi ama buna gerek kalmadı çünkü belli ki Brody oraya gitmişti. Verandada üstünde büyük, kırmızı bir kurdeleyle birlikte bir bisiklet duruyordu. Mina sevinçle çılgık attı, Sara kapıyı açıp gülümsedi.

“Birkaç saat önce geldi. Görmen için sabırsızlanıyordum.” Sara nazikçe kurdeleye uzanıp kahverengi bir zarfı işaret etti. “Üstünde bir kart bile var, Mina.”

Mina yenilenmiş, eski model bisikletin kırmızı gidonunda parmaklarını gezdirdi. Tam da eski bisikletiyle aynı modeldi ama bu defa frenleri ve bisiklet çatalı yerinde duruyordu. Öndeki ismi bile okumadan zarfı yırtıp açtı.

Mina,

Lütfen dün kaçtığım için beni affet. Aklımda hep sen vardın. Beni kurtarmak için hayatını tehlikeye attığından beri seni düşünmeden duramıyorum, durmak da istemiyorum.

Arkadaştan daha fazlası olmak istiyorum. Hayatına girip senin kurtarıcın olmak istiyorum. Senin prensin olmak istiyorum. Lütfen bu hediyeyi kabul et ve benimle Büyülü Parti'ye gel.

*Sonsuz sevgilerle,
Brody Carmichael*

Not 1: Lütfen geleceğini söyle.

Not 2: Gelmesen de bisiklet senin.

Not 3: Lütfen EVET de!

Altında Brody'nin numarası da yazıyordu. Mina heyecanla zıplayarak annesine notu gösterdi. İçeri girip buzdolabının yanındaki telefonu eline aldı. Elleri öyle titriyordu ki numarayı iki kere çevirmek zorunda kaldı.

Brody derin sesiyle telefonu açınca Mina aklını kaçırarak gibi oldu ve hemen konuşamadı.

“Mina, sen misin?”

“Evet, benim.” Kafasına vurdu, söyleyecek daha iyi bir şey bulabilirdi.

“Okuldan sonra seni göremedim. Her şey yolunda mı?”

“Evet, yolunda. Özür dilerim, şey... şu ailevi meseleden dolayı seninle buluşamadım ama merak etme. Başım belada değildi.”

“Ah!” Sesi rahatlamış geliyordu. “Bu yüzden mi aradın?”

Mina telefonda gülümsedi. “Bisiklete bayıldığım için aradım. Teşekkür ederim. Benimkinin aynısını nasıl bulabildin?”

Brody telefonda hafifçe gülümsedi, nefesinin sesi Mina'nın içinin titremesine yetmişti. "Aslında seninkini ezdiğim gün siparişini vermiştim. Arabada sana söyleyecektim ama sonra sürpriz yapmaya karar verdim. Dansa ne diyorsun?"

Mina gülümsemeden duramıyordu. "Doğum günümü dans ederek geçirmeli miyim, bilemiyorum."

"Cuma günü senin doğum günün mü? Bilmiyordum. İstersen başka bir şey yapabiliriz."

"Hayır, o günü seninle geçirmek harika bir hediye olacak." Mina yine gülümsedi.

"O zaman hangi peri masalı çifti olarak gitmek istediğine karar ver, sonra da bana haber ver. Bana sorarsan kurbağa prens olarak gitmemeyi tercih ederim. Yeşil bana pek yakışmıyor."

Mina yatak odasındaki aynaya doğru gitti. Kırmızı ceketinin kumaşına dokundu. Yerdeki kıyafet yığını da aynı renkti. Hangi prenses olarak gitmek isterse istesin, Masal ona yine aynısını yapacaktı.

"Kırmızı Başlıklı Kız'a ne dersin?" diye sordu Mina üzülerek.

Brody'nin sesi canlandı. "O zaman ben de avcı olurum. Korkma, Mina. Korkunç kurt sana yaklaşamaz."

Bu sözler vücudunda bir titreşim olmasına neden oldu. Masal'ın gücünü hissetti ve başına geleceklerden korktu.

Telefonla konuştuktan sonra merdivenleri tırmanıp çatıya çıktı. Kırmızı defteri çıkardığında hava kararmıştı. An-

nesinin göremeyeceği bir yerde Grimoire Kitabı'na bakmak istiyordu. Gözden, gönülden uzak olmak gerçekten de en iyi ilaçtı. Mina sandalyeye kurulup defterin sayfalarını karıştırmaya başladı. Hâlâ yalnızca bir hikâye vardı. Yazıları okşayıp konuşmaya başladı.

“Şu dansa gitmeyi çok istiyorum ama olacıklardan korkuyorum. Bana yardım edebilir misin? Bu çok işime yarar. Lütfen.”

Mina cevap bekler gibi durdu ama rüzgâr çatıya düşen yaprakları küçük bir kasırga gibi çevirdi. Defter elinden düştü ve rüzgârdan sayfalar kapandı. Mina tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu, bir şey yaklaşıyor olmalıydı.

“İstemediğini sanmıştım,” dedi arkasından bir erkek sesi.

Mina dönüp Grimoire Kitabı'nı aldı, korumak ister gibi göğsüne bastırdı. Sonra çatıda duran kişinin Jared olduğunu gördü.

“Burada ne arıyorsun?” diye çıkıştı.

“Kitaptan yardım istemene şaşırdım. Kaçmaya karar verdiğini sanmıştım. Bu konuda da fena değilsin.” Jared, Mina'nın yanından geçerek duvarın dibinde filizlenen güle doğru yürüdü.

“Sonsuza kadar kaçamayacağımı biliyorum ama en azından senden uzaklaşabileceğimi sanmıştım. Tabii o bile imkânsızmış.” Mina ona sırtını döndü ve ceketini alıp katladı. Jared'ın kıpırdadığını bile duymadı ama göz açıp kapayıncaya kadar Jared onun yanında bitti, bileğini kavradı ve morartıyı görebilmek için ışığa doğru kaldırdı. Başparmağıyla hafifçe dokundu.

Mina şaşkınlıkla elini çekti. Jared'ın ona şefkat göstermesi olacak iş değildi.

Çocuğun gözlerinden ne hissettiğini okumak mümkün değildi.

Mina kendi bileğini ovmaya başladı. Ya onun dokunuşunu unutmaya ya da acısını dindirmeye çalışıyordu. Nedenini kendisi de bilmiyordu.

“Artık kaçamazsın. Çok geç.” Jared arkasını dönüp sokaktaki evlerin çatılarına baktı. Koyu renk saçları rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu.

“Babushka'nın Fırını'na ayak bastığın anda artık dönüşü olmayan bir yola girdin. Masal'ın gücü seni hikâyenin içine çekti. Sen de seçimini yaptın. Artık senin için çok geç, Wilhelm Grimm'in torunu Wilhelmina Grimm... ve yardımına ihtiyacın olacak.”

18. BÖLÜM

Mina bayılacakmış gibi hissetti. “Neden buradasın sen?” Jared artık onu korkutmaya başlamıştı. “Senin rolün ne?”

Jared ona baktı. Mina az önce çocuğun teninin bir anlığına altın gibi parladığına yemin edebilirdi ama gözlerini açıp kapayınca yalnızca gün batımının gözlerini yanılttığını düşündü. Güneş tüm parlaklığı ve ılıkılığıyla ikisini de aydınlatıyordu.

Jared sanki ışığı içine çeker gibi gözlerini kapadı ve sanki ilk ya da son kez nefes alır gibi derin bir nefes aldı. “En az senin kadar parçasıyım bu maceranın ve senin kadar var çıkarım.” İç çekerek ona baktı. “Her şeyin bir yeri ve zamanı var ama şimdi olmaz, zaman dar.”

Mina konuşmasındaki bu değişimi anlayamıyordu. Neden birden kafiyeli cümleler kurmaya başlamıştı ki? Düşüncelerini toplamak ister gibi başını salladı ve daha önce okuduğu bir şeyi anımsadı. “Hangi hikâyeye gönderme yapıyorsun? Defterde yalnızca boğa ve geyik hikâyesi var.”

Jared, Mina'nın yanından uzaklaşıp çatının ucuna doğru yürüdü. O da cevabı duymak için çocuğu takip etti.

"Hansel ve Gretel."

"Ama bir dakika, nasıl yani?" Mina başından geçenleri düşündü. "Fırın çikolatadan yapılmış ev miydi?"

Jared bilmiş bilmiş gülümsedi. "Elbette."

"Ama orada yaşlı bir cadı yoktu. Kimse hapsolmadı."

"Yok muydu? Emin misin? Bir daha düşün, kimse mahsur kalmadı mı?" Jared şaşırmış gibi Mina'yı izliyordu.

"Yani hepimiz etrafı geziyorduk. Tur rehberi konuşmaya başlayınca çocuklar biraz tuhaf davrandı ama..." Mina'nın gözleri parladı. "Buldum. Tur rehberi kimseyi alıkoymadı ama onların dikkatini çekmeyi başardı ve Brody'yi tuzağa düşürdü. Umursadığı tek kişi de oydu ama yaşlı bir kadın değildi, hem onu fırına koymaya da kalkmadı. Öğrencileri hikâyedeki gibi yemeyecekti, değil mi?"

"Tam olarak değil ama böyle kadınlar için söylenen bir söz vardır."

"Anlamıyorum." Dönüp yerden bir taş aldı.

"Genç erkeklerin dikkatini çekmekten beslenen bir kadındı."

"Ne denir?" diye sordu Mina anlamayarak.

Jared yine bilmişçe sırıttı. "Erkek avcısı denir!"

"Ah!" diye karşılık verdi Mina aklı karışarak. Claire'in o günkü halini, kırmızı topuklu ayakkabılarını, boyalı tırnaklarını, yürüme şeklini ve nasıl da erkeklerin dikkatini çektiğini hatırladı. Aklına yatmıştı.

"Öğretmeniniz tıpkı hikâyedeki yetersiz baba gibi size göz kulak olamadı ve fabrikaya kendiniz girdiniz. Sonra da

görüntüsüyle dikkatleri üstüne çeken bir avcı tarafından karşılandınız. Bu arada görüldüğünden daha yaşlı bir kadın.”

“Kaç, otuz mu?”

“Daha fazla.”

“Kırk mı?”

“Yüz yirmiye kadar çıkabilirsin.”

“Nasıl yani? Onu gördüm, otuzundan fazla göstermiyordu!”

“İşte hikâyenin gücü de bu... bu hikâye yüz yıl önce başladı ve sana hazırlandı.” Jared ona biraz daha yaklaştı. “İyi düşün, kadın sana tanıdık gelmedi mi?”

“Geldi ama onu nerede görmüş olabilirim ki? Yüz yirmi yaşında kimseyi tanımam mümkün değil.”

“Yapma, Mina. Bunu da sen çözmelisin. Tüm hikâyeleri sana ben anlatamam ki, iyice düşün.”

Mina denedi. Claire’in gülümseyen yüzü gözünün önüne geldi, sonra da kazadan sonraki surat ifadesini düşündü. Artık gülümsemiyor, somurtuyordu. Mina tam o anda kadını nereden tanıdığını hatırladı. “Fabrikanın kurucusu Larry Brimwell’in eşi Bayan Brimwell!” Mina duvardaki resimde somurtan sarışın kadını hatırladı.

“Çok güzel. Başka benzettiğin biri var mı?” Jared onu cesaretlendirir gibi gülümsüyordu.

“Yani, bizi karşılayan Junior Brimwell de duvardaki o küçük çocuğa benziyordu ama bazı farklılıklar vardı.”

“Çünkü resimdeki çocuk o değil. Kendisi Claire’in torununun torunu ama bunu bilmiyor.”

“Bu nasıl mümkün olabilir? Çocuk büyüyünce kadın nasıl aynı yaşta kalabildi?”

“Çünkü bu hikâyenin ikisine birden ihtiyacı yoktu. *Hansel ve Gretel* için gereken her şey oradaydı, kader de bundan yararlandı. Claire yarı peri olduğu için fabrikaya gelen çocukları gezdirdikçe yaşlanmadı. Gerçekten de çocukların, özellikle de erkeklerin enerjisinden besleniyordu. Sana Kader Hükümdarları’nın insanların hislerinden ve enerjilerinden yararlandığını söylemiştim.”

“Peki şimdi ne olacak?”

“Turu yarıda keserek Hansel’i kurtarmış oldun. Brimwell artık hukuki boyutlarından korktuğu için bir daha tur düzenlemeyecek. Hikâyenin yaşlı cadısını alt ettin, Mina ve hikâyeyi tamamladın.”

“Ama o hikâye cadının fırına girip canlı canlı yanmasıyla bitmiyor muydu?” Düşüncesi bile Mina’yı korkutmuştu. “Ben böyle bir şeyi yapamam.”

“Yapman gerekmiyor. Belli şeyleri yerine getirdiğinde Masal doyuma ulaşıyor. Kadın kahraman çocuğu kurtardı ve cadıyı yendi. Hikâyenin gücü de sona ermiş oldu. Şimdi Claire’i genç tutan büyü bozulacak ve yaşlanıp ölecek. Öldüğünde de hikâye tamamlanmış olacak.”

“Of,” dedi Mina üzüntüyle. Şimdi de Claire onun yüzünden ölecekti.

“Sakin ol, Mina. Çok uzun ve gençlik dolu bir yaşam sürdü. Artık oğluna ve eşine kavuşmasının vakti geldi.”

“Yanlış bir şey yapmışım gibi, kendimi korkunç hissediyorum.” Mina midesini tutarak çatının ucuna oturdu. Bu tahmin ettiğinden de kötüydü. Ona verilen bu görevleri yerine getirecek kadar cesur değildi.

“Artık neden kaçamayacağını anladın mı, Mina? Annen seni daha fazla koruyamaz. Grimm masallarının iki tanesini bitirdin bile. *Hansel ve Gretel* ile kitabı bulduğunda başına gelen diğer masal.”

“*Boğa ve Ceylan*,” diye mırıldandı Mina. “Ama orada hiç kimse ölmedi.” Sonra başını sağa sola salladı. “Jared, midem bulanmaya başladı. Artık gitmen gerek.”

Jared eğilip kalkması için ona yardım etti. Bir eliyle kolumdan tutarak onu yangın merdivenlerine götürdü.

Penceresinden içeri geçerken o kadar yorulmuştu ki Jared’a burada yaşadığını nereden bildiğini bile sormadı. Jared ile ilgili anlamayacağı çok fazla şey olduğunu kabullenmişti ve tüm bunları düşünemeyecek kadar yorgundu.

Son basamağı da inerken tökezlenecek gibi oldu ve dizlerinde güçsüzlük hissetti. Jared onu tutmak için uzandı. Mina’nın bacakları karıncalanmaya başlamıştı, yavaş yavaş hissizleşiyordu.

Sonunda içeri geçtiğinde Jared arkadan seslendi. “Grimoire Kitabı’nı her zaman yanında tutmalısın.”

Kız ona hiç bakmadan başıyla onayladı.

“Dikkatli ol. Farkında mısın bilmem ama yeni bir hikâyenin içindesin.”

Mina başını kaldırıp gözlerini açarak ona baktı. “Ne? O kadar belli oluyor mu?”

Jared başını sağa sola sallayıp sessizce, “Umutsuz vaka...” diye mırıldandı. Sonra da ceketlerini işaret etti. “Kırmızı başlıklı bir şey giymeden evden çıkamamanın ve sürekli Gri Kuyruk’a rastlamanın bir nedeni olmalı, değil mi?”

Mina içinde tuttuğu nefesi verdi. “Biliyorum, *Kırmızı Başlıklı Kız*.”

“Bu hikâyeyi bitirince kıyafetlerin normale döner. Tabii eğer kurtla son karşılaşmandan sağ çıkabilirsen.”

Jared ciddiye. Onu uyarmaya, korumaya ve olacıklara hazırlamaya çalışıyordu. Mina ondan özür dileyip yine yardımını istemeye hazırды.

“Dikkatli olman gerekiyor. Çatı uyuyana kadar ağlamak için güvenli bir yer değil.”

Mina ürpererek endişeyle sıçradı. Pencereyi kapattı ve sinirle güneşliğı örttü. Arkadan Jared’ın kahkahasını duyabiliyordu. Biraz sakinleşip ellerinin titremesi geçince yeniden camı açtı. Jared gitmişti.

19. BÖLÜM

Bir sonraki gün anlamadan geçti. Masallardan fırlayan hayvanlar, açıklanamaz olaylar ya da kurtlar tarafından yapılan ani saldırılar yoktu. Mina nedenini anlıyordu. Dans günü yaklaştıkça Masal'ın gücünü toplayıp kendini o güne hazırladığını hissedebiliyordu. *Kırmızı Başlıklı Kız*'ı okudu ama Grimoire Kitabı'na yanaşamadı. Yine de sürekli çantasında taşıdı. Ne zaman defteri karıştıracak olsa sanki kitaptan heyecanla mırıldanma sesleri geliyordu. Baloya yaklaştıkça bu daha da çok olmaya başlamıştı. Kitaptaki seslerle birlikte Mina'nın da gerginliği artıyordu. Sonunda onu çekmecesine kilitlemeye karar verdi.

Jared, okulda Mina'yı tanımazlıktan geliyordu ama yarınlarda durup mutlaka onu izliyor ve bekliyordu. Artık onunla konuşulmadığı sürece neredeyse kimseyle muhatap olmuyordu. Geçirdiği bu değişim diğer öğrencileri de korkutmuştu.

Brody her gün arabanın aynasından Jared'in onları takip ettiğini görüyordu. Bu kadarı da fazlaydı. Okuldan sonra arabaya doğru giderlerken Brody, kendi arabasının yanından geçip siyah motorun yanına doğru yürümeye başladı.

Mina yüzündeki ifadeyi görünce ne olacağını hemen anladı. O da nereye gitseler onları takip ettiğini fark etmişti. "Brody, yapma. Gidelim."

"Jared'la konuşmadan olmaz."

"Buna değmez."

"Sen de güvende olman da buna değer. Konuşmadan bir yere gitmem."

Jared köşeyi döndüğünde fazla beklemesine gerek kalmamıştı. Onları görünce duraksadı. "O yaslandığın benim motorum," dedi Jared. "Çizersen ödersin."

"Belki de Mina'yı takip etmekten vazgeçmen için çizmem gerekiyordur."

"Kendine gel, onu takip ettiğim falan yok. O senin işin, aptal âşık."

"Tabii ya. Seni gördüm. Okuldan sonra, okuldan önce onu bu motorla takip ediyordun."

"Çocuklar, lütfen durur musunuz?" Mina araya girmeyi denedi ama ikisi de ona bakmadı.

"Sizi takip falan etmiyorum," dedi Jared. "Gördüğün motorun bu olduğuna emin misin?"

Brody şöyle bir düşündü. "Sen olduğuna eminim. Siyah motor ve kask senin değil mi?"

"Hayır, yemin ederim ben değildim. Belki de bir hayranınızdır," diye karşılık verdi Jared ama Mina'ya doğru endi-

şeli bir bakış attı. Mina'nın yüreği ağzına geldi. Onları takip eden başka kim olabilirdi?

“Okuldaki haline ne demeli?” diye devam etti Brody. İnsanlar etraflarına toplanmaya başlayınca Mina'nın yanakları utançla kızardı. “Sürekli onu izlediğini inkâr edemezsin. Seni gördüm. Onu rahatsız ediyorsun.”

Jared cevap verene kadar Mina nefesini tuttu. Uzun uzun ikisine de baktıktan sonra konuştu.

“Onu dansa davet etmek istemiştim. Hepsi bu.” Mina'ya bakıp göz kırptı, güzel bir bahane bulmuştu ama Brody'nin bundan hoşlanmayacağı kesindi.

“Geç kaldın. Benimle gidiyor. Rahatsız edecek başka birini bul.”

Brody ona bir yumruk indirdiğinde Mina şaşkınlıktan sesini bile çıkaramadı. Jared motorunun üstüne gerisingeriye düştü.

Brody şimdi yerde yatan Jared'a doğru yürüyüp yumruğunu ovdu. “Bu, Mina'yı korkuttuğun içindi. Ne söylediğin umrumda bile değil. Onu takip edenin sen olduğuna eminim!” Brody elini cebine atıp biraz para çıkardı ve Jared'a doğru fırlattı. “Bu da motorunu çizdiğim için.” Hızla arabasına doğru yürüdü.

Mina gözünde yaşlarla eğilip Jared'a yardım etmek istedi ama o kabul etmedi. Üstünden uçup giden paraya aldırmadan hızla ağa kalktı. Bazı öğrenciler yerde uçuşan banknotların peşinde koşmaya başladı.

“Özür dilerim, Jared. Onun böyle bir şey yapacağını...”

“Hayır,” diye araya girdi Jared. “Onun adına özür dileme. O kocaman bir çocuk. Hem açıkçası, sanırım şimdi onu

daha çok sevdim.” Kimsenin bakmadığından emin olduktan sonra ellerindeki yaralara dokundu. Bir anda parlama oldu, sonra onları eski haline çevirdi. “Ama Mina seni takip eden kişinin ben olmadığını biliyorsun, değil mi? Yalan söylemiyordum.”

Bir anda çıkan motor sesiyle birlikte ikisi de sesin geldiği yere döndü. Üstünde siyah kıyafetler olan bir adam motora oturmuş onları izliyordu.

Mina’nın sırtından soğuk terler boşalmaya başladı.

“Kokusundan tanıdım,” dedi Jared sessizce. “Gri Kuyruk.” Siyah kasket onu onaylar gibi öne doğru eğildi. Sonra da arkasında yanık lastik izi bırakarak sokağı yarıp gitti.

“Neler oluyor, Jared?” Mina olabildiğince cesur bir ses tonuyla sormaya çalıştı.

“Zaman daralıyor. Sürü toplanıyor.”

Balodan iki hafta önce Mina, Jared’in ortalarda görünmediğini fark etti. Hafta boyunca derslere gelmemişti. Neler olduğunu anladığını hissedebiliyordu. Mina onu ne zaman görse, Jared’in öfkesini kontrol etmekle soğuk davranmak arasında gidip geldiğini fark etmişti. Brody’yi de görmezden geliyordu.

Perşembe günü öğle arasında okula geldi. Hemen Mina’nın yanına gelip banka oturdu ve sanki o yokmuş gibi davranıp Nan’i dansa davet etti.

Mina onu fark etmesi için bekledi. Kendini beğenmiş bir gülüş ya da belki kaşlarını çatması bile ona yeterdi. Bu işte

yalnız olmadığını ona gösteren, arkasında olduğunu, yardımcı olacağını anlatan bir işaret görmek istedi. Küçümseyici bir yorum ya da şaka yaparak ona laf atmasını bekledi ama Jared hiçbir şey yapmadı.

Nan teklifi kabul edince Jared onun elini sıktı ve arayacağını söyledi. Geldiği gibi sessizce yanlarından uzaklaştı. Dönüp Mina'nın yüzüne bakmadı.

Mina yıkılmıştı. Jared'ın yardımı olmadan hikâyenin sonunu getiremeyeceğini biliyordu. Yanlarına Brody gelince biraz daha iyi hissetti.

“Neler oluyor?” diye sordu Brody, Nan’e.

Nan ona randevusundan bahsederken heyecanla ışıldadı. Sonra da tüm öğle arasını kostümlerden bahsederek geçirirken Brody'nin yüzündeki gülümseme kayboldu.

20. BÖLÜM

Mina, annesine partinin temasından bahsedince kadın konuşmamayı tercih etti ama ona temkinli bir bakış attı. Hatta Mina'nın kostümünü seçmesinde yardımcı bile oldu. Kostüm dükkânının içi loş bir ışıkla aydınlatılmıştı ve içerisi ayakkabı boyasıyla okuldaki soyunma odası gibi kokuyordu.

“Yaşlı gibi kokuyor burası,” diye fısıldadı Mina, annesine bakıp ağzını büzerek.

Sara gülmemek için kendini zor tuttu. “Güve kokusu bu, tatlım. Ne de olsa burada bir sürü eski kıyafet var. Bu kıyafetlerin hepsi *vintage*.”

Mina gülümsemeye çalıştı. Annesine göre “vintage” kelimesi alışveriş merkezlerinden daha ucuz, ikinci elcilerden daha iyi bir yer demekti. Dükkânda çalışan kız onları karşı-larken Mina keyifli görünmeye çalıştı. Elbiselerin de dükkân gibi kokmamasını diliyordu.

Biraz eğlenmek için Rönesans ve prenses kıyafetlerini

denedi. Muhtemelen hepsi de çok önce oynanmış piyeslerden kalmaydı ama her kıyafetin sorunu aynıydı: Masal'ın istediği şeye uymuyordu. Bu şey onun baloda ne yapacağını bile kontrol ediyordu. Elbiselerden hiçbiri ya ona ya da Masal'a uymuyordu.

“Bu harika bir Kül Kedisi kıyafeti,” diye mırıldandı Sara fermuarı çekmeye çalışırken. “Bir şeye takılmış olmalı.” Ne kadar denese de bir türlü fermuarı çekemiyordu. Mina ona Masal'ın buna izin vermeyeceğini anlatmaya çalışsa da Sara sanki onun fikrini değiştirmeye kararlı gibiydi.

“Bir de bunu dene.” Sara uzun ve incecik kolları olan masmavi bir kıyafeti uzattı. “*Uyuyan Güzel* de olabilirsiniz. O hikâyede kurt yok.” Gülümsemeye çalıştı ama Mina, annesinin sol gözünün seğirdiğini görünce aslında gergin olduğunu anladı. O elbisenin fermuarı da çekilmeyince Sara öfkeyle gözyaşlarına boğuldu. Dükkânda çalışan Molly gelip yardım etmeye çalıştı ama kimse fermuarı çekemiyordu.

“Ne tuhaf,” dedi kadın. Fermuara iyice baktı ama dişlere takılan hiçbir şey göremedi. Başka bir elbise daha alıp Mina içine girmeden önce fermuarını denedi. “Bir de bunu dene bakalım.”

Mina gözlerini devirip diğer elbisenin içine girdi. Artık yeni elbiseler denemekten sıkılmıştı. Evet, şu mavi elbiseyi giymeyi o da çok isterdi ama umutlarının boşa çıkmasından iyiydi.

“Takıldı!” Molly birden bağırdı. Fermuarı çekip durdu ama az önce çalışan şey şimdi işe yaramıyordu. “Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bozulmadığından emindim.” Onun da

sinirleri bozulmuştu ve şimdi öfkeden ağlayan Sara'yı nasıl teselli edeceğini bilemiyordu.

“Ah, benim zavallı kızım!” Sara ağlarken çantasından çıkardığı peçeteye burnunu sildi. O da bunun ne anlama geldiğini Mina kadar iyi biliyordu.

Mina genelde kıyafet alışverişlerinden hoşlanırdı, birkaç kez buna ayıracak bütçeleri olmuştu ama bu kadarı çok fazlaydı. Elbiselere şöyle bir göz gezdirdi ve koyu kırmızı olanı görünce durdu.

“İşte o.” Mina askıyı işaret edince Molly hemen diğer kıyafetleri yana itti. Korseden kabarık, güzel bir kırmızı elbiseyi eline aldı. Kumaşın eteği eski usul arkada toplanmıştı. Farklı farklı kumaşlarla dikilmiş koyu kırmızı korse ışıldıyordu.

Mükemmel bir elbiseydi; en azından Masal'ın zevki güzeldi. Rengi kırmızı olmasaydı da seçmek isteyeceği elbise kesinlikle bu olurdu.

“Bunu daha önce görmemiştim,” diye açıkladı kadın elbiseye bakıp. Sonra Mina'ya dönerek, “Çok küçük gelecek,” dedi.

“Üstüme oturacaktır.” Mina böyle olacağından emindi. Onun giymesi gereken elbise buydu.

Sara onun elbiseyi giymesine yardım etti. Eli fermuara gidince titreyip bıraktı. “Yapamam.” Aynanın yanındaki küçük, pembe iskemleye oturdu. Korkuyla elini ağzına kapadı.

Molly öne doğru atılıp fermuarı kolayca çekti ve tepedeki kancasını taktı.

“Size küçük gelir diye düşünmüştüm ama sanki sizin için dikilmiş gibi oldu.”

Mina aynadaki aksini görünce gözleri birden açıldı. Molly elbisenin arkasını çekiştirip kurdeleleri düzeltiyordu. Mina rüya görmediğinden emin olmak için kendine bir çimdik atmak zorunda kaldı.

Çok farklı görünüyordu; daha olgun ve güzeldi. Hayatı boyunca bu kadar etkileyici göründüğünü hatırlamıyordu. Koyu renk, uzun saçları beline kadar inmiş elbisedeki kurdelelerin arasına karışmıştı. Gözleri kocaman, dudakları kıpkırmızıydı. Hep yüzüne göre fazla küçük olduğ n  düşündüğü burnu şimdi m kemmел görünüyordu.  st ndeki elbiseyi şöyle bir kokladı. G ve yerine bal ve tarçın gibi koktuğ n  anlayınca rahatladı.

Molly geri çekilip hayranlıkla onu izledi. “Vay! Peri masalından fırlamış gibi görünüyorsun.”

Sara daha çok ağlamaya başladı.

Mina etrafında dönerek yanındaki aynalardan elbiseyi her açıdan inceledi. şimdiye kadar denediğ  diğ r tüm kıyafetlerden çok daha güzeldi. Tek sorun, elbisenin kat kat olmasıydı. Eğ r kaçması gerekirse bu, işini zorlaştıracaktı.

“Elbiseyi alıyorum,” dedi Mina, kızı fiyatını bile sormadan. Masal bu elbiseyi istiyorsa imk nları sağlamayı da bilmeliydi.

Molly etikette yazan fiyatı iki kez kontrol etti ve müdürüne de sordu. “İnanmıyorum. Burada bu fiyata elbise satıldığından haberim yoktu ama müdür de onayladı. Elbise senin.” Heyecanla ellerini kavuşturdu.

Mina tam kıyafeti  ıkaracakken Molly elbisenin katları içinde duran bir şeyi çekti. “Bak, bir de başlığı varmış.”

Tabii ki vardır, diye düşündü Mina soğukkanlılıkla.

21. BÖLÜM

Mina küçük salonda Brody'nin gelip onu almasını beklerken oradan oraya koşuyordu. Charlie pencere kenarına oturmuştu, her nefes alıp verdiğinde burnunu yasladığı camı buğuyla kaplıyordu. Mina kimin daha heyecanlı olduğunu anlamış değildi.

Sara her zamankinden daha sessiz ve içine kapanık bir hale bürünmüştü. Annelik görevini yerine getirip kızının saçını yapmasına yardım etti. Yeri geldiğinde güzel tepkiler vermekten de kaçınmamıştı ama bu akşamla ilgili hiçbir şey onu heyecanlandırmıyordu çünkü hikâyenin sona yaklaştığını çok iyi biliyordu.

Bu masal küçükken rüyalarına girerdi. Büyükannesi ne zaman ona bu masalı anlatsa gece bir kurdun ona saldırdığı kâbuslarla yatağından fırlardı. Şimdi de on altı yıl sonra, kızının doğum gününde en büyük korkusu başına geliyordu.

Sabah gayet güzel bir başlangıç olmuştu. Sara kızına iki

katlı, beyaz kremalı, üstünde çiçekler olan, çilekli bir pasta yapmıştı. Nan Taylor ve restoranın bir köşesini parlak pembe ve mavi renklerle süslemiş Wong ailesini davet etmişti. Süslemeler bebekler için düzenlenen etkinliklerden kalma gibiydi.

Mutlu yıllar şarkısını söylediklerinde Nan ve Charlie şarkı boyunca yüzlerini şekilden şekle soktu. Hatta Nan sırf Charlie gülsün diye şarkıya saçma sözler bile eklemişti.

Wong çifti Mina'ya hediyesini verdi. Restorandaki kutulardan birinin içine alışveriş kartı koymuşlardı. Nan haftaya ondan ödünç almak üzere ona siyah bir çift ayakkabı hediye etti. Charlie de yepyeni bir kırtasiye paketi ve gazete verdi. Bir erkek çocuğu için oldukça düşünceli bir hediye idi.

Restoranın kapısı açılıp içeri Brody girince Mina şaşkına döndü. Hediyesini vermek için akşamki buluşmayı bekleyeceğini sanmıştı ve hiç de hazırlıklı değildi. Hemen eliyle atkuyruğu yaptığı saçını düzeltti. Sonra hâlâ pijamalarını ve kocaman, çirkin bir kırmızı tişört giydiğini hatırladı.

Ama Brody onu görür görmez ağzı kulaklarına vardı. O da giydiği beyaz gömleği, koyu renk dar pantolonu –ki muhtemelen ailesinin kendi markasıydı,– ve siyah ayakkabılarıyla her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. Sarı saçları gömleğinin yakasına düşmüştü ve sanki günlerdir tıraş olmamış gibi görünüyordu ama her şeyiyle göz kamaştıran bir görüntüsü vardı. Mina hemen kıyafetlerini saklamak için Nan'in arkasına saklandı.

“Merhaba,” dedi utanarak.

“Merhaba.” Brody onun bu haline gülümsedi ve Mina

kendini aptal gibi hissetti. Brody'nin, ne giydiğiyle ilgilenmediğini biliyordu.

Ona doğru yaklaşp fısıldar gibi konuştu. "Burada ne arıyorsun? Akşama kadar gelmezsin diye düşünmüştüm."

"Doğum günü partisi verdiğini duydum ama kimse beni davet etmedi. Ben de kendim gelirim diye düşündüm." Brody, Mina'nın arkasında duran Nan'e başıyla selam verdi.

Mina dönüp en yakın arkadaşına baktı. "Dur tahmin edeyim. Eminim küçük bir kuş sana yeri ve zamanı bildirmiştir. Aferin o kuşa."

Nan ıslık öttürerek birden restorandaki kırmızı ve sarı mendillerle ilgilenmeye başladı.

Mina dönünce Brody onun yanağını okşadı ve güzelce paketlenmiş bir hediye uzattı. Dümdüz beyaz kâğıdı sade, kırmızı, saten bir kurdeleyle sarmıştı. Mina ona bakarak kurdeleyi çekti ve kutunun içinde yepyeni, kırmızı bir telefon gördü.

"Ne? Brody, biz bunu karşılayamayız." Mina endişeyle annesine doğru baktı. Ceptelefonları, hele ki bu telefon oldukça pahalıydı. "Brody, teşekkür ederim ama bunu kabul edemem." Kutuyu Brody'ye uzattı. O da ellerini kaldırıp geri çekildi.

"İade edemeyiz. Hem zaten telefon alacaktım. Yalnızca bir tane daha almış oldum."

Bunları Mina'ya kendini daha iyi hissettirmek için söylediyse bile hiç işe yaramamıştı. Mina yardım ister gibi annesine baktı.

Sara bir adım öne geldi. "Brody, bu muhteşem bir hediye

ama ailenin kızımın telefonunu ödemesi fikriyle rahat edeceğimi sanmıyorum. Belki gelecek yıl bir telefon alabiliriz ama şimdi olmaz.”

“Anlıyorum, Sara. Normalde böyle bir hediyeği kabul etmenizi teklif etmezdim ama Mina’nın acil bir durumda bize ulaşması için buna ihtiyacı olduğunu anlarsın diye düşündüm. Başı belaya girse ve yardıma ihtiyacı olsa telefon etmesi gerekecek. Geceleri rahat uyuyabilmem için bu hediyeği kabul etmenizi umuyorum.” Sara tam karşı çıkacaktı ki Brody hızlı davrandı. “Ve gelecek yıl satın almak isterseniz bunu konuşuruz.”

Sara rahatlayarak başıyla onayladı.

Mina bir anlık endişeyle Brody’ye döndü. “Ama ya biz... yani sen artık...” Mina söylemeye bile korkuyordu. Ya ayrıl-salardı. Telefonu geri alacak mıydı?

“Hiç fark etmez. Teklifim hâlâ geçerli. Hem kendi numaramı, anneninkini ve acil servisi çoktan kaydettim. Bence işlem tamam!” Kırmızı telefonu kutudan çıkarıp Mina’ya uzattı.

Telefon hafif ve incedi. Mina onu kırıp paramparça edeceğine neredeyse emindi. Alnına yapıştırıp gezmediği süreçte kaybetmemesi de imkânsızdı.

“Önemli bir numarayı unutmuş gibisin.” Nan uzanıp telefonu Mina’nın elinden aldı. “Ne?” diye bağırdı rehberine bakınca. “Kendi numaranı ikinci sıraya koymuşsun. İki! Bu değişmek zorunda... acilden sonraki sıra en yakın arkadaşının olmalı.” Brody onun elinden telefonu kapmaya çalışırken Nan direndi. İkinci sırada kimin olması gerektiğine dair tartışmaya başladılar.

“Çok geç kaldın, benim numaram orada. Sen dördüncü sıradasın,” dedi Brody gülerek.

“Yok ya! Dört numara sen olacaksın. Sen daha onu birkaç haftadır tanıyorsun. Ben iki yıldır onun en yakın arkadaşayım. Duydun mu, iki dedim. İki numara ben olacağım,” diye devam etti Nan.

Mina dönüp annesine bakınca onun hafifçe gülümsediğini gördü. Belki de, bir ihtimal de olsa her şey normale dönebilirdi.

Brody, Nan’le kimin ikinci sırada olacağına dair taş, kâğıt, makas oynadı ve yendi. Teselli armağanı olarak onu ve Jared’ı baloya götüreceğine söz verdi. Mina’nın dudaklarına küçücük bir öpücük kondurdu ve, “Mutlu yıllar,” diye fısıldayarak, yakında görüşeceklerini söyledi.

Üzerinden tam sekiz saat geçti.

Mina yalnızca bir saattir topuklu ayakkabı giyyordu ama şimdiden çıkarıp baloya çıplak ayakla gitmek isteyecek hale gelmişti. Kadınların topuklu ayakkabı takıntısına bir türlü anlam veremiyordu. Tamam, daha ince ve uzun gösteriyorlardı ama bütün gece şişlikten yürüme zorluğu çekmeye değer miydi? Mina’ya göre bunun cevabı olumsuzdu.

Tam dolabından bir çift terlik çıkaracaktı ki Charlie el sallayıp cama vurmaya başladı. Mina aşağıya bakınca siyah, üstü açık bir limuzinden çıkan tanıdık sarı kafayı gördü ve şaşırdı. Nan çıldırmış gibi el sallıyordu. Az sonra yanında her zamanki gibi somurtkan duruşuyla Jared belirdi.

Mina pencereden bakınca arabanın kapısının açılıp kapandığını gördü. Brody yanına geliyordu.

“Anne! Nasıl görünüyorum?” diye seslendi Mina tel to-kayla tutturduğu lülelerinden son anda düzeltmesi gereken bir yer olup olmadığını merak ederek.

“Çok güzel görünüyorsun.” Sara ona yaklaşıp yanağına bir öpücük kondurdu. “Lütfen, Mina, bu akşam dikkatli ol.”

“Olacağım.” Mina, annesinin endişelendiğini biliyordu. Tek endişelenen o değildi. Bu akşam Grimoire Kitabı’nın incecik olmasına her zamankinden daha çok seviniyordu, onu korsesinin arasına sıkıştırmıştı. Oradan asla düşmezdi ve ulaşması da kolaydı. Oraya sığması için kitabın kapağına daha da küçülmesini fısıldamıştı.

Kapı çaldı, Charlie koşarak açtı. Ağzı açık kalarak Brody’nin içeri girmesi için geri çekildi. Mina, o içeri girer girmez ol-duğu yerde kaldı. Brody muhteşem görünüyordu. Kıyafetin-deki hiçbir ayrıntıyı es geçmemişti. Deri bileklikler takmış, deri yelek ve uzun deri botlarının içine soktuğu kahverengi bir pantolon giymişti. Mina onun göğüs cebindeki bıçakları ve sırtında taşıdığı gerçek ok ve yayı da fark etmişti. Brody gerçekten de silahlarını kuşanmıştı ve inanılmaz seksi görü-nüyordu.

Mina’yı elbisesinin içinde görünce sendeledi. Mina kı-zarmaya başlamıştı ama Brody hemen kendini toplayıp ona doğru uzanarak elini tuttu ve dudaklarına götürdü.

“Bunlar gerçek mi?” diye sordu Mina kayışında duran hançerleri göstererek. Kolayca kıvrıldıklarını görünce biraz hayal kırıklığına uğradı.

“Hayır, ne yazık ki değil. Gerçek olsalar güvenlikten geçemezdim.” Brody kıkırdadı.

Mina vücuduna yayılan bir titreşim daha hissetti. Bu sanki ona bu akşamın öyle ya da böyle masal gibi olacağını hatırlatıyordu. Masal'ın kendisi de elbette iş başındaydı.

Dışarı çıkıp kapıyı kapattıklarında Brody, Mina'yı durdurdu.

“Neden durdun?” Mina onun koluna girmişti, diğer eliyle de takılıp düşmemek için elbisesinin eteğini tutuyordu.

“Seninle yalnız kalmak istedim.”

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Mina. Brody'nin de onun gibi olacakları hissetmesinden endişelenmişti.

Brody uzanıp yüzünü okşadı. “Hayır, hiçbir şey olmadı. Her şey mükemmel... ama Nan'ın çenesine bakılacak olursa bu, bu akşamki son sessiz anımız olabilir. Jared'ın bizimle gelmesi de cabası.”

Mina yine Brody'nin onun aklını okuması karşısında şaşkına dönmüştü. Onunla limuzinin arkasında tek başına kalacağı için gergindi. Dahası, sanki eskiden olduğu gibi sakın kalmayı başaramamaktan korkuyordu.

“Hayır, sorun değil. Nan'i davet etmene sevindim.” Mina, Jared'ın da onlarla gelme fikrini düşünüp omuz silkti.

“Peki Jared'ı?” Brody onun sesindeki gerginliği hissedebiliyordu.

“Hayır, gayet memnunum. Cidden.”

“Anlaşmanın bir parçasıydı. Nan'le yan yana olmak istediğini biliyorum ama o da onunla geliyor. Eğer seni rahatsız ederse lütfen bana haber ver.” Brody, Mina'nın çenesini usulca okşadı ve uzanıp dudaklarından öptü. Mina yukarı uzanıp onu kendine çekti. Öpücükleri sıcacıktı. Sonra Brody

onu kollarının arasına aldı. Mina kendini güvende hissediyordu. Derken aşağıdan uzun bir korna sesi duyuldu.

Mina kendini geri çekip gülümsedi. “Bu Nan olmalı, genelde zamanlaması kötüdür.”

Brody onun merdivenlerden inmesine yardım edip kاپıyı açtı. İçeri girer girmez Nan fırlayıp ona baktı. “Aman Tanrım, çok güzel görünüyorsun. Kırmızının sana bu kadar yakışacağını hayal edemezdim.”

Nan saçlarını tepede toplamış ve ensesinden boynuna inen lüleler bırakmıştı. Bembeyaz bir elbise giymiş ve dudaklarını kırmızıya boyamıştı; Karlar Kraliçesi olduğu belliydi.

“Bir de Jared’a bak,” dedi Mina’ya. “Ne kadar da seksi değil mi?”

Jared limuzinden iner inmez Mina, Brody’nin koluna sıkıca tutundu. Jared belli bir karaktere göre giyinmemişti ama üstündeki o kadar güzeldi ki onu başka bir kıyafetle hatırlamak imkânsızdı. Kalkık yakalı eski model gömleği ve gri şeritli siyah pantolonu incecik vücuduyla mükemmel bir uyum içindeydi. Karanlıkta parlayan teni, koyu renk saçlarıyla uyum sağlıyordu. Gerçi o parlaklık caddedeki mağazalardan yansıyan neon ışıklardan da kaynaklanıyor olabilirdi. Sert bakışları gümüş gibi görünüyordu.

“Güzel olmuşsun,” dedi Mina havadaki gerginliği sonlandırmak ister gibi. “Bu kıyafetler sana yakışmış.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Jared. “Sen de... muhteşem görünüyorsun.”

Mina gülümsedi. “Vay be, Jared. Bu bana söylediğin en güzel şey olabilir.”

“Ben yalan söyleyemem,” dedi Nan’ın arabaya binmesine yardım ederken. Şaka yapar gibi söylemişti ama yalnızca Mina aslında ne demek istediğini anlamıştı.

Brody onu yavaşça limuzine doğru götürdü. Mina çimenlere basınca topuklarına zarar gelmesin diye ayaklarının ucunda yürümeye çalışıyordu. Çocuk kapıyı ona açtı. Mina o kadar kısaydı ki arabaya binerken, özellikle de o elbiseyle epey zorlandı.

İçeri girer girmez Nan onun yanma kaydı ve içkilerin olduğu yere eğildi. “Bak, elma şarabı.” Şişeyi açtı ve birkaç bardağı doldurdu.

Mina bardağı alıp dikkatle şarabı içerken Jared’in onu izlediğini hissedebiliyordu. Nan, Brody’ye de bir kadeh uzattı. Yola çıktıklarında da radyo kanalları arasında gezinip sonunda dinlemeye değer bir *rock* kanalı buldu.

Müzik limuzinin havasına hiç uymuyordu: Nan başını ileri geri sallarken Jared sessizce düşüncelere dalmıştı. Brody bıçakları, ok ve yayı kuşanmış bir halde herkesi tek tek inceliyordu.

“Mutlu yıllar, Mina!” Nan bağırıp kıkırdadı. Jared’in yüzü korkuyla ona doğru döndü. Galiba Mina ona hayatının en korkunç günlerinden birinin aynı zamanda doğum günü olduğunu söylemeyi unutmuştu. O da sormamıştı tabii. Mina hemen gözlerini çekip eteğiyle oynamaya başladı.

Müzikten başı şişmişti, içinden limuzinin uçarak onları bir an önce okula bırakmalarını geçirdi. Limuzin turu güzel de olsa katlanılmaz derecede stresliydi. Şoför okula yanaşıp girişte durunca rahat bir nefes aldı. Kalabalığı gördü. Birçok

kişi dışarıda geziniyordu, bazıları limuzini görünce ıslık trd, içinde yalnızca Brody’nin olabileceğini biliyorlardı. Dışarıdaki kalabalığın içinde Savannah White ve arkadaşları da vardı.

Mina ve Nan okulun en yakışıklı çocuklarıyla birlikte limuzinden inince Savannah’nın yüzündeki gülücük soldu. Açık mavi bir elbise giymiş ve ta taktığı saçlarını tepeden toplamıştı. Kl Kedisi kostümü giydiği hemen anlaşıyordu. Priscilla da yeşil elbisesi ve kurbağa şeklindeki çantasıyla *Kurbağa Prens* kitabındaki prenses olmuştu.

Mina onlara bakmamaya çalıştı ama birbirlerine fısıldadıklarını göz ucuyla gördü. Bir anlığına, bir zamanlar onun da Brody için bir anlam ifade ettiğini düşünüp onun adına üzüldü ama sonra yanından geçerken ona, “Kırmızı Başlıklı Ezik!” dediğini duyunca bütün empatisini kaybetti.

Kapıya vardıklarında güvenlik görevlileri gerçekten de Brody’nin üstündeki sahte silahları kontrol etti. Mina, Jared’a gecenin ilerleyen saatlerinde bir silah yapmasını istemeyi aklından geçiriyordu.

Nan ve Mina spor salonuna gidince ğrenci konseyinin ortaya çıkardığı muhteşem manzara karşısında şaşkına döndüler. Yanıp sönen ışıklar ve devasa ses sistemleri bile vardı. Kocaman çikolatadan evin ve dilek ağacının hemen yanına Rapunzel’in kulesi de konmuştu. Mina ve Brody’nin ilk kez öpüştüğü bank da peri masallarından fırlamış gibi görünüyordu. Kocaman kapılar ve bir geçit fotoğraf, yemek ve dans alanlarını birbirinden ayırıyordu.

Sis makineleri gizemli bir hava katarken renkli ışıklan-

dırmalar ortamın havasına katkıda bulunuyordu. Hatta *Dj* bile büyümlü temaya ayak uydurmuş, büyük yamalı kıyafetler giymiş ve kocaman kulaklar takmıştı.

Dans pisti peri masallarından, hikâye kitaplarından ve mit-sel hayvanlardan oluşuyordu. Yarı insan yarı boğa canavar, tek boynuzlu atın içkisini dolduruyordu. Bir geyik, kazla dans ediyordu. Mina birçok kurt, kuzu ve ejderhayı sahnede gördü. Hayvan olmayanlar da prens, prenses ve şövalye olmayı seç-mişti. Frank ve Steve de süpürge-den ve okul bayrağından at yapmış mızrak dövüşü yapıyor gibi eğleniyorlardı.

Dj yavaş bir parça çalmaya başlayınca kaynayan dans pistini çiftler doldurdu ve diğerleri oradan ayrıldı.

“Dans etmek ister misin?” diye sordu Brody.

“Bu tehlikeyi göze almak ister misin, bilemiyorum,” dedi Mina kıpkırmızı kesilerek.

“Benim kontrol etmeme izin verirsen bir şey olmayacak.” Brody, Mina’nın elinden tutup onu piste götürdü. Haklıydı, kontrolü Brody’ye verdiği sürece ritmi bulmak ya da ayak-larına basmamak gibi kaygılar taşımasına gerek yoktu. Bel-ki de hayatında ilk kez bu kadar zarif hissediyordu kendini. Elbisenin katkısı da azımsanamazdı tabii.

“Bak, çok iyi gidiyorsun,” dedi Brody, Mina’yı cesaret-lendirip iyice kendine doğru çekerek. “Seni buraya getirme-den önce bir kez daha düşünmem gerekirdi.”

Mina bu sözler karşısında ne diyeceğini bilemedi. Ondan utandığını anlamaya başlamış olabilir miydi? Yoksa ayakları-na mı basmıştı? Aslında iyi gittiğini düşünüyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Seni dansa kaldırabileceğimi sanmıştım ama yanıltmı-
şım.” Ellerini beline sıkıca sardı ve eğilip kulağına fısıldadı.
“Steve, Frank, Larry ve diğerleri gözlerini senden alamı-
yor.” Brody başını arkaya atarak çocukları selamladı, Mina
hızlıca omzunun üstünden onlara bakıp utançla kızardı.
Haklıydı, herkes onlara bakıyordu.

“Belki de sana bakıyorlardır. Genelde öyle oluyor,” diye
karşılık vermek istedi.

“Çok naziksin ama okuldaki erkeklerin beni çekici bul-
duğunu sanmam.” Odanın içinde döndüklerinde Brody ço-
cuklara bakınca bazıları utanarak başını çevirdi. Bazıları
telefonlarıyla uğraşmaya koyuldu. Kimisi yerinden bile kı-
mıldamadı.

“Üzgünüm. Umarım seni utandıracak bir şey yapmamı-
şımdır.”

“Özür dileme. Bu senin suçun değil. Harika görünmemen
imkânsız.”

Mina’nın yanakları kızardı. Şarkı yavaş yavaş sona erdi-
ğinde Brody daha fazla dayanamadı. “Nan’in yanında bek-
ler misin? Gidip şu çocuklarla konuşmam gerekiyor.” Brody
yanından uzaklaşıp onu şimdi gözlüklü, kısa boylu bir ço-
cukla konuşan Nan’in yanında bıraktı.

O uzaklaşınca da Nan eğilip Mina’ya fısıldadı. “Gördü-
ğün ilgiye inanabiliyor musun? Hiç böyle bir şey görmemiş-
tim.” Sonra da onu dürtüp hayvan maskeleri takan erkekleri
işaret etti.

“Nan, onlar bizim okuldan değil,” diye fısıldadı Mina.
Haklıydı; ondan gözlerini alamayan bir grup vardı. Ne oldu-

ğunu anlamak için Nan'ın koluna girip yemeklerin olduğu bölmeye ilerledi. Belli bir uzaklıktan, dikkat çekmeden onları izlemeye başladılar.

“Seni takip ediyorlar!” dedi Mina sessizce.

“Brody nerede?” Mina onu en son gördüğü yere baktı ama orada değildi. “Jared’ı bulmam gerek!” Mina endişeyle bağırdı. Eğer Brody onun yanında değilse en azından Jared’ın nerede olduğunu bilmesi gerekiyordu.

“Bilmem. Birkaç şarkıda dans ettik ama sonra ortadan kayboldu. Mina, bu çocuklar bize doğru geliyor.” Nan yine başıyla onları işaret etti. Artık kalabalığın arasına karışmaktan vazgeçmiş, robot gibi kızların üstüne yürümeye başlamışlardı.

Mina’nın vücudundaki titreşim geri geldiğinde artık vaktin geldiğini anladı ama başına gelecekleri önceden bilmesine rağmen çılgına döndü. “Nan, buradan çıkmak zorundayız.” Nan’ın kolundan çekip onu çıkışa sürükledi.

İlk kapı Rapunzel’in kulesiyle kapatılmıştı, diğerinin önünde de tanımadığı çocuklar vardı. Oraya gitmesi mümkün değildi.

“Sahne! Dj’in arkasında bir kapı daha var,” diye bağırdı Nan müziğin sesini bastırmaya çalışarak. Eğilip balonların arasından geçerek sahneye ulaştılar. Mina yukarıdan bakınca iki grup insanın sahneye doğru geldiğini gördü. Kimdi bunlar? Ne istiyorlardı? Sisli dans pistinden geçerken vücutlarına vuran lazer ışıklarıyla birlikte Mina onların insan formlarından bir anlığına çıktığını fark etti. O anda iliklerine kadar titredi. İçlerinden biri başını kaldırıp sahneye bakınca Mina’nın

yüzündeki korkuyu gördü. Maskesini çıkardı, kızı böyle korkmuş gördüğü için zevkten dört köşe olmuştu.

“Buradan!” diye bağırды Nan perdeyi çekip kapıyı bulunca. Yan kapılara açılan merdivenlerden kaçtılar ama o anda kocaman bir adam yollarını kesti.

“Ayy!” Biri onu arkadan yakalayıp bir yumruk atınca Nan çığlığı bastı.

Karanlığın içinden biri daha çıktı. Mina korkuyla çığlık attı ama müziğin sesinden duyulması imkânsızdı.

“Ah, Kırmızı Başlıklı Kız, ah! Demek yolunu şaşırdın.” Jared’ın Gri Kuyruk dediği yaratık hemen hareket etti. Mina kaçmaya çalıştı ama kurt onu alıp duvara yapıştırdı. Başını çevirerek tuğlalara çarpıyordu. Mina’nın gözleri kararmaya başladı.

Kurt öne doğru eğilip yüzünü boynuna yaklaştırdı, kokusunu içine çekti. Boğazındaki damara dişini sürdü. Oradan boynuna inerek kalp atışlarını dinledi. “Kitap nerede?” diye fısıldadı kulağına doğru hırlayarak.

“Söyledim ya, bende değil,” dedi Mina inleyerek. Adam ona o kadar çok yaklaşmıştı ki elbisesinin içindeki defteri görecekti diye çok korkuyordu.

“Yalan söylüyor,” dedi bir kadın karanlıkta sesi yankılanarak.

“Üzerimde bir kitap varmış gibi mi duruyor?” Mina karanlıktaki figüre seslendi. Etraf bulanıklaşmaya başladığında yavaşça *tak* diye bir ses duydu.

“Evde bırakmış olabilir,” Gri Kuyruk avını kendine yakın tutarken karanlıktaki figüre cevap verdi.

“Daha önce de evini arayıp bulamamıştın. Orada bıraktığını düşündürten şey ne? Aklını kullan, işe yaramaz köpek.”

Mina yavaş yavaş görmeye başlıyordu. Tak tak sesleri daha da yakından gelmeye başladı ve sonra yavaşça kırmızı topuklu ayakkabıları fark etti. Hemen tanımıştı ve tam bir şey söyleyecekti ki, bir el başındaki tokaları kafasına geçirecek kadar sertçe saçlarını kavradı ve onu konuşan kişiye bakmaya zorladı.

Karşısında Claire duruyordu.

22. BÖLÜM

Ya da Claire'in yaşı hali... Kadın birkaç hafta içinde gözle görülecek kadar yaşlanmıştı. Artık otuzlarında değil, sekseninde gösteriyordu. Saçları beyazlamış, cildi kırışmış ve güneş lekeleriyle dolmuştu. Çok fazla kilo vermişti. Mina'nın tanıştığı güzel kadından eser kalmamıştı.

"Bu senin suçun," diye çıkıştı Mina'nın saçlarını kavrayıp duvara yeniden vurarak. Sanki vücudu yaşlansa da gücünden bir şey kaybetmediğini kanıtlamaya çalışıyordu. "Mükemmeldim, ölümsüzdüm ama sen benim fırınıma geldin. Gerçek bir Grimm'in kapıdan içeri gireceği kimin aklına gelirdi ki? Bu meşhur hikâyelerde yer almaktan onur duyuyorum. Daha önce okulunuza gelseydim seni fark edebilirdim. İnan bana, o zaman uzun yaşamazdın."

Mina kendini geri çekmeye çalıştı. Jared onun yaşlanıp sonunda öleceğini söylemişti ama Mina bunun günler değil, yıllar alacağını sanmıştı. Hikâyelerin gücünü iyice anlamaya başlıyordu.

“Özür dilerim, bu masalın gücünü günler sonra öğrendim. Bana inanmalısın.”

Claire yakından Mina’ya baktı. “Sana inanıyorum, evladım ama benim bir sorunum var. Yaşlanmak istemiyorum. Sonsuza kadar genç kalmak istiyorum. Sen fırınıma gelmeden önceki halime dönmek istiyorum.”

“Yapamam. Olanları nasıl geri alacağımı bilmiyorum.” Mina korkuyla titredi. Claire’in etrafını saran adamlar iyice yaklaştı, parmaklarını rahatlatarak hevesle vurmaya hazırlandılar.

“Saçmalık. Yapabilirsin. Seçilen kişi senmişsin, Grimoire da sende. Hikâyeyi değiştirecek gücün var.”

“Yok,” diye bağırdı Mina.

“Var!” diye inledi Claire. “Ve bence ihtiyacın olan tek şey biraz motivasyon. Getir onları, Lonetree.”

Mina neyle karşılaşacağını bilmiyordu ama daha önce hiç görmediği kızıl saçlı bir çocuk, Savannah ve Pri’yi içeri sürükleyince şaşırdı. Kızların başı dönüyor gibiydi ama zarar görmemişlerdi. Claire’in ayaklarının dibine oturdular ve sanki büyülenmiş gibi kıpırdamadan beklediler.

“Bırak onları!” Mina, Gri Kuyruk’a karşı gelmeye çalıştı. Kurt kollarını kıracakmış gibi daha da çok sıkmaya başladı.

“Kocamı çok sevmiştim,” dedi Claire yavaşça. “Sevdiklerinden ayrı kalmak ne demek bilir misin? Bilir misin?” Son soruyu bağırarak sormuştu.

“Evet,” diye karşılık verdi Mina. “Bilirim ve böyle olduğun için çok üzgünüm.”

“Hayır, değilsin!” Claire’in yüzü bir anlığına dondu ve sonra deli gibi gülmeye başladı. “Benim kadar yaşamadıkları için ihanete uğramış gibi hissediyordum ama sonra bundan daha önemli ve daha büyük şeyler için burada kaldığımı anladım.”

Claire’in konuşması *bip* sesiyle kesildi. Çantasından çıkardığı telefonla Mina’nın daha önce hiç duymadığı bir dilde konuşmaya başladı. Claire gibi acımasız bir cadının bile sesi melodik ve büyüleyici gelebiliyordu. Mina telefonun diğer ucundaki kişinin sesini zar zor duyabiliyordu. Kadın telefonu birden kapattı ve Mina’nın önünde duran kızlara dikkatle baktı.

“Bak ne diyeceğim, Mina. Hanginizin ölüp hanginizin yaşayacağına karar vermene izin vereceğim. Sadece iki kişiye ve Grimoire Kitabı’na ihtiyacım var. Bak, kalpsizin teki olduğumu söyleyemezsin. Sana hayatını kurtarma şansı veriyorum.”

Mina kızların hareketsiz vücutlarına baktı ve Claire’in söylediklerini düşündü. İkisi de etrafında olup bitenden habersiz, boş gözlerle bakıyordu. Hatta Pri anlamsız sözler mırıldanıyordu. Eğer düşmanlarından birinin adını verirse yaşayabilirdi ama o kadar kalpsiz ve ikiyüzlü olamazdı. Bu onun savaşıydı ve hikâyeyi böyle yarıda bırakmayacaktı. Bunun bir sonu olmalıydı.

Mina hızlı düşünmek zorundaydı. Belki de Claire onların hâlâ *Hansel ve Gretel* masalında kaldıklarını zannediordu ama Masal’ın onunla uğraşmayı bıraktığından haberi yoktu.

Bunu bilmemesi Mina'nın işine yarayabilirdi ama yine de yardıma ihtiyacı vardı. Soluna bakıp Nan'ın kızgın bakışlarıyla karşılaştı. Şimdi içinden geçen tek şey Jared'ın zamanında yanlarına gelmesiydi.

“Üzgünüm, Nan ama ben bizi seçiyorum. Savannah ve Pri gitsin. Biz seninle geleceğiz ama önce öğrencilere bir zarar gelmediğinden emin olmamız lazım.” Nan inlemeye başladı ama Mina ona her şeyin yoluna gireceğini anlatan bir bakış attı.

Claire'in dudaklarından çatlak bir kahkaha duyuldu. “Seni aptal. Arkadaşlarını kurtarmayı tercih edeceğini biliyordum. Siz Grimm'ler, hepiniz aynısınız.” Claire öne doğru gelip Savannah ve Pri'nin içinden geçti. Gözleri onu yanıltmıyordu. Kızlar birden duman olup uçtu. Göz yanılması, kızlar sadece bundan ibaretti. Claire güçlerini kullanmıştı.

Mina'nın çenesini sertçe kavradı ve sahnenin perdesini kaldırarak Savannah ile Pri'yi gösterdi. İkisi de kollarını kaldırarak dans ediyor ve elbette yaşıyorlardı.

“Anlaşmanı yaptın. Bizimle gelmek zorundasın. Boşuna kurtulmaya çalışma ama seni uyarıyorum, oyun oynamaya kalkarsan zarar gören öğrenciler olmaz, annen ve kardeşin olur.” Sonra Lonetree ve Gri Kuyruk'a doğru döndü. “İkisini de götürün. Gitmemiz lazım. Hemen! Bir şeyler hissediyorum. Yaklaşan bir tehlike var, bu hiç hoşuma gitmedi.”

Kurtlar hâlâ insan formunda olduğu için Claire'e karşılık verdiler. Mina daha karşı koyamadan havaya kaldırıldı, Lonetree onu omzuna attı. Adamın üstü başı ter kokuyordu.

Mina ığlık atmaya kalktı ama adamın omzu midesini bastırırken nefes almakta zorlanıyordu.

Nan daha çok karşı gelmeye çalıştı ve durmadan şimdi onu zapt eden adama vurmaya başladı ama adam onu bir darbeyle etkisiz hale getirdi. Mina, Nan'ın çenesine değerkenden yumruğun çıkardığı sesle irkildi.

Mina'nın burnuna ıslak köpek kokusu geliyordu; bu onları kaçırarak, kıyafet giymiş adamlardan geliyor olamazdı. *Düşün, Mina, düşün. Bu hikâye nasıl bitiyor?*

Ayak sesleri ve arabanın kapılarının açılmasından sonra Mina kendini bir kamyonun metal yerine düşerken buldu. Yanındaki adama tekme atmaya kalktı, çığlık atmak istedi ama eski bir bezi ağzına tıktıktan sonra bileklerini bağlayarak onu etkisiz hale getirdiler.

“Ne olur ne olmaz,” diye fısıldadı kulağına Lonetree.

Kamyonun en uç köşesinde oturma pozisyonu aldı. Birkaç kişi daha içeri girdi. Mina, Nan'ın baygın vücudunu yanına taşıdıklarını gördü. Araba çalıştı ve hareket etmeye başladılar. Arka pencereden spor salonunun gitgide küçülenek uzakta kalışını izledi.

Şimdi ne olacaktı?

Kamyon durduğunda, Mina uzaktan bir motor sesi duydu ama yakına gelene kadar ne olduğunu anlamadı. Tanıdık, siyah motoru kamyonun arkasında görünce neredeyse sevinçten ağlayacaktı. Jared'ın kumral saçlarını hemen tanıdı.

Motor, kamyonun yanına geçerek gözden kayboldu. İçinden kahramanına teşekkür etti. Jared onları kurtaracaktı. Mücadelenin sesini duyabiliyordu. Kamyon hızla sağa kıvrılınca duvara doğru sürüklendi. Ya Jared'ın yolunu kesmeye ya da onu ezmeye çalışıyorlardı. Birden fren sesi geldi ve Mina bu defa şoför koltuğuna kadar uçtu. Zorla dizlerinin üstünde doğruldu, artık ön camdan Jared'ı görebiliyordu. Şoför bir kez daha hızını artırdı ve Jared'ın yanında gitmeye başladı.

Mina onun adını haykırdı ve Jared sanki duymuş gibi ona doğru baktı. Şoför direksiyonu kırdı ve Jared'ın dengesini kaybetmesini sağlayacak şekilde ona yaklaştı. Mina öne doğru fırlayıp ön iki koltuğun arasındaki freni elleri bağlı halde çekmeye çalışırken yüreği ağzına geldi.

Adam öfkeyle haykırdı, Mina'yı hemen kaldırıp kamyonun arkasına itti. Çok geçmeden yine aynı hıza kavuşup devam etti.

“Sana karışmaman konusunda ne söylemiştim?” diye hırladı Gri Kuyruk. “İşte şimdi onu öldüreceğim.” Jared yine kamyonun arkasında belirdi, Gri Kuyruk eline arkada duran aküyü alıp kapıyı açtı. Jared'ı görmek için çırpınan Mina'nın saçları rüzgârdan uçuşmaya başladı. Ona iyi olduğunu göstermeye çalışıyordu. Kamyon yine sola kıvrınca Gri Kuyruk aküyü Jared'a doğru fırlattı ama denk getiremedi. Sinirle homurdandı.

Hemen sonra Jared, Gri Kuyruk'a meydan okur gibi işaret etti. Adam kamyonun dışarı eğildi, parmaklarını kamyonun kapısına geçirdi. Jared'm motoruna atlamak üzere gerilirken çıkardığı uluma sesi etrafta yankılandı.

Kamyon birden durdu, Jared sola doğru kayd  ve sonra arkasını dönerek kurdun atlamasını bekledi. İri kaslı adam Jared'ın üstüne atlayıp onu motordan devirince Mina deh ete kapıldı. İkisi de yolda yuvarlandı. Mina'nın gördüğü son şey kurt ona tırnaklarını geçirirken Jared'ın yüzünde beliren acı ifadeydi. Sonra kamyon hızla uzaklaştı.

23. BÖLÜM

Mina gözlerinden yaşlar süzülerek çılgılık atmaya başladı. Jared onun için hayatını tehlikeye atmıştı ve artık onu koruyacak kimse yoktu.

Korku. Umutsuzluk. Hüzün... Hepsini hissediyordu. Sonra hissizleşmeye başladı ve başka bir kurt gelip onu omzundan çekerken hiç karşı koymadı. Babushka'nın Fırını'na geldiklerini anlamakta bile zorlandı.

Claire'in torunu Brimwell Junior'ın kamyonun arkasında belirdiğini görünce ne hissedeceğini kestiremedi. Claire ilerledi. Depo yazan yerin kapısını açtı ve geçmelerini bekledi. İçerisi karanlık ve soğuktu. Un ve petrol kokusu birbirine karışmıştı. Mina'nın ağzına tıktıkları bezi aldılar ama kollarını çözmediler.

“Önce sarışınla başlayacağım,” dedi Claire. Nan'ın yanına gitti, saçından tutup kaldırdı ve yüzünü dikkatle inceledi. Güneş lekeleri olan, kırıxmış elini uzatarak kızın ağzına

doğru tuttu. Nan'ın yüzünden Claire'in eline doğru sarı, parlak bir ışık yükseldi.

Nan gözlerini korkuyla açtı ve Mina'nın gözleri önünde yaşlanmaya başladı. Mavi gözleri griye döndü, cildi saydamlaştı. Mina arkadaşının saniyeler içinde on altı yaşından seksen altı yaşına geçişini çılgılık atarak izledi. Aynı zamanda Claire de gençleşiyordu. Saçları uzayıp sapsarı oldu. Yüzü dolgunlaşmaya başladı ama elli yaşına kadar gelince birden durdu.

Sonra Claire kızı yere bıraktı. "Onu öldürmeden alabileceğim yıl bu kadar," dedi. Sesi öncekinden daha gür ve güçlü çıkıyordu. Korkunç bir gülümsemeyle Mina'ya döndü. "Onun işini bitirmemi istemeyeceğini tahmin ediyorum. Bu yüzden bana Grimoire Kitabı'nı ver de seninle işimiz bitsin."

Mina korkuyla titredi.

"Ne bekliyordun? Ortada cansız bir beden bırakmak yerine kimse anlamadan gençlerden birkaç yıl almak daha mantıklı. Bunun devam edebilmesi için de senin yaşam enerjine ve Grimoire Kitabı'na ihtiyacım var. Yani ya şimdi onu bana verirsin ya da arkadaşın kalan yıllarına veda eder. Geriye bir tek sen kalırsın."

Belki de Claire bunu söyleyerek Mina'yı korkuttuğunu sanmıştı ama tam tersine ihtiyacı olan şeyleri söyleyip onu yüreklendirmeyi başarmıştı. Tehdit eder gibi Nan'ın yanına doğru gidip elini ona uzattı.

"Hayır, dur!" dedi Mina ayağa kalkmaya çalışarak. "Kitabı sana vereceğim ama daha özel bir yere gitmemiz gerekiyor."

“Beni aptal mı sandın?” diye çıkıştı Claire.

“Hayır, sadece...” Mina utanıyormuş gibi yaptı. Alışkın olduğu için zorlanmamıştı. Yanakları kıpkırmızı kesildi. “El-bisemin içine sıkıştırmıştım. Almak için soyunmam gerek.”

Claire onun bu tuhaflığına güldü. Domuz yağı kutularıyla dolu yüksek rafı işaret etti. “Oraya geç ama daha fazlasını bekleme. Bilgin olsun, kaçabileceğin ya da saklanabileceğin hiçbir yer yok.” Eliyle kurda işaret edince, Lonetree gelip elindeki bağı çözdü.

Mina başını sallayarak kaderine mahkûm olmuş bir halde yavaşça rafın arkasına geçti. Gözden kaybolunca elini içeri uzatıp kitabı kolayca çıkardı. İçini açınca hâlâ ilk hikâye hariç boş olduğunu gördüğüne şaşırdı. Belki biraz bilgiye rastlar diye düşünmüştü.

“Hadi, yardımına ihtiyacım var!” diye fısıldadı kitaba. “Bana yardım etmen gerekiyorsa şimdi tam zamanı.” Kaptan ne bir ses ne bir ışık yükseldi. “Lütfen! Yalvarırım.” Hiçbir şey olmadı.

Mina yere çömelerek kitabı göğsüne bastırdı. Kütüphanede okuduğu masalların hepsi gözünün önünden geçiyordu. Kurtların, küçük kızların ve avcılarının olduğu görüntüler film şeridi gibi gözlerinin önünden aktı.

Bir avcının gelip onu kurtarmasını bekliyordu ama hikâye her zaman öyle bitmiyordu. Bazen de Kırmızı Başlıklı Kız, büyükannesini kendi kurtarıyordu. Ne de olsa hikâye zamanla değişmişti. Büyükannenin evindeydiler. *Babushka* kelimesi de Rusça büyükanne demekti, değil mi? Mina öyle olmasını umuyordu. O zaman Claire de büyükanne mi oluyordu? Hayır, bir terslik vardı. Claire kötü karakterdi.

Biraz geri çekilip şimdi korkuyla titreyen yaşlı bir kadının yanında duran Claire'e baktı. Nan! Nan şimdi Mina'nın büyükannesi olacak yaşıydı. Masal her şeyi ayarlamıştı. Mina büyükannesini kurtarmak için kurtları atlatan Kırmızı Başlıklı Kız olmuştu işte. Jared ona Claire'in hikâyesinin tamamlan-
dığından bahsetmişti. Tamamlanmış ama henüz bitmemişti. Bu yüzden Mina'nın şimdi bu hikâyenin kötü karakterlerine odaklanması gerekiyordu. O da Claire değil, kurtlardı.

Masal gereği Jared ya da Brody'nin onu kurtarmasını bekliyordu ama Mina'nın da söz hakkı vardı.

"Ben avcıyım," diye fısıldadı kendi kendine. "Ben avlanan değil, avcıyım," dedi daha yüksek sesle. "Kaybeden ben olmayacağım!" Mina defterine sıkı sıkı tutunup en yakın kurda doğru koşmaya başladı. Kurt dişlerini çıkardı ama kitap sanki yaşama dönen bir canlının kalp atışları gibi bir, iki, üç kez oynadı.

Mina hikâyenin gücüne inanıyordu. Masal'ın da onun daha çok güçlenmesini istediğinden emindi ve nasıl kullanması gerektiğini bilmese bile Grimoire Kitabı'na inandığı sürece ona yardım etmemesi mümkün değildi. Kendine güvenmek zorundaydı.

Gözlerini kapattı ve kendini bir avcı gibi hayal etti. Kitabı tam atacaktı ki elinde ihtiyacı olan silah beliriverdi. Gözlerini şaşkınlıkla açtı. Defter bir anda ışıktan yapılmış saydam bir baltaya dönüşmüştü. Mina çizgi film karakterleri gibi görüldüğünü fark edince bir anda kıkırdamaya başladı. Işık bedenine dokunduğu anda kurt uludu. Şimdi silahın değdiği yapay insan bedeninin içindeki gerçek kurt görülebiliyordu.

Mina baltayı bir kez daha kendine çekti ve tekrar kurda doğru savurdu. Her seferinde kurt uluyarak baltadan çıkan parlak ışığı engellemeye çalıştı.

Mina'ya pençe attı ama o geri çekildi. Bir balta darbesi daha vurunca kurdun üstündeki son katman da kayboldu ve havaya karıştı. Dönüp diğer kurda doğru ilerledi ama o aynı şeylerin başına gelmesinden korkup kaçtı.

Claire'e dönerek elindeki baltayla tehdit edercesine yürüdü. "Onu hemen eski haline getir!"

Claire, Mina'yı incelerken gözlerini kıstı. "Yapamam. Hem o da nereden çıktı?"

"Hemen yap dedim yoksa elimdekini kullanırım. Bu, sıradan bir balta değil."

"Grimoire," diye fısıldadı Claire gözleri parlayarak. Titremeye başlamıştı. "Arkadaşına yardım etmemin tek yolu kitabı bana vermenden geçiyor. Belki o zaman hayatını uzatmanın bir yolunu buluruz. Ne de olsa o benim gibi bir peri değil."

"Hayır, sana inanmı..." Mina cümlesini tamamlayamadan yere yığıldı. Elindeki balta da uçarak yere düştü. Şimdi eski haline dönmüş, sıradan bir defter olarak Claire'in ayaklarının önünde duruyordu.

"Ay, teşekkür ederim." Claire eğilip onu aldı. "Bir şeyler böyle yolunda gidince bayılıyorum. Değil mi ama Lonetree?"

Lonetree, Mina'yı kadının önünde yere sermişti ve şimdi de homurdanarak yerden kaldırıyordu.

Claire defteri açtı ve bitmemiş hikâyesini görünce kaşlarını çatı. "Hadi ama!" Sonra elinde salladı. "Bana hikâyemi

göster. Çocukken perilerde duran kitapta görmüştüm. Burada yalnızca bir kopyasının olduğunu biliyorum ama hikâyenin doğru anlaşıldığından emin olmam gerek.” Claire kıkırdayarak birkaç sayfa çevirdi ve sonra da bir tanesini öfkeyle yırttı. “Göster dedim! Yoksa daha çok yırtarım!” Tatmin olmasa da defteri çantasına koydu. “Neyse, onu konuşturmanın başka yolları da var. Gretel’in mutlu sona ulaşmadığı anlaşıldığı sürece sorun yok.”

Mina karşı geldi. “Yanılıyorsun!”

Claire ona baktı. “Sen nereden biliyorsun?”

“Senin hikâyeni biliyorum. Bitti. Ölmeye mahkûmsun. Bugün ya da yarın, fark etmez. Sonun geldi. Yapacağın hiçbir şey olacakları değiştiremez.”

“Seni aptal kız! Her şey değişebilir. Bu hikâyenin yıllar içinde kaç kez değiştiğine bak.”

“Ama biz artık senin hikâyende değiliz. Sen benimkindesin ve bu hikâyede kazanan benim.” Mina cüretkârca başını kaldırdı. Yüzünden akan kan elbisesine damladı. Lonetree tarafından darp edilince yaralanmıştı.

“Anlamadım.”

Kapıdan sesler geliyordu, biri Mina’nın adını haykırdı. Brody’nin sesine benziyordu. Jared’in okuldan çıktığını görüp takip etmiş olmalıydı. Bu hikâyeyi hemen, şimdi bitirmesi gerekiyordu.

“Senin hikâyenin neden benim kitabımda olmadığını biliyor musun? Çünkü ben onu haftalar önce bitirdim ama Masal’ın sana biraz daha ihtiyacı vardı. Benim büyükannem yaşamıyor. Şimdiki maceramı tamamlayabilmem için etraf-

ta dolaşmana izin verildi. Başka bir hikâyede gerekenleri sağlamak için seni kullandı. Hayatımı feda edebileceğim kadar çok sevdiğim birini ortaya çıkardı. Başka bir şey değil. Az önce de bu hikâyeyi tamamlamış oldum.”

Mina ayağa kalkıp şimdi soğuk yerde yatan Nan’e doğru yürüdü. Kendine çekip ona sarıldı. “Kurdu öldürdüm ve büyükannemi kurtardım. Bu masal bitti. Ben kazandım. Gel de gör.” Mina parlamaya başlayan Grimoire Kitabı’nı işaret etti. Şu anda olanları gösteren bir resim yavaş yavaş kâğıtta belirmeye başlamıştı. Mina perilerin dünyasındaki kitapta da aynı şeyin gerçekleştiğini biliyordu. Arkasından bir ses geldi. Claire defteri yere düşürdü ve Mina *Son* yazısının belirdiğini gördü. Tam o anda camlara vuran bir rüzgâr sesi duyuldu ve Grimoire onu kendine doğru çekmeye başladı.

Mina, her yer sallanmaya başladığı anda Nan’i sıkıca tuttu. Oda dönüyor gibiydi, Nan’in vücudundan parlak bir ışık yayılıyordu. Mina korkuyla çığlık attı, en yakın arkadaşını kaybediyordu. Grimoire, Nan’i de kendine doğru çekiyordu ve Mina onun buna dayanabileceğinden emin değildi.

Güçlü kollar onu birden kavradı. Brody, Mina’yı yere itip vücudunu ona siper etti. Onun kaybolduğunu anlamış ve Jared’ın gittiğini görmüş olmalıydı. Belli ki o da kamyonu buraya kadar takip etmişti.

“Tutuyorum seni! Gitmene izin vermeyeceğim. Söz veririm!”

Mina, kitabın korkuyla titreyen kurdu ve çığlık atan Claire’i içine alışını izlerken donup kaldı. Tam o anda Claire ona doğru eğildi, Mina’nın dişleri korkudan birbirine çarpıyordu. Ya

Mina'nın yardımını ya da kalan birkaç yılını istiyordu ama artık önemi yoktu. Kadın kitabın içinde yok oldu.

Kitap sesle yere düştü. Rüzgâr, sesler ve deprem sona erince Mina arkadaşının yanına koşmak istedi ama Brody onu tutuyordu.

Hemen üstünden kalkıp yarası olup olmadığına baktı. Yüzündeki birkaç kesik ve morartı dışında iyi görünüyordu. “İyisin! Şükürler olsun!” Onu kendine çekip öptü. Öpücüğünün tadı hem tuzlu hem tatlıydı. “Bir daha asla gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim,” dedi fısıldayarak ve alnından öptü.

Mina, Nan'i görmek için geri çekildi.

Eski haline dönerken vücudu hâlâ parlıyordu. Mina, Masal ne zaman onunla bağlantıya geçse hissettiği titreşimi yeniden hissetmeye başladı. Anlamak ister gibi etrafa baktı ama hiçbir şeye rastlamadı. Sonra bu hissin Grimoire Kitabı'ndan geldiğini anladı. Kalkıp kitabın yanına gitti. İçinde biriktirdiği güçle birden kapanan kitap onu da Brody'yi de yere serdi.

Mina, şimdi yerde yatan Brody'ye baktı. Çocuk soğuk gözlerle ona bakıyordu.

“Brody!” Mina çığlık atarak ona doğru koştu. Mina parmaklarını onun teninde, saçlarında dolaştırdı. Yaralanmadığından emin olmak istiyordu. Bir yerine zarar gelmemiştii.

“Tanrım! Onu bırak da gel bana yardım et,” diye söylendi Nan yerden kalkmaya çalışırken. Etrafına baktı. “Burada ne arıyoruz?”

“Hatırlamıyor musun?” diye sordu Mina. “Babushka'daki Claire partiye gelip bizi buraya getirdi.”

“Babushka mı? Neden bahsediyorsun sen? Bir dakika, partiyi kaçırdık mı yani?! Peki o burada ne arıyor?”

Mina’nın akli karışmıştı. Nan hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Bu bir şaka mıydı yoksa bu kadar çabuk iyileşmesinin yan etkisi miydi? “Hatırlamıyor musun? Partideki eşimdi.”

“Ha ha, tabii. Yalnız gitmeye karar verdiğimizize eminim. O, Savannah’nın eşiydi, senin değil.” Nan ayağa kalkıp etrafta dolaşmaya başladı.

“Ama ben üç hafta önce bu fırında onun hayatını kurtardım. Sonra çıkmaya başladık, hatta bana bir telefon aldı, bak.” Mina telefonunu bulmak için yere baktı ama nerede kaybettiğini bile hatırlamıyordu.

“Senin mi? Ceptelefonun vardı, öyle mi? Ha ha! İşe bak. İyi olduğuna emin misin? Nasıl desem bilemiyorum ama biz hiçbir zaman buraya geziye gelmedik. Şuraya bak, yıllardır kullanılmıyor.”

Nan haklıydı. Mina etrafına baktı, bir zamanlar çalışan bir fabrikanın bembeyaz duvarları ve yepyeni eşyalarının yerinde şimdi kirli, eski bir depo duruyordu. İçerideki küf ve duvardaki spre y boya berbat görünüyordu. Hatta Mina az önce bir fare gördüğüne emindi.

Sanki o fırın hiç var olmamıştı. Hepsini Masal yaratmıştı, onu oyuna getirmişti. Hikâye biter bitmez de insanların dünyasındaki etkilerini alıp götürerek her şeyi silmişti. Mina göğsünün acıyla yandığını hissetti. Brody’ye dönüp bakarken elini kalbine götürdü. Hiçbir şey gerçek değildi. Brody’nin ona olan hislerini de Masal mı yaratmıştı? Öyle olmasa bile o bunu hatırlayacak mıydı?

Nan hâlâ bir şeyler anlatıyordu. “Bu kadar muhteşem bir şey olmuş olsa önce benim bilmem gerekmez miydi? Yani, Twitter’da milyonlarca takipçim olurdu!” Kırmızı kitaba doğru ilerledi ve eline almadan önce ayağıyla yokladı.

“Sakın dokunma!” diye bağırdı Mina. Hızla uzanıp onu arkadaşının elinden kaptı. Nan geri çekildi, Mina’nın bu tavrı onu kırmıştı. “Özür dilerim. Başımız belaya girmeden önce buradan gidelim mi?”

“Brody’yi de götürsek iyi olur. Savannah White’a erkek arkadaşıyla kaçtığımızı açıklayan kişi olmak istemiyorum.”

Nan haklıydı. Brody kıpırdamaya başlamıştı.

Çocuk kalkıp etrafına bakınca Mina onun yanından biraz uzaklaştı. Yanında duran kızlara bakınca neye uğradığını şaşırdı. Sonunda ona döndüğünde Mina nefesini tuttu. Gözlerinde bir ışık, tanıma belirtisi, hatta mutluluk görmek istedi ama hiçbir şey yoktu. Nan’e dönmeden önce ona bir yabancıymış gibi baktı.

“Seni tanıyorum, değil mi?” Ayağa kalkıp pantolonundaki tozu silkti.

“Evet,” diye karşılık verdi Nan.

“Nan Taylor?” diye sordu.

“Yine doğru cevap... ding, ding, ding. On puan kazandınız.” Nan hâlâ neden burada olduklarını anlamak ister gibi etrafına bakarak güldü.

“Burada ne arıyoruz?” diye sordu Brody. Şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyordu.

“Sanırım biri bize eşek şakası yapmış. Umarım bu senin fikrin değildir, Brody. Şimdi kusura bakmazsan partiye

dönmek istiyorum.” Mina’ya doğru yürüyerek koluna girdi. “Hadi gidelim buradan. Burası beni ürpertiyor.”

Mina arkadaşının yanında olmasına sevinerek, başıyla onaylayıp yürümeye başladı. Gözyaşlarını tutmak için elinden geleni yapıyordu ama önünü bile göremiyordu. Nan’ın kendisini kapının önünde bekleyen limuzine doğru götürmesine izin verdi. Brody’nin buraya nasıl geldiği anlaşılmıştı. Nan kapıyı açıp içeri girdi. Brody de arkalarından yavaşça onları takip etti, içeri girip kapıyı kapadı. Şoföre sürmesini işaret etmek için pencereye vurdu.

Mina karanlığın gözyaşlarını saklamasını umarak ondan olabildiğince uzakta durmaya çalışıyordu. Çenesine dokununca eline kan geldi. İç çekerek kirli, lekeli elbisesine elini sildi. Zaten çoktan mahvolmuştu. Hikâyede hiç böyle bir şey olduğunu hatırlamıyordu.

Mina birinin ona baktığını fark edince başını kaldırıp Brody’yle göz göze geldi. Çocuk utanmış gibi gözlerini kaçırdı. Mina pencereden dışarı bakıp kendini toplamaya çalıştı ama Jared’in da sonsuza kadar gittiğini hatırlayınca yeniden ağlamaya başladı.

Brody boğazını temizledi. “Şey, bunu alabilirsin.” Cebinden bir mendil çıkarıp Mina’ya uzattı. Mina neredeyse kahkahayı basacaktı. Hâlâ mendil kullanan insanlar var mıydı?

Mina hayır anlamında başını salladı. Daha çok ağlamamak için ona bakmaya korkuyordu.

“İsmin Mina, değil mi?”

Mina başıyla onayladı.

“Mina, çenende bir kesik var. Sanırım kontrol edilmesi

gerekiyor.” Ona doğru eğilip mendili çenesine nazikçe bastırırdı. “Üzgünüm. Bu akşam ne olduğunu bilmiyorum ama galiba bir çeşit şakaydı. Buraya nasıl geldiğimizi bulacağımdan şüpheniz olmasın. Yaralanmana üzüldüm.”

Sanki Mina’yı tanıımıyormuş gibi konuşuyordu. Şimdi tüm o öpücükler ve hisler gitmiş miydi? Olamazdı, değil mi? Mina sormaya, aptal gibi görünmeye korkuyordu ama buna alıştı! Tam ağzını açmış ona doğruyu söyleyecekti ki minibarın yanında duran Nan onlara seslendi.

“Bakın, burada şarap var ama açılmış.”

24. BÖLÜM

“**Ş**u polo takımındakiler yok mu!” dedi Nan öfkeyle, öğle arasında. “Hepsinden nefret ediyorum.” Görünüşe göre Masal, Nan’ın eşek şakası fikrinden hoşlanmıştı ve kendilerini fabrikada bulmalarının böyle açıklanmasını sağlamıştı. Güya, polo takımındakiler Brody ve herhangi iki kızı sırf Savannah partide erkek arkadaşını kaptırdığını düşünsün diye kaçırmıştı. Onu aldatıyormuş gibi görünmesini sağlamak istemişlerdi ve herkes bununla çok eğlenmişti. Tabii Mina hariç; o, rezil olmuştu.

Gelen mesajlarla takipçileri iki katına çıkan Nan daha fazla kızgın kalamadı. “Ama itiraf etmeliyim ki biz limuzinden inerken Savannah’nın yüz ifadesi süperdi. Ondan nefret edenler arasında popüler oldum.” Nan gülümseyerek üç masa ötede Brody’yle oynaşan Savannah’ya kurnazca el salladı. Kız ona öfkeli gözlerle bakınca da güldü.

Mina o tarafa bakmak istemiyordu. Arada bir Brody'nin tuhaf bakışlarına rastlıyordu ama bu onu hiç rahatlatmıyor, hatta daha çok sinirini bozuyordu. Brody zaman zaman sanki bir şeyi unutmuş gibi tuhaf bir hisse kapılıyordu ama bir türlü ne olduğunu bulamıyordu. Bulamayacaktı da...

Mina o gece eve geldiğinde ailesini uyurken bulmuştu. Kıyafetlerini değiştirip dolaba atmıştı. En azından artık dolabında kırmızıdan başka renk de vardı. Çekmeceye gitti ve üstünde Başarısızlıklar ve Efsanevi Felaketler yazan defterini açıp Brody'yle ilgili son yazdığı şeyi bulmak istedi. Hâlâ orada duruyordu, böylece rüya olmadığından emin oldu. Masal en azından bunu onda bırakmıştı.

Annesinin Brody'ye çektiği nutuk şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı. Annesi bunların olacağını biliyordu ama ilişkilerinin biteceğini ona söylemektense birkaç gün daha mutlu olmasına izin vermişti. Ona gerçekleri söylemiş olmasını diledi. Hepsı olmasa da bazı kırgınlıklarını hiç yaşamamış olabilirdi.

Bütün gece Jared'ın birden ortaya çıkıp ona sataşmasını dileyerek çatıda beklemişti. Üç hikâyeyi tamamladığını bilse onunla gurur duyardı.

Ama hiç gelmedi. Mina, Grimoire Kitabı'na bile baktı. İçinde hiçbir şey yazmıyor, sadece hikâyeleri gösteren çizimler yer alıyordu ama sanki Mina kitabın gücünü Claire ve kurtlar üzerinde kullanmış gibi, resimler de solmuş ve neredeyse görünmez olmuştu. Kitabın içinde mırıltı sesiyle kendini gösteren o güç ortadan kaybolmuştu. Mina nereye

gitse onu korkuyla yanında taşıyordu. Hatta yastığının altına koyup geceleri onunla uyuyordu. Şimdi de hırkasının cebinde, hemen yanında duruyordu.

Mina, Nan'e baktı. Arkadaşı kaşlarını çatmış, alnına bakıyordu. Birkaç dakikadır ağzını bıçak açmamış, Mina'nın neşeli, umursamaz arkadaşı olmaktan çıkmıştı. "Ne oldu?" diye sordu Mina.

Nan yansıyan aksine dikkatle baktı. "Bir şey yok. Sadece, sanki yüzümde normalden fazla kırıxıklık varmış gibi hissediyorum. Baksana bana, sence de yüzümde leke yok mu?" Nan gözlerini açıp Mina'ya doğru komiklik yaparak eğildi.

"Hayır." Mina gülüyordu.

"Peki kırıxıklık?" Nan yüzünü büzerek cildini kırıştırdı.

"Madem konuyu açtın, bence gidip yaşlıların indiriminden yararlanmak için başvuruda bulunmalısın. Kabul edileceğine eminim," diye karşılık verdi Mina.

"Biliyordum!" dedi Nan iç çekerek. Önünde duran keki eliyle itip çantasından bir krem çıkardı. Hızlıca yüzüne sürmeye başladı.

Mina kakhaha atarken Grimoire Kitabı'ndan gelen sıcaklıkla birden irkildi. Elini karnına koydu ve kitabın kıpırdanmaya başladığını hissetti. Tüyleri diken diken oldu ve vücudu titremeye başladı. Her an bir saldırı gelecekmişcesine dikkatle etrafa bakındı. Hatta ayağa kalkıp duvara yaslanarak Nan'i korumaya hazırlandı.

Nan'in telefonu çalınca çantasından çıkardı ve hoşuna giden bir şey görünce yaptığı gibi ıslık çaldı. "Vay, şuna bak!

Yeni bir öğrenci gelmiş, çok da yakışıklı. Görnek ister misin?” Nan ona telefonu uzattı ama Mina ona bakmadı. Arkasından yaklaşan bir şey olduğunu sezdi.

Dehşetle döndü ve olduğu yerde donup kaldı. Kalbinin sesini kulaklarıyla duyabiliyordu. Tam karşısında, birkaç adım uzakta duruyordu.

Jared oradaydı.

Birinci Kitabın Sonu...

JARED'İN HİKÂYESİ

Okurlarıma...

Jared'in da sağ çıkması gereken bir masal vardı...

I. BÖLÜM

Jared ağaçta tünediği yerden onu görebiliyordu. Çalılarının arasında çömelmiş, şüphe çekmeden durmaya çalışıyordu kız. Uzun, kahverengi saçlarını gevşek bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı ve üstüne, geceye karışmak için simsiyah giysiler giymişti.

Ne klişe. Batman'e benzemek için sadece kemeri ve pelerini eksik. Onu günlerdir izlemekte olan Jared işaretleri görmüştü; uykusuzluk, kaygı, sürekli omzundan arkaya bakmalar... Kendisi de yeni bir hikâyenin başlamak üzere olduğunu haber veren gücü hissedebiliyordu. Mina Grime, oldukça ciddi peri işlerine adım atmak üzereydi. Jared onun kendisinden yardım istemediğine inanamıyordu. Neyse ki *Mina'nın* işine burnunu sokmak için kimseden izin almasına gerek yoktu.

Jared ona yaklaşmak için, ceketinin bir yere takılmamasına dikkat ederek daha aşağıdaki bir dala geçti, gerilmiş

parmaklarını esnetip kotuna sürttü. Mina onun birden ağaçta beliriverdiğinden habersizce, tüm dikkatini karşısındaki eve vermiş halde duruyordu. Vücudunun her santimi, bir fare kapanının yayı kadar gergindi. Aklına aniden bir şey gelince Jared'ın yüzünde pis bir sırıtış belirdi. Artık kapıyı harekete geçirmenin vakti gelmişti.

Jared yavaşça elini açtı. Küçük, sarı bir parıltının ardından avucunda cisimlenen siyah taşla dikkatlice nişan alıp Mina'nın birkaç adım ötesindeki çalılıklara attı. Kızın kafası sesle birlikte sola döndü. Jared uzanıp ağacın ince bir dalını kavradı ve kırılanda kadar aşağı doğru bastırdı.

Mina irkildi; direkt savaş ya da kaç moduna girmişti. Kendi etrafında daireler çizerek çevreyi inceliyor, yukarıdan başka her yere bakıyordu.

Dikkatini ver, Mina. Ses ağaçtan geldi. Saldırganlar her yerden çıkabilir. Jared onun nefesinin düzensizleştiğini, ellerinin titremeye başladığını görebiliyordu. Kız, Grimoire'ı ceketinden çıkarıp kendisine bastırırken Jared kaşlarını çatı. Aptal bir kitap yerine neden kendisinin yardımını istemiyordu bu kız? Belki de aralarındaki güven köprülerinin yanmasına neden olduğu içindi. Aslında hayır, köprüyü yakmamış, bir dinamitle patlatmıştı ve ondan kaçınarak güvenli ni darmadağın etmişti.

Elini kalın saçlarının arasından geçirip gözlerini kısıtı, sonra uzattığı elinde biraz daha büyük bir taş cisimleştirdi. Bu sefer dikkatli olmayı bir kenara bıkarıp taşı hemen Mina'nın arkasındaki ağaçların arasına fırlattı.

Mina gözle görülür şekilde sıçrayıp zar zor duyulan bir şey söyledi. *İşte!*

Onun adını söylemişti.

Küçük, korku dolu bir iniltiydi sesi ama Jared’a yetmişti. Neden olduğunu bilmiyordu ama onun, adını söylediğini duymak bile sakinleşmesini sağlıyordu. Mina aşağıda hareketlenmişti ve Jared’ın başka bir teşviğe ihtiyacı yoktu.

Onun ön tarafa geçtiğini görünce çevik bir biçimde aşağı atladı. Tünediği dal yerden üç metre yükseklikte olsa da inişi oldukça sessiz olmuştu. Mina’yı belinden kavrayıp havaya kaldırdı.

“AYYY!” diye bağırdı Mina ama Jared hemen eliyle ağzını kapatarak onu susturdu.

“Mina, daha sessiz olmalısın,” diye fısıldadı kulağına, onu nazıkçe yere indirirken. Derin bir nefes alırken gülümsemesini saklamaya çalıştı. Mina çilek ve vanilya kokuyordu. Bu koku –Peri dünyasında– o kadar da güzel ve çekici sayılmazdı ama Jared’a göre... Mina’nın üstünde mükemmeldi.

Mina ona bakmak için dönüp göğsünden ittirdi. Küçük kaşları sinirle çatılmış, akçaağaç kahvesi gözleri öfkeyle dolmuş, yanakları pembe pembe olmuştu. Yüzü ta kulaklarına kadar kızarıırken dudaklarını birbirine bastırdı. Onun kızııştığını görmek Jared’ı heyecanla titretiyordu.

“Ben sessizim zaten, seni koca öküz. Durduk yerde ortaya çıkıp bana saldırmaya çalışan sensin.” Dudağını ısırıp atkuyruğunu omzunun arkasına attı ve gözlerini yine çalılarının ötesindeki hedefine dikti.

Jared role bürünerek onun yanında yere çöktü ve izlediği şeyi izlemeye başladı. Gecenin bir yarısı, bir evin karşısın-

daki çalıların arasında suçlular gibi saklanıyorlardı. Gece nemli ve sıcak başlamıştı ama son birkaç dakikadır derece oldukça düşmüş olmalıydı. Etrafları da sisle çevrilmişti. İncelemekte oldukları küçük sarı ev çatırtılarla gerilemişti. Şimdi, on metre öteden bile çatırtıyı duyabiliyorlardı ve kurbağa vıraklamaları havada yankılanıyordu.

Yeni bir hikâyenin yaklaşmakta olduğunu hisseden Mina günlerdir kaygı içindeydi.

Haklıydı. Bir hikâye başlıyordu ama bu sefer Jared onun hikâyeyi çözmesine yardım etmek istemiyordu. Mina'yı güvende tutmak istiyordu sadece. Kötü perilerle yüzleşmek hayatını kesinlikle tehlikeye atacaktı. Jared yardım etme işini biraz ağırdan alsa bir şey olmazdı herhalde. Yıllar içinde Yardımcı rolünü sık oynamış değildi hem. O, Grimoire'ın hizmetkârıydı. Ona bağlıydı, tutsak kalmıştı... Durumuna nereden bakarsa baksın berbattı ama upuzun hayatında ilk kez gerçek kimliğini göstermişti. Hem de bir kıza! Jared daha önce gelen Grimm'lerin tümünden gerçek formunu saklamıştı ancak bir şey, Mina'nın yardım çağrısına en baştan cevap vermesine neden olmuştu. Ondaki bir şey kendisine seslenmişti sanki... Hem ona hem de Masal'a.

Masal. Jared içinde bir rahatsızlık hissedince kendisine engel olamadan uzanıp elini korumacı bir şekilde onun omzuna koydu. Mina sıçradı, nefesi teklemişti. Dönüp koluna yumruk atmaya başladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Çek elini!" diye tısladı kısık sesle. Sonra tekrar önüne döndü ama dönmeden önce oğlanlar ve çok fazla korku filmi izlemekle alakalı bir şeyler mırıldanmıştı.

Jared gülümsedi. Nasıl gülümsemeyecekti ki. Bu kız ona daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şey yapmıştı. Kendisini, insanlara mahsus tüm o çeşitli duygulara sahip olan gerçek bir insan gibi hissetmesini sağlamıştı.

O sırada hava sıcaklığında ani bir düşüş daha oldu ve Jared hikâyenin geldiğini anladı. Mina'yı buradan uzaklaştırmalıydı.

“Kızsal içgüdün yüzünden saatlerdir buradayız. Benim bir şeyler yemem lazım. Başka bir akşam gelelim olur mu? O zaman ajancılık oynayabiliriz.” Bekleyip Mina'nın harekete geçmesini sağlayabilecek mi diye baktı. Kız omuzlarını kaldırıp cebine uzanınca Jared'ın içinde küçük bir mutluluk belirdi. Buradan gideceklerdi sonunda.

Ama sonra havada uçan beyaz bir şey göğsüne çarptı ve nemli zemine düştü. Jared eğilip yerdekini aldı. Bu bir *granola* gofretti. Demek ki Mina'yı ikna etmek uzun sürecekti.

Jared dudağını sahte bir tiksintiyle kıvırdı. “Çikolata parçacıkları mı kalmamış bunların?” Zamanı tükeniyordu. Buradan hemen gitmeleri gerekiyordu.

“Jared, hemen çeneni kapatmazsan yemin ederim ki...”

Garaj yolundan hızlı adım sesleri gelince önündeki Mina'nın gerildiğini hisseden Jared dikkatini hemen topladı. İkisi de hareketsiz kalıp karanlıkta beliren figürün yavaşlayıp yaklaşmasını izlediler. Jared seyrederken *granola* gofreti yere bıraktı.

Kızılımsı sarı renkte kıvrıcık saçları olan bir kız burnunu çekerek garaj yolunda onlara doğru yürüyordu. Boyu kısaydı; hatta Mina'dan daha kısa. Kalp şeklindeki yüzü kızar-

mıştı ve bembeyaz yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Üstünde bir şort ve Lincoln Heights lisesinin mavi renkli erkek spor ceketlerinden biri vardı. Omzuna astığı kahverengi çantayı sıkı sıkı tutarken takip edildiğini biliyormuşçasına arkasına bakıp duruyordu. Adımlarını hızlandırıp evin ön kapısının önünden geçti ve arka tarafa yöneldi.

Kız sadece birkaç metre ötelerinde olsa da onları fark etmemişti. Tuhaf bir beklentiyle dolu yüz ifadesiyle dönüp garaj yoluna baktı. Jared, kızın bakışlarını takip edince başka – daha büyük– bir siluetin daha yaklaşmakta olduğunu gördü.

Yan kapının sinekliği açılınca kız küçük, sarı eve girdi. Garaj yolunun sonundaki figür yakınlaştıkça daha da belirginleşiyordu. Bu; beyaz bir tişört, kot pantolon ve spor ayakkabı giymiş olan, kısa saçlı genç bir adamdı. Kolları kaslıydı ve sporcu vücuduna sahipti. Yumuşak adımlarla yan kapıya gidip basamakları sıçrayarak tırmandı ve kapıya üç kez vurdu.

“Kathleen?” dedi kısık sesle. “Lütfen ağlama. Özür dilerim. Seni bir daha asla ağlatmayacağım, söz veriyorum.”

Veranda ışığı yandı, kapı hafifçe aralandı ve bir ses duyuldu. “Tom, söz veriyor musun?”

Tom ayaklarına baktı. “Seni öpmeye çalışmış olmam bu kadar korkunç mu? Senin istediğin bu olmadığı için üzgünüm. Bence muhteşem bir ilk öpücüktü.” Kathleen cevap vermeyince çocuk kafasını kaldırıp yalvaran gözlerle ona baktı. “Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

“Evet... evet, uğratmayacaksın,” dedi kızın boğuk sesi karşılık olarak.

Ve Jared ile Mina bir şey yapamadan genç adam evin içine çekildi, kapı kapandı ve sineklik pat diye kapıya çarptı.

Jared'ın teni karıncalanıyordu. İçerideki periyi hissedebiliyordu. Sıradan bir peri değildi bu, Jared onu sadece masallardan biliyordu.

“Âşıklar kavgadan sonra barışıyorlar,” dedi rahat bir sesle.

Mina kalkıp eve şüpheli gözlerle baktı. “Sanırım,” dedi ve dereye doğru yürümeye başladı. “Bunun bir sonraki hikâye olduğunu, Masal'ın buraya gelmemi istediğini hissettiğimden emindim ama şimdi bilemiyorum. Belki de bir şakaydı. Kader Hükümdarları'nın kötü bir şakası.”

Jared içinden rahat bir nefes verip Mina'nın peşine düştü. “O kadar kötü hissetme. Yani, sen şimdiye kadar gördüğüm en iyi Grimm değilsin sonuçta. Belki de Grimmdar'ın kapağıdır.”

“Grimmdar mı?”

“Bilirsin, Grimm Radarı.”

Mina ellerini kalçalarına dayayıp ona doğru döndü, direkt olarak gözlerine baktı ve suçlayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. *Tüh*. Jared bu işaretleri biliyordu. Baş dertteydi.

“Bana gerçeği söyle, Jared. Yakınlarda hiç peri hissediyor musun? Yakınındayken onları hissedebildiğini biliyorum.”

Mina onu köşeye sıkıştırmıştı. Yalan söyleme imkânı yoktu ama gerçeği söylemekten kaçınabilirdi. Bu konuda da oldukça iyiydi. “Evet, yakınlarda bir peri vardı. Uzun boylu, karanlık ve yakışıklı bir peri. Karnı da çok acıkmış ve biraz daha beklerse iğne ipliğe dönecekmiş.” Soruyu böyle iyi savdığı için içten içe mutluluk dansı yapıyordu.

Mina parmağını ona doğrulttu. “Hayır, başka biri var mıydı diyorum. Bir dakika, şunu dinle!”

Jared durup kulak kabarttı ama tek duyduğu kendi gergin kalbinin gümlemesiydi. Odaklandığında evin arkasındaki ormanın nasıl sessizleştiğini fark etti. Hem de aşırı sessizleşmişti.

“Su kurbağaları... sustular,” diye fısıldadı.

O sırada sineklik tekrar açıldı ve Kathleen, ellerinin arasında bir şeyle dışarı çıktı, ormana doğru dönüp dereye giden küçük çakıltaşı patikada ilerlemeye başladı.

Jared, Mina’yı kendisine doğru çekip yere çöktü. Mina gövdesinin ağırlığı altında, deri ceketinin içinde havasız kalmış gibi kıvranıyordu ama Jared şu anda bunu düşünemezdi. Onun insan kokusunu gizlediğinden emin olmalıydı. Neyse ki kız yakınlarda başka bir peri olduğunu hissedemiyordu.

Tabii Mina bunu bilemezdi. Belki de Jared ona yüzünü yere bastırıp neredeyse toprak yemesine neden olma gerekçesini açıklamalıydı ama bu doğasında yoktu. Bu yüzden onun homurdanıp sızlanmasına izin verecekti.

Kathleen’in dere yatağına doğru yürüyüp suyun yanında çömelmesini izledi. “Sen de hayal kırıklığı çıktın, Tom. Tıpkı diğerleri gibi,” dedi kız hüznü bir şekilde.

Jared altındaki Mina’nın kıpırdanıp kafasını serbest bıraktığını hissetti. Artık önlerindeki çalılıkların arasından karşılarındaki sahneyi izleyebilecekti.

Kathleen ayakkabılarını çıkartıp karanlık suya adım attı. Bacakları akan suya değer değmez yemyeşil ve kaslı bir hal aldı. Ağzı gerilip genişledi ve gözleri iyice büyüdü. Şimdi zayıf ama insan boyutlarında bir kurbağayı andırıyordu.

Yeşil renkli, perdeli parmaklarının arasında hâlâ duran şey sıçrayarak ondan uzaklaşmaya çalışıyordu ama kız öfkeyle onu hafifçe sarstı.

“Beni kurtarıp lanetimi sona erdirmen gerekiyordu. Prensim olacağına söz vermiştin ama başarısız oldun. Şimdi sen de diğerleri gibisin işte. Çirkin, faydasız bir yaratık.”

Bir zamanlar insan olan, şimdiyse su kurbağasına dönüşmüş Tom’u dereye fırlattı. Birkaç saniye sonra Tom’un kurbağa kafası sudan çıktı ve kıza yakınır gibi vırakladı. Onun arkasından başka kurbağa kafaları da çıkmıştı sudan. Derenin yüzeyi hızla büyük su kurbağalarıyla doldu. Hepsi de öfkeyle Kathleen’e vıraklıyorlardı.

Kız onlara el sallayınca vıraklama senfonilerini sona erdirdiler.

“Hepiniz hayal kırıklıısınız. Başarısızsınız. Tutamayacağınız sözler veriyorsunuz. Hepiniz bu kadarı hak ediyorsunuz,” diye bağırdı Kathleen, derenin çamurlu kıyısına doğru yürürken. Toprağa adım attığında sihri geri geldi ve tekrar insana dönüştü. Sonra kendisini yere atıp hıçkırmaya başladı.

Rüzgâr hızlanırken ağaç dalları sağa sola savruluyordu. Havayı fısıltı halindeki bir inleme doldurdu. Kathleen ve Mina, geceye fısıldanan semavi sözcükleri duyamasalar da Jared duyuyordu. Peri uyarısı ta derinliklerini sarsarken denileni anlayarak ürperdi.

Bu hikâyeyi kız değil, sen sonlandıracaksın.

2. BÖLÜM

“**B**ir şeyler yapmalıyız!” dedi Mina. “Oraya geri dönüp kızı Grimoire’ın içine çekmeliydik.” Öfkeyle ceketini çektiş-tirdi.

Jared içini çekip vitesi değiştirdi ve hızlanarak Mina’yı evine götürmek için otobana yöneldi. Neyse ki Mina geri dönmek için emir vermeyip sadece *gitmeliydik* diyordu. Grimoire, kızın elinde olduğu için Jared’in onun emirlerine uymama gibi bir şansı yoktu çünkü. Eğer kitapla arasındaki bağı anlarsa isteklerinin sonu gelmezdi. Jared da bütün kayıp kedilere, köpeklere ve –bu durumda– kurbağalara yardım etmek zorunda kalırdı.

Hayır, Mina bu sırrı asla öğrenmemeliydi. Jared’in sadece basit bir peri olduğuna ve *bazı* zamanlarda, eğer canı isterse ona –bir nevi– rehberlik etmeye geldiğine inanmalıydı.

“Sevmediğin her perinin karşısına çıkıp ona savaş ilan edemezsin veya kitaba hapsedemezsin. Bu durumda bu de-

yişi kullanmayı hiç istemezdim, Mina ama gerçekten bin düşünüp bir yapmalısın.”

“Onu durdurmalıyım. Bu benim hikâyem. Kurbağa Prens masalı olduğundan eminim.”

“Nasıl durduracaksın ki? Onu hemen oracıkta yakalayabilirdin ve –bam!– hikâye sona ererdi.”

Mina dönüp ona çirkin bir bakış attı. “Evet, aynen öyle yapardım. Tabii sen kişisel işime karışıp engellemeseydin. Bu da aklıma başka bir soruyu getirdi şimdi. Sen *neden* ormanın ortasında beliriverdin öyle?”

Jared direksiyonu sıkarak anacaddeye biraz hızlı bir dönüş yaptı. Mina’nın kapı kolunu tutan parmakları bembeyaz olmuştu. Jared kendini kötü hissedip gaz pedalındaki baskısını hafifçe azalttı.

“Kızın neye dönüştüğünü gördün. O... o... genç adama ne yaptığını gördün!” dedi Mina yalvarır gibi, o kocaman kahverengi gözlerini iyice açarak. Bu gözlerin Jared’a neler yaptığını hiç bilmiyordu. Kendisini zayıf hissetmesine neden oluyordu ve Jared zayıflıktan nefret ederdi.

“Öyleyse n’olmuş!? Çocuğun kötü bir şey yapıp kurbağaya dönüşmeyi hak etmiş olabileceğini düşündün mü hiç?” dedi Jared sertçe. Mina’nın ona hissettirdiklerine karşı tepkisiydi bu.

Mina, onun sert tonuyla irkilerek gözlerini kırıştırdı. “Hayır, bu aklımdan bile geçmedi çünkü yürüyen ve konuşan kurbağa canavara dönüşen kişi o kızdı. Tom değil.”

“Artık Tom oldu, öyle mi?” Jared öfkeyle dişlerini sıkarken Mina’nın evine giden yola dönmeyi unuttu. Sonra hız-

lı bir U dönüşüyle Golden Palace Çin Restoranı'nın önüne çekip içeride Bayan Wong'un olup olmadığına baktı. Hayır, restoran karanlıktı ve sokağın geri kalanı gibi bomboştu. Neyse ki o sinir bozucu kadınla karşılaşmayacaktı.

“Mina, bu hikâyede göze batmamalısın. Kendi haline bırak.” Söyledikleri kendisine de boş gelmişti. Zayıf ve mantıksız.

“Aptal mısın sen Jared? O peri, oğlanları kurbağaya dönüştürüyor! Claire ve genç erkeklere olan susuzluğundan daha beter biri. En azından o Brody'yi kurbağaya çevirmemişti!”

“O hikâyeyle birlikte kendi aşk hayatın da bittiği için üzgünsün sadece. Aş artık bunu, Mina. Hayat her zaman güllük gülistanlık değildir. Bu masalların mutlu sonları yok. Bir Grimm olduğun için istisna olacağını düşündüren nedir sana? İstisna değilsin.” Onu incitmeye niyeti olmasa da bu kin dolu sözcükler kendisini durduramadan ağzından dökülvermişti.

Mina'nın, Brody'ye fena şekilde abayı yakmış olması sinirlerini bozuyordu sadece. Mina ondan kurtulmalıydı çünkü Brody gerçek bir zayıflıktı. Eğer Masal, Mina'nın o çocuğa ne kadar değer verdiğini görürse o zaman Brody hedef haline gelirdi. En yakın arkadaşı Nan için de aynı şey geçerliydi. Her şey bitene kadar tüm arkadaşlarından kurtulsa çok daha iyi ve güvenli olurdu aslında; hepsi için.

Mina hızlıca gözlerini kırptırıp kafasını çevirdi. Vücudu gerilmişti ve Jared onun gözyaşlarını tutmaya çalıştığını anlayabiliyordu. Böyle zamanlarda bu kızın insani duygularından nefret ediyordu. Perilere benzememesi çok kötüydü.

Jared emniyet kemerini çözüp ona doğru döndü. “Hayal kırıklığına ve başarısızlığa alışman gerek çünkü er ya da geç Masal’ın görevlerinde başarısız olacaksın. Bu seni ne hale getirecek? Ya da Charlie’yi?”

Mina hızla arabadan inip ona dik dik baktı. “Biliyor musun, Jared, Tom bir kurbağaya dönüşmeyi hak etmiyordu ama senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Sen şimdiye kadar gördüğüm en bencil perisin. Kötüsün, zalimsin ve kalpsizsin.” Sonra dönüp ailesinin oturduğu daireye yöneldi.

Jared kafasını koltuğun başlığına vururken duygularının kontrolünü yitirdiği için kendisini azarladı. Çirkin tarafının tekrar gün yüzüne çıkmasına izin vermişti. Mina haklıydı. Berbat şakalar yapıp duran ve işini ciddiye almayan kendisiydi ama birlikte attıkları her adım, sonlandırdıkları her hikâye, perilerin kendi dünyalarına dönmelerine ve kapıların sonsuza dek kapanmasına neden olacakken nasıl yapabirdi bunu? Onu kaybetmeye adım adım yaklaşıyordu.

Parmaklarının çatırdadığını hissedince ne kadar öfkelenildiğini fark etti. Mina’ya kendisiyle, lanetle ve peri dünyasına neden geri dönemeyeceğiyle alakalı gerçekleri anlatma isteği içini parçalıyordu.

Mina, onu kendisinden uzaklaştırır mıydı? Onu küçümser, ondan nefret eder miydi? Her zaman içinde duran öfkesini kontrol etmekte zorlanıyordu. Mina zırhındaki bir çatlaktan içeri sızdığında Jared’ın öfkesi köşeye sıkışmış bir hayvan gibi kıza saldırıyordu.

Şimdi olduğu gibi. *Hayır*, diye yalvardı kendisine. *Şimdi olmaz*. Alnından ter akmaya başlarken yavaş yavaş nefes almaya odaklandı.

Ama engel olamıyordu. Karanlık tarafı hep yanında, bir düşünce uzağındaydı. Ruhları birbirine sesleniyor, sürekli birbirini arıyordu. Birbirleri olmadan asla tam olamıyorlardı ama Jared teslim olamazdı. Peri düzlemine geçemezdi.

Mina'nın da asla o tarafa geçmediğinden emin olmalıydı. Yoksa tüm periler ve insanlık bunun bedelini öderdi.

Arabayı hareket ettirip blokta döndü ve Mina'nın odasının camını düzgünce görebileceği bir yerde durdu. Odanın ışığı yandığında kızın yatmak için hazırlandığını düşündü. Birkaç dakika sonra lamba söndü. Aslında biraz sonra yapacağı şeyi onsuz yapma konusunda içinde küçük bir tereddüt vardı.

Aracın şoför tarafındaki güneşliği indirip aynada kendisine baktı. Kasvetli gri gözler aynadan ona bakıyordu. Kemikli çenesinde bir günlük kirli sakal vardı. Parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirirken ruhsuzca gülümsedi. "Eee, eski dostum Jared, kız bizim kurbağaya dönüşmeyi hak ettiğimizi söylüyor. Hadi ona haklı olduğunu gösterebilecek miyiz bir bakalım."

3. BÖLÜM

Jared okuldan nefret ediyordu. Okul düşüncesini bile sevmiyordu. Özellikle de bilgisiz öğretmenler tarafından büyük gruplar halinde ders görmekten nefret ediyordu. Belki de sebebi bir peri olarak çok uzun süre yaşadığı için günde sekiz saat ders görmeye ihtiyacı olmamasıydı ya da yıllar içinde oldukça fazla bilgiyi zaten edinmiş olması olabilirdi ama başka çaresi yoktu.

Neyse ki Lincoln Lisesi'ne sahte evraklarla girmek çok da zor olmamıştı. Birazcık perilere özgü ikna gücünü kullanmış ve kaydını yaptırmıştı. Zaten daha önceden de yaptığı bir şeydi bu. Aslında Mina'nın, bugün nerede olduğunu sorgulayacağından emindi çünkü yine dersleri ekiyordu. Onun sanat dersine girip onunla dalga geçerek ve çömlek yapma ödevini ezmesine neden olacak kadar öfkeliendirerek yüzünü kızartmak istiyordu ama bunun yerine buradaydı işte.

Başka bir okuldaydı.

Ve Mina'ya sebebini söyleyemiyordu.

Bu da sinirlerini aşırı derecede bozuyordu.

Ders kâğıtları elinde olduğu halde çam kokulu koridorda ilerledi. Ödevini falan boş vermişti. Amacı çalışmak değildi sonuçta. Onun isteği, hilekâr periyi yakalamaktı. Lincoln Heights'ın ana koridorunu bulduğunda duvara yaslanıp gözlerini öğrencilerin üzerinde gezdirerek belirli bir kızıl kafayı aradı.

Kulakları tüm fısıltıları duyuyor, burnu çok iyi bildiği bir kokuyu, korkunun kokusunu alıyordu. Sağ tarafındaki mantar panonun neredeyse tamamı posterlerle kaplanmıştı. Biri, iki hafta önce kaybolan Kevin Sanders'ın kayıp ilanıydı. Jared en üstteki posterleri kaldırınca ilan ve reklamların altında bir yıl kadar öncesine uzanan kayıp ilanları vardı.

Hem hepsi bu okuldan da değildi.

Bu çok ciddi bir sorundu. Eğer birisi bu peri kızla başa çıkmazsa insanlar onu keşfedeceklerdi ve bunun sonucunda bütün periler gün yüzüne çıkma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktı.

Jared kafasını öfkeyle iki yana salladı ve kızı aramaya devam etti. Kızın, Kader Hükümdarları'nın radarında belirmiş olması iyi bir şeydi. Yani kendisinin bu işlere adım atması konusunda Masal'a teşekkür etmese de olurdu ama bu işi halletmesi gerektiğini biliyordu.

Okulun ilk iki periyodu bittiğinde kurbağa kızı hâlâ bulamamıştı ve eğer kız, hemen önündeki çeşmeden su içmek için durmasaydı onu kaçıracaktı.

Kathleen çeşmenin başında oldukça uzun süre kaldı. Hatta öyle zaman geçmişti ki Jared onun donduğunu bile düşünmeye başlamıştı fakat bir dakika sonra kızıl kafasını kaldırdı, arkasında duran çocuktan özür dileyip zarıfçe ağzını sildi ve koridorda ilerlemeye başladı. *Jared*'i hissedemiyor olması iyi bir şeydi.

Jared'ın teşviğe ihtiyacı yoktu. Duvardan uzaklaşıp sınıfa giden Kathleen'in peşine düştü ve küçük bir peri büyüsiyle ders programını değiştirip o saate Gazetecilik dersini yerleştirdi.

Oda eski bilgisayar kabinleri ve bilgisayarlarla doluydu. Duvarlara gazete kupürleri ve *Lincoln Heights Gazetesi*'nin eski sayıları yapıştırılmıştı. Odanın arka tarafındaki büyük bir masanın üstünde futbol, basketbol ve atletizm takımlarının müsabaka fotoğraflarından bir kolaj vardı. Öğretmen onu sınıfa tanıtırken Jared, oğlanların kendisine dik dik baktığını gördü. Kızlarsa yakışıklı bir çocuğun okula gelmesiyle coşku içindeydiler. Boş bir sandalyeye oturan Jared kimsenin ne söylediğiyle ilgilenmiyormuş gibi davranmaya dikkat etti. Buraya dikkat çekmek ya da arkadaş edinmek için gelmemişti. Göze batmaması gerekiyordu.

Öğretmen sınıftakilere yapmaları gerekenleri söyledi. Jared geçen hafta futbol sahasında, Mina Grime'in okulu Kennedy Lisesi'ne yenilen takımlarıyla ilgili rapor hazırlaması gereken küçük gruba düşmüştü.

Grupla birlikte büyük bir masaya geçtiler ve Jared koyu karamel rengi teni ve sert ama hoş bir Güney Afrika aksanını olan Mark'la, kahverengi saçlarıyla gözlükleri olan ince

bir çocuk olan Adam'ın istatistikleri tartışmasını dinledi. Gruptaki tek kız olan Lucy'nin kum sarısı saçları örülmüştü. Gözlük takıyordu ve mavi zikzaklı kazak giymişti.

“Bu sabah Tom’u gördünüz mü hiç?” diye fısıldadı Lucy gruptakilere, yazma aşamasında sessizlik olunca. Kalemni gergince not defterine vuruyordu. Jared kulağını konuşmaya verse de bir şey demedi.

“Hayır ama muhtemelen derstedir,” diye cevap verdi Adam.

“Otoparkta bekledim ama gelmedi,” dedi kız ısrarla.

“Vay canına, takipçi mi oldun şimdi?” dedi Adam kaşlarını çatarak.

Lucy kafasını iki yana salladı. “Hayır, sadece Kathleen Donovan’ın gözünü kime koyduğuna dikkat etmeye başladım.” Çocuklara doğru eğilip fısıldadı. “Yıllar içinde kaybolan çocukların hepsi ondan hoşlanıyordu bence.”

Mark omzunun üstünden baktı ve tam da o anda kafasını kaldırmış olan Kathleen’e gülümsedi. Kız ona burun kıvrıp işine geri döndü. Mark da önüne dönüp Lucy’ye rahatsız olmuş gibi baktı. “Tüh, bugün küçük bayan gün ışığı değiliz bakıyorum. Kıskançlık etmediğinden emin misin? Kathleen tatlı... ve zararsız biri.”

Yanakları öfkeyle kızaran Lucy defterini çıkarıp kapağını hızla açtı. Sayfanın sol tarafında bütün kayıp oğlanların isimleri, sağ tarafındaysa notlar ve baş harfler bulunuyordu. Sağ taraftaki pek çok K.D. ise oldukça göze batıyordu.

“Kayıplar, geçen yıl kız buraya geçiş yaptıktan kısa süre sonra başladı. İsteddiği herkesle çıkabilecek kadar güzel biri

olmasına rağmen ona direkt olarak teklif eden kimseyle çıkmadı.”

“Lucy, birisini bekâr olması gerekçesiyle suçlayamazsın. Eğer durum buysa o zaman kayıplar için beni de suçlayabilirsin,” dedi Adam kaşlarını çatıp ellerini kaldırarak.

Lucy kalemini deftere daha hızlı vurmaya başlamıştı. “Öyle ama mesele de bu ya. Şuna bak.” Tarihlerle işaret etti. “Bunlar, çocukların son kız arkadaşlarından ayrıldıkları tarihler. Kathleen ise bu tarihlerin hemen ertesi günü, kaybolmalarından önce onlarla birlikte görülmüş.”

Adam, Lucy’ye dikkatlice baktıktan sonra kafasını iki yana salladı. “Kimsin sen? Nancy Drew mu?”

“Yok, Scooby Doo!” dedi Mark kahkaha atarak.

“Daha çok, örgüleri olan bir Velma,” dedi Adam, Lucy’nin örgüsüne hafifçe vurarak. Jared bir şey dememek için dilini ısırarak zorunda kaldı. Lucy’nin elindeki bilgilere ihtiyacı varken oğlanlarla yüzleşemezdi şimdi.

“Belki de teorini test etmeliyiz,” dedi Mark tişörtünü düzelterip boğazını temizlerken. “Onunla çıkmak için gönüllü olurum.”

Lucy onlara inanmaz bir ifadeyle baktı. “Hayır, o sadece seksi çocuklarla çıkıyor... mesela onun gibilerle.” Jared’a işaret etti, sonra kızarak eliyle ağzını kapattı.

Mark ve Adam sırtacak gibi olsalar da fazla uzun sürmedi. Lucy’nin, seksi olmadıklarını düşündüğü kafalarına dank etmiş olmalıydı.

Kız yüksek sesle iç geçirip kafasını ellerinin arasına aldı. “Boş verin. Aptalca bir fikirdi işte. Oliver kaç kere düşmüş?”

Lucy'nin omuzları düşmüştü ve Jared onun moralinin bozulduğunu masanın karşısından bile hissedebiliyordu. Kızın keskin zekâsı onu şaşırtmıştı. Bir gün muhteşem bir gazeteci olacağı kesindi.

Ama elindeki bilgilerin hiçbiri Jared'ın sorununu çözmemişti. Hâlâ Kathleen'in kendisini fark etmesini sağlaması gerekiyordu.

Zil çaldığında Jared uzanıp Lucy'nin omzuna vurdu. Kız dönüp şaşkınlıkla ona baktı. "Biliyorum, iyi bir ilk izlenim bırakmadım," dedi. "Muhtemelen Mark ve Adam gibi sen de benim kafayı yediğimi düşünmüştür."

"Hayır, sana inandığımı söylemek istemişim."

"İnanıyor musun?" Lucy'nin ağzı bir karış açık kaldı.

Jared rahatsızca kıpırdandı. "Evet ve teorini test etmek istiyorum."

Kız burnunu kırıştırıp kafasını sağa sola salladı. "Bunu yapmamalısın. Yani, yeni çocuğun da kaybolmasını istemem. Hem ya yanılıyorsam? Sonra gider herkese söylersin, ben de alay konusu olurum." Gitmek için döndü ama Jared arkasından seslendi.

"Peki ya haklıysan?"

Lucy olduğu yerde kaldı ama arkasına dönmedi. Haklı olma ihtimalini düşündüğü belliydi. Döndüğünde gözleri heyecanla kocaman açılmıştı. "Eğer haklıysam haberin hakkını bana vereceğine söz veriyor musun?"

Jared biraz düşündü. "Tabii. Neden olmasın?" dedi. Nasıl olsa hikâye sona erdiğinde kız hiçbir şey hatırlamayacaktı.

"Tamamdır." Lucy elini uzattığında Jared tuhaf bir şekilde tutup sıkı.

“Eee, plan nedir?” diye sordu Jared.

Kız biraz utanmış görünüyordu. “Şey, bir kız arkadaşın olması ve dünya onun etrafında dönüyormuş gibi davranman gerekiyor. Romeo ve Juliet tarzı film aşkı.”

Jared geriye doğru bir adım atıp kıza baktı. Bu bir sorundu işte. Rol için aklına ilk gelen kız Mina olmuştu ama o da şu anda ona çok kızgındı. Zaten onu bu işe bulaştırmak istemiyordu. Kafasını yana eğip çekici olmasını umduğu bir gülümseme attı ama kız kafasını iki yana sallayarak geriledi.

“Hayır, öyle bir şey olmayacak. Çocukların kız arkadaşları da seksiydi. Ben tarz değiştirsem bile eminim ki kimse bize inanmaz.” Lucy camlarını temizlemek istemiş gibi gözlüğünü çıkardı ama Jared onun bunu kendisine bakmamak için yaptığını anladı.

İçini çekti. Belki de şimdi geri adım atıp görevi Mina’ya bırakmalıydı. Onun kurbağa kızla başa çıkabileceğini biliyordu ama sorun da buydu zaten. Bu hikâyenin önemli kısmı o peri değildi. Yerine getirilmesi gereken kurallar vardı bu hikâyede. *Kurbağa Prens* masalı, bir kız tarafından öpülen lanetli bir kurbağa prensle alakalıydı. Eh, bu versiyonda kızın kendi lanetini kaldırmak için bir prens bulması gerektiği belliydi ve bu olana dek bütün genç erkekler tehlikedeydi fakat Jared bildiklerini Mina’ya anlatırsa kız onun bunları *nereden*, kimden öğrendiğini ve Masal’ın neden *ondan* prens olmasını istediğini bilmek isteyecekti.

Mina’yı, *tüm* sırlarını açığa dökcek kadar iyi tanımıyordu ki. İlk önce kendisi bu görevi tamamlayacak, sonra da Mina’nın Grimoire’ı tamamlamasına izin verecekti.

Jared'ın başka bir çare bulması gerekiyordu. Bu role girebilecek bir kişi aklına geliyordu; tabii kız alaycılığını bir kenara bırakabilirse. "Pekâlâ, sanırım sahte bir sevgili bulabilirim. Peki siz, ey Bilge Kişi, bana yardım edecek bir yol buldunuz mu?"

Lucy cevap vermeden önce tereddüt etti. "Bunu sadece Kathleen'le çıkarmak için değil de sırrını ortaya çıkarmak için yaptığından emin misin?"

Jared'ın midesi bulandı. "Eminim."

"O zaman eğer seninle konuşmaya çalışırsa, bir şekilde iletişime geçerse onu geri çevir. Onunla dalga geç. Kıskançlıktan kıvrınmasını sağla. Bu, peşine daha çok düşmesini sağlayacaktır. Bunu diğer birkaçının yaptığını görmüştüm." Lucy düşünceli bir şekilde yanağının içini ısırdı ve kapı çerçevesine yaslandı. "Bunu yapabileceğinden emin misin?"

Jared ona tehlike dolu tebessümlerinden birini attı ve kızın gözlerinin kocaman açılmasını, elinin bilinçsizce kalbine gitmesini izledi.

"Lucy, ben bir şey istedim mi onu elde ederim."

4. BÖLÜM

Jared motel kapısını tıklatıp ellerini ceplerine sokarak bekledi. Kızın başka bir yere taşınmamış olmasını umuyordu. Bu yaptığı akıllıca mıydı? Mina'yı uzak tutmak için bu hikâyeye başka bir periyi daha karıştırmaya değer miydi?

Mina ne düşünecekti? Sonuçta bu onun hikâyesiydi. Zaten ona kızgındı. Jared onun içinden kendisi için her türlü kötü kelimeyi saydırdığını duyuyordu. Yan yana olmasalar da Grimoire onda olduğu sürece Jared, kızın bütün düşüncelerini duyabilecekti.

Aslında belki de ona güvenmeliydi. Sonuçta kız, Grimoire'ı kullanarak Claire'i kendi başına alt etmişti ama onun kurtlar tarafından kaçırılmasına engel olamadığı düşüncesi bile sinirlerini bozuyordu. Hem onu hem de kendisini hayal kırıklığına uğratmıştı. Mina'yı koruyamamakla kalmamış, kendisi de ciddi yara almıştı. Masal, yaşı bu kadar küçük bir kızı seçerken ne düşünüyordu acaba?

Jared kapıya bu kez daha sertçe vurarak ahşabın parçalanmasına neden oldu. Yüzünü buruşturup yine kontrolü ele geçirmeye başlamış olan öfkesini dizginlemeye çalıştı ama Kathleen Donovan'ın kim olduğunu gördükten sonra bunun Mina için ayarlanmış bir hikâye olmadığını anlamıştı. Bu görev özellikle Jared için düzenlenmişti çünkü Kathleen bir kızdı ve hikâyede bir erkeğe, bir prenze ihtiyaç vardı.

Motel kapısı açıldı ve siyah, dimdik saçları olan bir kız çıktı. Eflatun renkli, simli beresi ve mor eldivenleri hariç giysileri tamamen siyahtı.

“Jared? Kutsal menekşeler adına! Gerçekten sensin!” Jared'ın üstüne atlayıp kollarını boynuna sardı ve yüzünü onunkine yapıştırdı. “Seni çok özledim! Ne zamandır uğramıyordun.” Jared kucaklamasına karşılık vermeyince yavaşça aşağı doğru kayıp ona baktı. “Bir dakika, sorun ne? Biri kitabı buldu, değil mi?”

Ever'ı çok uzun zamandır görmüyordu. Peri düzlemin-den kovulduğunda kız onun peşinden gelmişti ve o günden beri koruyucusu olarak buradaydı ama Jared o zamandan beri onunla konuşmuyordu.

Yutkundu. “Evet, biri kitabı buldu.”

Ever endişeyle büyümüş kara gözleriyle ona baktı. “Eh, bir şey olmayacaktır. Birkaç hikâyeden sonra o da tıpkı diğerleri gibi kaybeder ve kitap da saklanmaya devam eder. Mesele değil.”

“Hayır, o kadar basit değil. Ben bunun... onun başarısız olmasını istemiyorum. Bu sefer başka.” Bu sözcüklerinin onu inciteceğini biliyordu; incitmişti de. Bir ara Ever'a âşık

olduğunu sanmıştı. Kızın onu sevdiği belliydi ama Jared gerçek hislerinden hiç emin olamamıştı çünkü her zaman kendi duyguları değildiler.

“Jared, tabii ki de başarısız olmalarını istiyoruz. Ancak o zaman güvende olabilirsin.” Ever onun elini tutup kapıyı kapattı ve onu motelden uzaklaştırmaya başladı.

Jared onun küçük, tanıdık elinin kendi büyük elinin içinde olmasının tadını çıkarırken peri kanatlarının çırpılmasını hissedebiliyordu. Ever onun kendisini dengeli ve gerçekçi hissetmesini sağlıyordu.

“Ever, mesele Grimm’e verilen belirli bir görevle alakalı. Bu görevin aslında kıza verilmediğini düşünüyorum.”

Ever yürümeyi kesip elini onunkinden çekti. “Kız mı? Bu Grimm bir kız mı!? Masal ne demeye bir kıızı seçmiş ki?” Sonra yaptığı şeyle Jared’ı şaşırttı. Öfkesinin yerini gülme krizi almıştı. “Ah, bu mükemmel. Endişelenecek bir şeyimiz yok. Kısa sürede güvende oluruz.” Jared’ın sağ koluna girip sahiplenici bir şekilde sıktı.

Jared, onun kolunu tutmasına izin verdi. Onca zamandır görmezden geldiği için en azından bunu yapabiliirdi. Kızın siyah kafasına bakarken içinde bir suçluluk hissi belirdi. Ever onun için çok şey feda etmişti ama Jared ona karşı hiç nazik olmamıştı.

“Dediğim gibi, o kadar basit değil. Bu hikâye ona değil, bana gönderildi.”

Ever hafifçe geri çekilip kafasını kaldırarak ona baktı. “Neden öyle düşünüyorsun? Bu şey öyle işlemiyor ki.”

“Masal’ın kurallara uymayı çok önemseydiğini mi düşü-

nüyorsun? Bana bir mesaj gönderiyor. Genç insan erkekleri kurbağaya dönüştüren bir peri var ortada.”

Ever kafasını geriye atarak güldü. “Eee, ne olmuş? Ben zaten hep erkeklerin kurbağa olduğunu düşünmüştüm.”

Jared listede kaç isim olduğunu, derede kaç kurbağanın yüzdüğünü düşündü. “Düzinelerce kayıp çocuk var.”

“Vay canına... o kadar çok, ha?”

“Ever, burada bir Croanoak’tan bahsediyoruz.” Jared yürümeyi bırakıp ona bakmak için döndü.

“Ne?” Kız da durup kafasını ona doğru kaldırdı. “Ah, evet. Onlar ciddi baş belası olabiliyorlar. Peki benden ne yapmamı istiyorsun? Kurbağa ezme botlarımı evde bıraktım.” Otoparkı ve az önce ayrıldıkları moteli işaret etti.

“Hayır, kız arkadaşımışsın gibi davranıp benimle birlikte Lincoln Heights’a kaydolmanı istiyorum,” diye cevap verdi Jared.

“Peki ya Grimm? Bu konuda sana o yardım edemiyor mu?” Ever yapmacık bir gülümsemeyle gözlerini kırpıştırarak onu kışkırtmaya çalıştı.

Jared gözlerini kapatıp yavaşça nefes verdi. “Elimden geldiği kadar onu bu işten uzak tutmak istiyorum. Benim hakkımda ne kadar az şey bilirse o kadar iyi. Onu mümkün olan en son anda işe katmaya çalışmamız gerek, tamam mı? İş sonlandırmak için.”

Ever’ın yüzü aydınlandı. “Tabii. Zaten o sakat bizi yavaşlatırdı.”

Eski günlerden, peri düzleminden konuşup ailelerinin bahsini açmamaya dikkat ederek yavaş yavaş motele doğru

yürüdüler. Jared, kızın kapısına gidip onun açmasını bekledi. “Yarın rolüne uygun giyin mutlaka,” diye nazikçe hatırlattı.

Ever ona dil çıkardı. “Jared, şimdiye kadar sahip olduğun en iyi kız arkadaş olacağım.”

Jared kafa sallayıp gülümsedi. “Eminim.”

Ever kapısını kapatınca Jared da arabasına gitti. Tam anahtarı kontağa sokacaktı ki içinde bir baskı hissi belirdi. Kalp atışları hızlandı ve vücudu gerilmeye başladı; bunlar Mina’yı kontrol etmesi gerektiğini söyleyen işaretlerdi. Kız bir iş peşinde olmalıydı. Jared gözlerini kapatıp kafasını deri başlığa dayadı. Kızın odasında kullanabileceği yansıtıcı bir yüzey bulması bir dakikasını almıştı. Her seferinde birkaç deneme yapması gerekiyordu çünkü nesneler hep Mina’ya bakıyor olmuyordu ya da yansıtıcı görevi görecektik kadar büyük değillerdi.

En sonunda bir tane buldu. Yeterince karanlık olduğu için odasındaki ışık camında yansıma oluşturmuştu. İşte Mina karşısındaydı. Küplere binmiş haldeydi ve dağınık odasında fırtına gibi dolaşırken Jared’ın adını haykırıyordu. Jared onun sırt çantasına eşyalarını doldurmaya başlamasını izledi. Yine siyah giysilerini çıkarıp yatağının üstüne serdiğini görünce de kaşlarını çatı. Mina yine Kathleen’in evine gitmeye hazırlanıyordu ama Jared buna izin veremezdi. Henüz olmazdı... Daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Jared biraz büyü kullanarak kızın camını sımsıkı kapattı. Onun camdan gizlice çıkıp, kaçmak için yangın merdivenini kullanacağını biliyordu. Mina pencereye gidip açmaya

çalışırken Jared onun sessizce çığlık atıp havaya yumruk savurmasını izledi. Kız dönüp ön taraftan kaçma umuduyla parmak uçlarında kapıya gitti. Eski moda porselen tokmağın düşmesini sağlayarak onu odaya kilitlemek Jared için pek de zor olmadı. Bu sayede o işini bitirene kadar Mina korunacaktı.

İlk önce kendisinin Kathleen’le yüz yüze gelmesi ve büyülenmiş kurbağaları serbest bırakıp bırakmamasını sağlayamayacağına bakması gerekiyordu çünkü Mina, Kathleen’i kilitaba hapsederse çocuklar asla normale dönemezdi. Sonsuza dek kurbağa olarak kalırlardı.

Jared bunu nereden biliyordu? Çünkü Kathleen’in Tom’u suya atmasını, sonra dere kenarında ağlamasını izlerken Masal’ın sesini gayet açık ve net duymuştu. Ona, çocukların sonsuza kadar yok olacaklarını söylemişti.

Jared bir kereliğine olsun Masal’a yanıldığını kanıtlıyacaktı.

5. BÖLÜM

“Jared! Aman Tanrım!” Koridorda tiz bir ses yankılanmıştı.

Jared dolabından kafasını çevirdiğinde Ever’ın kendisine doğru koştuğunu gördü. Kız onun üstüne atlayıp kollarını boynuna sardı. “Öleceğimi sandım,” dedi tüm öğrencilerin duyacağı kadar yüksek sesle.

Vay canına! Kız nasıl da değişmişti! Jared onu yere bıraktı ama kollarından ayırmadan onu baştan aşağı süzdü. Ever büyüyle kılık değiştirmişti. Kısa ve dik saçlarının yerine beline dökülen kocaman dalgaları vardı şimdi. Beyaz şort ve omzu düşük, açık camgöbeği bir bluz giymişti. Kolları rengârenk bilekliklerle süslüydü. Makyajı bile tercih ettiği soluk renkler yerine gül tonlarındaydı. Gözleri normalden iki kat daha genişti ve yeni saç stili sayesinde fazla sert görünmüyordu. Yumuşak ve kolayca yaklaşılabilir birine benziyordu. Jared kendisini durduramadan kafasını eğip

Gotik perinin siyah asker botlarından vazgeçip vazgeçmediğini kontrol etti. Vazgeçmişti. Botları yerine zarif deriden, altın rengi sandaleyle giymişti.

“Ne farklılık ama!” diye fısıldadı, ona tekrar sarılmak için eğilirken.

“Ah, boğazıma kaşık sokup kustur beni. Kendimi yapmacık bir Disney prensesi gibi hissediyorum,” diye fısıldadı kız, ona gözlerini kırptırırken. Geri çekilip koridorda kendi etrafında dönerken görünmez kanatlarını heyecanla çırpıyor, yakınlardaki dolaplarda duran kâğıtların uçuşmasına neden oluyordu.

Jared etkilenmişti. Kız dikkati üstlerine çekmekte çok iyiydi. Koridordaki herkes onlara bakıyordu.

Kendilerine bakanları inceleyen Jared kıskançlıkla dolu bir çift yeşil gözle karşılaştı. Kathleen’in gözleri.

“Gösteri başlamak üzere.”

“Ben çoktan başladı sanıyordum,” dedi Ever kıkırdayarak, onu koridorda peşinden sürüklerken.

Jared arkasından giderken tüm dikkatini Ever’a vermeye çalıştı. Kız tamamen değişmiş olmasına rağmen Jared’in kendisini rahatsız hissetmesine neden oluyordu. Belki de sahte olduğunu bildiği içindi ama Ever’ın böyle düşünüp düşünmediğinden emin değildi çünkü çok hevesli görünüyordu.

Kathleen’e yaklaştıklarında Jared, “Şimdi,” diye fısıldadı.

Ever dönüp görünmez kanatlarının da yardımıyla havaya sıçrayıp kollarını yine onun boynuna sardı ve parmaklarını saçlarının arasına soktu.

“Jared, benden *asla* ayrılmayacağına söz ver.” Kızın sesi duygulardan –çok fazla duygudan– boğuklaşmıştı.

Jared, Kathleen’e bakmadan gözlerini Ever’ın gözlerine dikmek için tüm gücünü kullandı. “Senden *asla* ayrılmayacağım, söz veriyorum.” Sözcükleri kendisine bile zorlama gelmişti ama Kathleen’in dikkatini çekmeye yetmesini umuyordu. Sınıfına giderken Kathleen’e bir bakış atmayı isteyen tüm hücrelerini susturdu.

Koridorda Ever’la birbirlerinden bir türlü ayrılamıyormuş gibi bir gösteri sundular, hatta kız ona son bir kez sarıldı.

“Unutma, sana dokunmaya çalışacak. Dikkatli ol,” diye uyardı Ever, ona sahte öpücükler atıp yanından gitmeden önce.

Jared bir şey demeden kafa sallayıp üçüncü periyot dersine girdi, boş bir sandalyeye oturdu ve yeni gazetecilik ödevini bekledi. Adam ve Mark ona heyecanla bakıp başparmaklarını kaldırıyorlardı. Koridorda Ever’ın gösterisini görmüş olmalıydılar. Lucy ise ona bakmayı reddediyordu. Tüh, bir kızgın dişi daha. Buna alışsa iyi edecekti herhalde ama sonra kızın omuzlarının sarsıldığını gördü. Lucy ona gülüyordu. Tam kalemını alıp ona atacaktı ki burnuna tanıdık bir koku geldi.

Kathleen’i daha görmeden kokusunu alabiliyordu. Sanki tüm gün derede yüzmüş gibi hafif küflü kokuyordu. Kıvrık kızılımsı sarı saçları görüş alanına girdi, sonra kız onun yanına bir sandalye çekip oturdu.

“Selam, ben Kathleen Donovan.” Tokalaşmak için elini uzattı. Jared onu görmezden gelip sınıfın ön tarafına döndü.

Kathleen ısrarcıydı. “Eee, deminki kız arkadaşın mıydı? Onu çok seviyor olmalısın.”

“Evet, adı Ever. Aldığım nefes gibidir o. Onsuz bir hayat düşünemiyorum,” dedi Jared, gülünç konuşmalarına gülmemeye çalışarak.

Kathleen ona doğru eğilince Jared kendini geri çekti. Yaptıklarının kızı nasıl etkilediğini görmüştü. Kathleen mutlu değildi. Onu daha da kızdırmak için Jared artık öldürücü darbeyi vurmalıydı.

“Okuldan sonra birlikte bir şeyler yiyelim mi? Yolun sonundaki kafede buluşabiliriz.” Kafasını yana eğip saçlarını omzunun arkasına attı.

Kız ona doğru adım atmıştı; şimdi Jared, Ever’a ne kadar sadık olduğunu göstermeliydi.

“Yok, ben gelemem. Prensesime asla o şekilde ihanet edemem.” Zorla dillendirdiği bu sözcükleri dikkatle seçmişti. Kızın evinin arkasındaki dereye duyduğu şeyleri düşünerek özellikle *ihanet etmek*, *asla bırakmamak*, *söz vermek* ve *prenses* kelimelerini kullanmıştı.

Gözleri öfkeyle koyulaşan Kathleen sandalyesinde gerildi. Bir elini gözlerine götürüp nazikçe geri çekerken parmaklarını parlatan gözyaşlarını gösterdi.

Jared onu ağlatmıştı. Peri yaratıklarını ağlatmak iyi bir şey değildi. Sinirlendiklerinde çok güçlü olurlardı çünkü. Kathleen kendisine hâkim olup sınıfa bir şey söylemedi.

Ders bittiğinde Jared sınıftan ondan önce çıktı. Ever’ın koridorun diğer ucunda kendisini beklediğini görebiliyordu. Yüz ifadesine bakılırsa bir sürü sorusu vardı.

Ama daha ona varamadan bir el uzanıp bileğini kavradı. Jared kafasını eğdiğinde uzun, kaslı ve yeşil renkli bir kol gördü. Ondan kurtulmaya çalıştı ama kol, hâlâ insan görünümünde olan Kathleen'e aitti. Peri görünümünün bir kısmını bu dünyada açığa çıkarmıştı.

“O kızı sevdiğini unutacaksın. Senin gerçek aşkın o değil,” dedi çatlak sesi. Sonra perdeli parmaklarını yavaşça üstünden çekti. Jared koluna baktığında kaygan yeşil bir tabakanın teni tarafından emildiğini gördü. Başı dönme-ye başlamıştı. Ona el sallayarak dikkatini çekmeye çalışan Ever'a baktı.

Sonra gözlerini ondan ayırıp Kathleen'e döndü. Güzel, semavi Kathleen. Onun tanrıçası. Prensesi.

Kathleen onun tutumundaki ani değişiklik karşısında kendisiyle gurur duyarak onunla birlikte koridorda ilerlemeye başladı. Ever, yüzünde korku dolu bir ifadeyle ona baksa da peşlerinden gitmedi. Plana sadık kalmalıydı.

6. BÖLÜM

Jared havada süzülüyormuş gibi hissediyordu. Sol koluna girmiş güzel kıza bakarken hafifçe kaşlarını çattı. Bu doğru değildi. Koluna girmiş kişinin o olmasını istemiyordu ki. Aklına kahverengi gözler ve vanilya geldi. Ağır ve dumanlı kafasını iki yana salladı. Sonra kafasını görmezden gelip kızın peşinden ilerledi. Gece olmuştu. Hava ne ara bu kadar kararmıştı?

Ona bir şeyler demekte olan Kathleen'e dönüp baştan aşağı süzdü. Kızın ağzı hareket ediyordu ama Jared yavaş çekimde film izliyor gibiydi, söylediği hiçbir şeyi anlamıyordu. Birkaç dakika sonra kafası berraklaştığında Kathleen'in sorusunu duyabildi.

“Beni gerçekten seviyor musun?” diye soruyordu.

Jared durup etrafına bakındı. Tanıdık bir sokaktaydılar. Birkaç gün önce Mina'yla buradaydı. Şu anda Kathleen'in evine doğru gidiyorlardı. Kızın ikna edici dokunuşunun et-

kisi geçmek üzereydi. Ever planda kendi üzerine düşeni yapabilmiş miydi acaba?

“Tabii ki seni seviyorum,” diye yalan söyledi Jared, ona sevgi dolu gözlerle bakmaya çalışarak ama bakışlarının acılı olduğu kesindi.

“Beni seviyorsan öp o zaman.” Yanağını okşamak için ince kollarını kaldırdı. Onun yapışkan eli kendisine her değdiğinde Jared kontrolünü ve odağını kaybediyormuş gibi hissediyordu. Bu sefer son anda kafasını çevirdi ve kızın eli ceketine geldi. Kathleen elini omzuna indirince Jared rahat bir nefes verdi.

“Sen de beni sevseydin öperdin.”

Kathleen elini ondan tamamen çekip adımlarını hızlandırdı ve evinin arka tarafına giden garaj yolunda ilerledi.

“Ne diyorsun? Tabii ki de seni seviyorum,” dedi rahatsız olmuş gibi.

Sineklik kapıya vardıklarında anahtarını çıkarıp kilide soktu. Elleri hafifçe titriyordu.

Jared onun yanından geçip elini kapıya dayadı ve ona doğru eğildi. Uzaktan onu öpmek üzereymiş gibi görünebilirdi ama bunun yerine, “Ne olduğunu biliyorum,” diye hırladı.

Anahtarlar kızın elinden düştü. Kathleen eğilip onları alırken ona hiçbir şey bilmiyormuş gibi baktı. “Ben Kathleen’im, sen de benim prensimsin.” Ona dokunmak için elini kaldırdı ama Jared ceketinin üstünden kızın kolunu tuttu.

“Haklısın. Ben senin prensinim. Aradığın, formunu arzuladığın kişiyim.” Kızın kolunu iyice sıkarak kendisinin buradaki güçlü peri olduğunu gösterdi.

Kathleen'i telaşlandıracağını düşünmüştü ama bunun yerine kızın gözleri yaşarmış, sesi mutlulukla tizleşmişti. "O zaman beni biliyorsun. Sırrımı da. Beni gerçekten kurtarabilir misin? Diğerleri de beni kurtarabileceklerini söylediler ama yalandı. Öpücükleri bir işe yaramadı." Arkasındaki dere yatağına bakarken yanaklarından dudaklarına gözyaşları süzülüyordu.

Jared ona hızlı bir bakış atınca gözyaşlarını gördü. Çok ama çok dikkatli olmalıydı çünkü kız aslında ağlamıyordu. Croanoaklar sahte gözyaşları akıtabilirdi.

"Çünkü onlar peri değiller. Laneti bozacak güçleri yok. Benim aksime. Eğer sen de benim için bir şey yaparsan gerçek aşkın olabilirim."

Kızın dudakları titremeye başladı. "Ah, evet, evet, güzel olmak istiyorum. Güzel bir peri formum olsun istiyorum. Lütfen bana yardım et."

"Diğerlerini umursamadığını gösterirsen sana yardım ederim," dedi Jared abartılı hareketlerle dereye bakarak. Su kurbağalarının seslerini duyabiliyordu. "Beni sevseydin onları etrafında tutmazdın."

Jared uzanıp kızın saçlarını okşadı; buraya dokunmasından bir zarar gelmezdi. Kathleen okşanmak ve sevildiğini duymak isteyen bir yavru köpek gibi kafasını eline doğru eğdi.

"Evet, ah tabii evet! Sözlerindeki gücü hissedebiliyorum. Haklısın. Yalnızca sen benim prensim olup bu kurbağayı bir prensese dönüştürebilirsin. Seni seviyorum!" Uzanıp onu öpmek için kendine doğru çekmeye çalıştı ama Jared çekildi.

Sonra dönüp verandadan inerek dereye doğru ilerledi. “Bunu kanıtlayana kadar olmaz. Onları insane dönüştür ve serbest bırak. Ancak o zaman bana sadakatini kanıtlayabilirsin. Ben de dileğini gerçekleştirip sana arzu ettiğin formu verebilirim.” Bu sözcükleri yüksek sesle, çalılıklara doğru söylemişti. Mina’nın elinde Grimoire’la, saldırmaya hazır halde beklediğini bilmek için oraya bakmasına gerek yoktu.

Şimdi sadece Mina’nın gizli talimatlarını anlamış olmasının umuyordu.

“Yapamam,” diye sızlandı Kathleen. “Nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Jared kontrolü kaybetmeye başlıyordu. Öfkesinin yükselmeye başladığını da hissedebiliyordu çünkü kızın yalan söylediğini biliyordu. “Hayır, biliyorsun... *aşkım*.” Bu son söylediği dudaklarına sürtünen bir zımpara kâğıdı gibiydi ama işe yaramıştı.

Kathleen çabucak verandadan inip dereye doğru koştu, ayakkabılarını çıkardı ve paldır küldür suya girdi. Vücudu yavaşça genişledi, uzadı ve çirkin su kurbağası formunu aldı. Kurbağalar kafalarını sudan çıkarmaya başladılar ve tek tek ona doğru yüzdüler.

Kız kollarını iki yana açıp gözyaşlarının serbestçe suya akmasına izin verince ayaklarıyla dere yatağı arasında nemli bir sis bulutu oluşmaya başladı. Sesi kısılıp boğuklaşan Kathleen sonunda vıraklamaya başladı. Yanaklarından akan her yaş altın gibi parlıyor ve suda ilerleyip bekleyen bir kurbağayı buluyordu. Sonra kurbağa ışıdamaya başlıyor ve yavaşça büyüyüp uzayarak genç bir adama dönüşüyordu.

Jared kayıp posterlerinden birindeki Mitch Trujillo'yı tanıdı. Birkaç saniye sonra da onun arkasında Kevin Sanders belirdi. Ardından Jared'ın yine tanıdığı ama adını bilmediği bir çocuk bedenine kavuştu. Dere yatağı kısa süre içinde şaşkın genç adamlarla dolmuştu. Jared onları sayarak bekledi ama yenileri çıkmadı. Kathleen ağlamaya devam ediyordu ve ağladıkça fiziksel olarak soluyor, yeşil renkli bir deriye dönüşüyordu.

“İşte,” dedi oflar gibi. “Yaptım.” Ellerini ona doğru sallayınca Jared yakınına gitti. Kathleen, Croanoak formunun zavallı bir versiyonu olarak yere yığıldı.

Jared ona doğru eğilip kafasını kaldırıncı kız cansızca gülümsedi. “Şimdi öp beni,” diye haykırdı.

“Hayır,” dedi Jared ciddiyetle. “Hepsi dönüşmedi.”

Kathleen onun direkt bakışları altında kıvrandı. “Çoğu dönüştü. Hepsini kurtarmaya çalışırken ölebilirim. Beni şimdi öp. Lanetim kalktığında onu kurtarabilirim.”

“Kuralları biliyorum. İnsan formu alırsan onları serbest bırakma gücün kalmayacak. Hemen şimdi yap şunu!” Kızın omuzlarını sertçe sarsınca ince kemiklerinin ellerinin altında çatırdadığını duydu. Kathleen gerçekten eriyordu.

Jared'ın öfkesi sonunda kızı aşk büyüünden çıkarmıştı. “Bana yalan söyledin Jared. Beni öpmeye niyetin yok senin!” diye bağırdı. Sıkıca yumduğu yeşil gözlerinden bir yaş daha kaçtı, sonra Jared'ın kolunu ceketinin altından kavradı.

“Beni hayal kırıklığına uğrattın, prensim. Tıpkı diğerleri gibi. Hayatının geri kalanı boyunca bir kurbağa gibi yaşamak nasılmış göreceksin.”

Jared ondan kurtulmaya çalıştı ama zehir dolu dokunuşu yine başını döndürüp dengesini bozmuştu. Kathleen'in çirkin, yeşil dudaklarının kendisine yaklaşmasını izlerken onu durdurmak için elinden hiçbir şey gelmiyordu. Zehirli büyü-
sünün etkisi altındaydı.

Jared kendisine kızarken başka bir sesin ona gülmekte olduğunu duydu ve kızın elinden kurtulmak için daha da çaresizce uğraşmaya başladı. *Hareket et!* diye bağırıyordu kendisine ama bedeni ona itaat etmiyordu. Akıllı özgür, bedeni esirdi.

Kızın dudakları onunkilere değince Jared, kızın büyü-
sünün kendisini ve peri formunu çektiğini hissetti.

Kathleen bir Croanoak'tı; düzlemler arası geçiş yapabilen, hep daha güçlü bir form arayışında olan bir peri yaratığı. Bu yaratıkların en büyük silahı başkalarının formunu zorla ele geçirmek ve kendilerine uydurmaktır. Bir sebepten ötürü –muhtemelen Masal'ın işiydi bu– Kathleen yalnızca mükemmel bedeni değil, mükemmel aşkı da istiyordu. Böylece bu durum Kurbağa Prens masalına uyacaktı.

Jared, Kathleen'in içindeki peri yanını çekiştirdiğini hissedebiliyordu. Sanki elleriyle onun gücünü farklı bir şekle sokuyor gibiydi. Düzlemleri parçalayıp Jared'ın diğer mizacını açığa çıkarmaya başlamıştı.

Yardım edin!

Çalılar hareket etti ve siyah bir figür öfke çılgınlıkları atarak, elinde parlak altın rengi küçük bir mızrakla onlara doğru koşmaya başladı. Mina yanlarında durup mızrağın kabzasını Kathleen'in suratına geçirdi.

Jared anında serbest kalıp arkasındaki dereye düştü. Bedeni yay gibi gerilmiş, ruhu pelteleşmişti sanki. Solukları pürüzlüydü ve göğsü acıyordu.

Elini kaldırdığında ten rengi değil de parlak yeşil olduğunu gördü. Kathleen korkunç intikam hırsıyla onu değiştirmeye başlamıştı bile. Jared dönüp sular sıçratarak derenin kıyısında, diğer oğlanların yanında ayağa kalktı. En az onlar kadar şaşkın görünüyordu.

Yine siyahlara bürünmüş olan Mina, hareketsiz kalmış olan Kathleen'e bakıyordu. Kapüşonu düşmüş, kahverengi saçları omuzlarına dökülmüştü. Mızrağı havada çevirip ucunu Kathleen'in kalbine doğrulttu ama onu bıçaklamak yerine durup Jared'a baktı.

"Sen iyi misin Jared?"

Jared onun kendisi için endişelendiğini duyduğu için rahatlamalıydı. Hatta mutlu bile olmuştu ama bir yandan da kızgındı. Ne düşünüyordu bu kız? Dikkatini düşmandan ayırmıştı.

Jared, "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı ona.

Mina kaşlarını çatı. "Hayatını kurtarıyorum."

"Hayır, aptallık yapıyorsun." Tam hatasını söyleyecekti ki Kathleen onun dikkat dağınıklığından faydalanarak bacaklarına vurup yere düşmesini sağladı. Ayakları kayan Mina yere sırtüstü yapışmıştı. Jared gözlerini devirip ona yardım etmek için dereden çıkmaya yeltendi ama yapamadı.

Sudan çıkamıyordu! Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Dehşete düşmüştü.

Kathleen, Mina'nın üstüne çıkmış, mızrağın kabzasıyla

onu boğuyor, Mina nefes almaya çalıştıkça da kötücül bir coşkuyla attığı boğuk kahkahalarla geceyi dolduruyordu.

“Onu üstünden at. Vücudunu döndür!”

Mina mızrağı kavrayıp vücut ağırlığını kullanarak döndü ve Kathleen’i üstünden attı. Birlikte yuvarlanmaya başladılar. Mina vücutlarına yön vermeye, onları suya doğru getirmeye uğraşıyordu.

İkisi de suya yuvarlanarak etrafa su sıçrattılar. Kathleen suda süzülerek biraz uzaklaştı ve uzanıp mümkün olduğunca ıslanmaya çalıştı ama bu hareketiyle ona kinlenmiş çocuklara yaklaştı. Çocuklar onu tutup sudan çıkardılar. Kathleen hepsiyle aynı anda mücadele edemezdi.

Birine dokunmaya çalıştığında Jared çocuğun gözkapaklarının ağırlaştığını fark etti ve bir an için Kathleen’in kazanacağını düşündü ama sonra başka bir çocuk, arkadaşını korumak için onun elini itti. Kathleen onlardan uzaklaşsa da kendisini eski sevgililerinden oluşan bir çemberin içinde bulmuştu; öfke dolu bir çember.

“Lütfen... lütfen yardım et bana,” dedi çatlak bir sesle Mina’ya.

Mina kalkıp altın mızrağı sıkıca kavradı ve bir şeyler fııslıdayarak şekil değiştirmesini sağladı. Mızrak büzüşüp küçük, altın renkli bir küreye dönüştü.

Jared, Mina’nın ne yaptığını fark edince alaycı bir şekilde sırttı.

“İşte, tut bunu,” diye seslendi, altın renkli topu Kathleen’e fırlatırken.

Kathleen topu tek eliyle havada yakalayınca küre önce

elini, ardından da kolunu sarmaladı. Yavaşça çapını genişleterek kızı yutmaya başlamıştı.

“Hayır, hayır, *hayır!*” diye bağırdı Kathleen, top şeklini almış Grimoire onu hızla içine çekerken. Oğlanlar tuhaf parlak objeden uzaklaşmak için derede aşağı doğru kaçıştılar. Rüzgâr hızlandı ve toptan kör edici parlaklıkta bir ışık yayıldı. Sonra tıpkı bir girdap gibi genişledi ve bir saniye sonra Croanoak kayboldu.

Jared, Mina’yla büyük gurur duyarak öylece dikildi. Kız başarmıştı; hem de tehlike karşısında gözünü bile kırpmamıştı. Mina yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona döndüğünde Jared ona aynı şekilde karşılık vermeyi çok istedi ama yapamazdı.

Mina dikkatsizlik etmişti ve dikkatsizlik insanı öldürürdü. Jared onun ölmesini istemiyordu. Ona neler olabileceğini sadece düşünmek bile öfkeyle bağırmasına neden oldu. “Az kalsın işi mahvediyordun!” Hızlıca derenin kıyısına giderken sudan hiçbir geri tepme olmadan çıkabildiğine memnundu. Kolu da normale dönmüştü.

Mina’nın yüzündeki gülümseme soldu. “Eh, kurbağa open ben değildim ama.”

“O bir kurbağa değil, bir Croanoak’tı,” diye homurdandı Jared.

“Peki, tamam, onunla öpüşen ben değildim sonuçta.” Sular sıçratarak derede ilerleyip altın topu aldı. Top yavaşça, Mina’nın tercih ettiği sıradan bir defter şeklindeki Grimore’a dönüştü.

“Onunla öpüşmüyordum. Çocukları kurtarmaya çalışıyordum. Geçen gün düşünmeden buraya gelip kızı yakala-

saydın çocuklar büyüünün etkisinden kurtulamayıp kurbağa olarak kalacaklardı.” Oğlanların koşuşturdukları yeri işaret etti. Hepsi de suda oynuyor, mutlulukla birbirlerine su sıçratıyorlardı. Başlarına gelenden habersizdiler.

Jared, çok uzun zamandır kayıp olmalarıyla ilgili kafalarında mantıklı bir açıklama belireceğini biliyordu. Kader Hükümdarları her şeyin temizlendiğinden emin olurlardı. Masal’ın açık bir sonu olması hoşlarına gitmezdi.

“Normale dönmeyeceklerini nereden biliyordun. Masal daha öncekilerde her şeyi eskiye döndürmüştü hep. Claire, Nan ve... Brody’de olduğu gibi.” Mina eski erkek arkadaşının adını yumuşak bir tonda söylemişti ama çok da fazla yumuşak değildi.

Jared onun sesindeki özlemi duyunca kaşlarını çattı. O insan oğlanı bir türlü sevememişti. Brody, onun Grimm’i için yeterince iyi değildi.

Bak şu konuşana. Kendi kafamda Mina’yı sahipleniyorum.

“Biliyordum işte!” diye bağırdı istemeden. Bu şekilde söylemek istememişti aslında.

Mina şaşırarak gözlerini kırıştırdı. “Eh, her şeyi de biliyorsun zaten! Belki de bana yardım edebilir, günlerce ortadan kaybolup *kaytarmak* yerine bu hikâye hakkında bildiklerini anlatabilirdin. Sonuçta ailemi kurtarmak için bitecek bir sürü hikâyem var fakat sen ne hikâyeleri ne de beni umursamıyormuş gibi görünüyorsun! Bencil pisliğin tekisin.” Hışımıyla dönüp garaj yolunda ilerlemeye başladı.

Jared, onun sola dönüp yanlış yönde ilerlemeye başladığını görünce hafifçe gülümsedi. Evi diğer yöndeydi. Jared

içini çekti. Gidip onu alarak evine götürmesi gerekecekti ama önce buradaki her şeyin temizlendiğinden emin olmalıydı.

Bir dakika kadar bekledikten sonra Ever karanlıktan dışarı adım attı. Her zamanki Gotik *punk*çı kılığına geri dönmüştü. Jared onu bu şekilde daha iyi bulduğunu kendisine itiraf etti.

“Bu gece Mina’yı buraya getirmekte hiç sorun yaşamamışsın.” Dönüp dere kıyısı boyunca yürümeye başlarken etrafı dinledi.

“Evet. Dairesine girip bütün zamanlayıcıların saat sekizde çalmaya başlamasını sağlamak zor olmadı,” dedi Ever onun yanına uçarken. Ayakları yere hiç değmiyordu. “Yani, mikrodalga, alarmlı saatler, kol saati gibi şeylerden bahsediyorum. Ayrıca bütün pijamalarını ve normal kıyafetlerini çatı katına sakladım, böylece geçen gece giydiğini söylediğin o siyah giysilerden başka giyecek bir şeyi kalmadı. Buraya gelmeye tamamıyla hazır olduğu için pek teşviğe ihtiyacı olmadı.”

“Seni görmedi mi?”

Ever kaşlarını çatıp omuzlarını döndürdü. “Uf, söyledim ya. Sakat beni görmedi.”

Jared aradığı sesi sonunda duydu. Derenin aşağı kısımlarında, Kathleen’in evinin bayağı uzağındaydı. Adımlarını yavaşlatıp dikkatlice öne eğildi ve bitkilerin arasında sesi yine duydu. Zavallı, yalnız bir vıraklama. Bütün su kurbağaları gitmiş, buradakinin çağrıları tek kalmıştı.

Jared hızla kurbağayı sazların içinden alıp avuçlarının arasında tuttu. Ever uçup geldi, kurbağaya baktı ve yüzünü buruşturdu. “Ne bu?”

“Şey, senin yeni oda arkadaşın,” dedi Jared hüzünlü bir şekilde kıkırdayarak.

“Hayır, öyle bir şey olmayacak. Ben evcil hayvan beslemem.” Ever gerileyip kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesini kaldırdı.

“Ee-veer!” diye yalvardı Jared.

Peri ellerini havaya kaldırdı. “İyi tamam. Ver bana.” Kurbağayı Jared’ın elinden alıp onunla konuşmaya başladı. “Umarım Cheetos ve sosisli seviyorsundur çünkü senin için sinek ve kurt yakalayacak değilim.”

Kurbağa, Ever’a mutlulukla vırakladı. Kızın güzel, küçük ellerinde canlanmış gibiydi.

“Ve bir şey daha: Koltukta uyuyacaksın. Anlaşıldı mı? Ne yatağımda, ne çekmecelerimde.” Başını okşamaya başladığı kurbağa mutlulukla gözlerini kapattı. Ever’ın kurbağa hakkındaki fikrini değiştirmesi fazla uzun sürmemiştir.

Kız tam gidecekken Jared onun kolunu tuttu. “Son bir şey daha var.”

Ever dönüp ayağını sabırsızca yere vurmaya başladı. “Ne? Kurbağacık’ı eve götürmem lazım. Kurumaya başladığını hissediyorum.”

Kızın kurbağayı koruma ihtiyacı karşısında Jared hafifçe gülümsedi. “Şey, Ever, onun adı Tom... ve teşekkür ederim.”

“Lafını bile etme, Jared. Ciddiyim. Lafını bile etme... hiç kimseye.”

Jared onun, Tom’u dikkatlice çantasına yerleştirirken büyümlü motel odası hakkında bilgileri vermesini izledi. Oda-

nın dışarıdan görüldüğünden çok daha büyük olduğunu, o göstermedikçe kimsenin orayı bulamayacağını, televizyonda hep Cartoon Network kanalının açık durduğunu ve eğer onunla birlikte “Billy ile Mandy’nin Grimm Maceraları”nı izlerse Tom’un spor kanallarını izlemesine izin vereceğini anlatıyordu. Kafasını çantanın fermuarının arasından çıkarmış olan kurbağa mutlulukla kıpırdanıyordu. Ever omuzlarını silkince kanatları çırpılmaya başladı ve ikisi gecenin içine doğru uçtular.

Jared onların gidişini bir süre izledikten sonra garaj yoluna doğru yürüyüp durdu. Mina’nın kaldırımında fırtına gibi yaklaştığını görene dek fazla uzun beklemesi gerekmemişti.

“Tek kelime etme, bayım!” diye tısladı kız sinirle. On dakika boyunca yanlış yönde ilerlediği için öfkeli olduğu belliydi. “Başın belada.”

“Peki hanımefendi.” Jared kıkırdayıp onunla birlikte yürümeye başladı. “Seni eve arabayla götürmeme izin verirsen daha hızlı gideriz, biliyorsun.”

Mina durup döndü. “Eh... bu, işten kaydardığın ve kurbağa kadınla çıktığın için özür dileme yönteminse özrün kabul edildi.”

Jared gülerek arabasına yöneldi ve yolcu kapısını açtı. “Grimmler önden.”

Jared’ın Kısa Hikâyesinin Sonu...

YAZAR HAKKINDA

New York Times ve *USA Today*'in çoksatan yazarı Chanda Hahn aynı zamanda bir şairdir. Daha çok gençler için yazdığı popüler ve sürükleyici kurgu kitaplarıyla tanınmaktadır.

Seattle'da doğmuş, Nebraska'da büyümüştür. Portland, Oregon'da ikiz çocukları Aiden, Ashley ve eşiyle birlikte yaşamaktadır.